

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Novembre 2016 · núm. 187 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

25N
i sempre
Plantem-li cara a la Violència masclista

Disseny de portada: grup autognomous
Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Plantem cara a la violència masclista

Malauradament hem de seguir parlant de feminicidis, de la llista de dones assassinades que escriu amb sang i silenci l'heteropatriarcat en el que vivim. N'estem ben fartes d'haver de comptabilitzar dones mortes, violades, agredides, vexades i explotades, n'estem tipes d'haver de pensar "una altra? Ja n'hi ha prou!". Ja en tenim més que prou de viure en aquesta alarma que sembla que ha de continuar essent una normalitat. Doncs no, no són coses que passen i prou.

Les dones assassinades no són casos aïllats ni els seus botxins són bojos. Ells són fills sans del patriarcat i elles has estat víctimes d'un sistema social sencer.

Les dones agredides som dones a les que intenten disciplinar i domesticar a base de tortura psicològica, insults o cops.

Les dones violades i abusades som tractades com a objectes de plaer i de judici estètic al servei dels mascles que no accepten que diguem No o Prou.

Les dones violentades i infantilitzades en parir, menstruar, avortar o durant la lactància som vistes com a cossos socials sobre els que legislar, decidir, medicalitzar o exercir tutories paternalistes.

Les dones que patim escletxa salarial, abusos sexuals a la feina i les ofensives misògines i masclistes de la patronal, som considerades mà d'obra complementària i sobrant, suposadament menys capaç, més dòcil i doblement precaritzable.

Les dones que assumim les tasques de cura, de manteniment de les llars i de la vida, de les dependències i les emocions, de manera diària i gratuïta resultem invisibles perquè en l'heteropatriarcat capitalista la vida no compta més que per ser explotada.

Les dones racialitzades, les migrants, som les que no tenen veu i les que aguantem les majors ofensives per motiu de raça, de classe, de gènere...

Les dones som la mudesa social davant les morts, la indiferència general davant l'explotació amb la que fem la nostra tasca diària, som les que rebem els majors cops també en temps de crisi, som en crisi permanent...

Però també som les que diem que tot això és viure en una agressió constant i diària de la que ja en tenim prou. Som les que anem fent passos per a defensar-nos i autodefensar-nos, per a respondre entre totes , i cada una de nosaltres, a tot el que ens violenta. Som les que creem un món nou en el que no volem relacions de poder de cap mena, vingui de qui vingui. Perquè som nosaltres, les dones, les treballadores, les que som als marges i a les perifèries, les sempre hem fet i fem les revolucions pioneres des del suport mutu, les que hem fet i fem aquesta xarxa de món nou des de l'autogestió i l'acció directa, sense tutors ni protectors, ni permisos ni vist-i-plaus de les institucions, patriarques o patrons.

Perquè si toquen a una ens toquen a totes i no hem de deixar cap agressió sense resposta.

Per això, contra les Violències de Gènere, autoorganització, acció directa, suport mutu i autodefensa anarcofeminista.

IDREN

"Vivim en societats políticament democràtiques i socialment feixistes"
Boaventura de Sousa Santos, sociòleg

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel./fax 938042985

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - mares,me.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 936590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu la Tramuntana**: Joan Rosich, Joan Anton T, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Moisès Rial, Xabi Araujo. Col·laboradors: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Josep Torres, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D, 43202 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tema del mes

Davant el desmantellament del Sistema Públic de Pensions

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Les diferents lleis de reforma del sistema de Seguretat Social quant a Pensions, més enllà de garantir la consolidació del nostre sistema públic, universal i solidari, han suposat la dinamitació del mateix.

La Llei 27/2011 de Zapatero, pactada amb totes les forces polítiques i els sindicats CC.OO i UGT, més la Llei 23/2013 reguladora del Factor de Sostenibilitat i de l'Índex de Revaloració del sistema de Pensions de la Seguretat Social, han suposat: la primera, una rebaixa –mitjana- entorn del 20%, mentre que la reforma del 2013 sumarà una pèrdua addicional del 15% per la reducció de la pensió mitjana nominal després de la jubilació.

Encara malgrat aquestes rebaixes significatives i, en conseqüència, una menor despesa, els comptes de la Seguretat Social (que tenen pressupost propi) vénen reflectint dèficit comptable (ingressos – despeses) a partir del 2011, situant-se a la fi del 2015 en 16.707 milions d'euros.

Aquest dèficit comporta un apalancament de les polítiques de consolidació fiscal, sent un dels factors en els comptes generals de l'estat espanyol, que desvia els compromisos amb Brussel·les, enfrontant-se aquest estat al següent dilema: o bé aplicar retallades en la despesa (es parla de la xifra d'uns 14.000 milions de € en els exercicis 2016 i 2017), o bé pujar els impostos directes i/o indirectes per obtenir majors ingressos.

La descapitalització de la Seguretat Social

El que s'hagi hagut de tirar del Fons de Reserva (l'anomenada "guardiola" de les pensions), no obeeix sinó a la greu caiguda dels ingressos via cotitzacions (empresarials i treballadors/

es), a les majors despeses de l'Estat en haver d'abonar les cotitzacions en situacions de desocupació (el que es va incrementar de manera espectacular a partir del 2011 i fins al 2013), als menors ingressos per cotitzacions donada la devaluació massiva dels salaris que es paguen als nous contractes a partir de la reforma laboral del 2012 i a la major despesa de les i els pensionistes que accedeixen a la situació de jubilació en aquests anys.

Els factors que expliquen la desposesión, el robatori i el camí al desmantellament del nostre sistema públic de Pensions:

1. En primer lloc ens trobem que la gran destrucció de llocs de treball, les hores extraordinàries no pagades i en conseqüència no declarades i els contractes precaris, suposen una minoració d'ingressos de 32.966 milions d'euros.

2. El mercat de treball: l'ocupació nova que es genera, els seus preus salarials per sota dels 750€ i les cotitzacions d'aquests, ha entrat en un camp ple de mines, que fa créixer l'ingrés respecte a les despeses, en taxes negatives. És a dir, s'ingressa gairebé 2 punts menys del que es gasta en prestacions, mensualment. Les Tarifes Planes i les exempcions de cotització empresarial (exempció de cotitzar fins als 500€), a més de les bonificacions a l'ocupació, permet deixar d'ingressar 1.500 Milions de €.

3. L'altra gran sagnia és el manteniment dels topalls màxims de cotització i les rendes salarials que s'exoneren de cotitzar, que ascendeixen a la friolera de 26.775 Milions de €.

4. I, en el mateix sentit no reformador de tots els governs, és la no equiparació de les bases mitjanes de cotització entre el REPTA (Règim Especial de Treballadors Autònoms) i el Règim General, que sostreu altres 7.000 Milions de €.

5. Les subvencions per bonificacions de quotes de la Seguretat Social han suposat 21.106 milions d'estalvi a les empreses, a canvi de crear ocupacions precàries, inestables i barates.

6. La retallada en la Llei de Dependència ha suposat, en quatre anys, des que el PSOE "va acomiadar" a centenars de milers de cuidadores, la pèrdua de 4.109 milions d'euros en cotitzacions.

Les persones, totes: les pensionistes actuals i els milions de persones que accediran a pensió abans o després, tenim l'obligació moral i material d'impedir que ens segueixin robant i desposseint aquest Dret Essencial per a una vida digna: la pensió pública suficient per tots i totes.

La MOBILITZACIÓ i el CONFLICTE SOCIAL és l'única garantia dels nostres Drets.

Perquè TENIM DRET A TENIR DRETS, cridem a tota la classe treballadora i a la majoria social a la MOBILITZACIÓ.

Ens estan saquejant els fons de les pensions públiques

Marea Pensionista de Catalunya
http://mareapensionista.org/

El PP ha esquilmat durant aquest any 9.700 milions d'euros del Fons de Reserva de la Seguretat Social (FRSS) i té previst usurpar uns altres 8.700 milions més d'€ per a la paga de Nadal 2016. Sí fem una extrapolació de les apropiacions del FRSS durant el 2017, podem augurar que el 2018 s'haurà exhaurit el FRSS i no quedaran diners per sufragar les despeses de les pensions.

Com s'arribat a aquesta situació?

Al començament de la dècada dels 90 del segle XX, la Banca i les Asseguradores van realitzar una campanya publicitària per captar clients per a les ofertes dels fons privats de pensions. La qüestió més rellevant per aconseguir aquesta captació, fou la sensibilització de l'opinió pública mitjançant una agressiva campanya publicitària, que avui dia no s'ha qüestionat, de la manca de garanties i de futur en el sistema públic de pensions. Fins-i-tot es va posar data de defunció: abans del 2000!

Com a resultat d'aquesta campanya els partits polítics majoritaris en el Congrés de Diputats de l'Estat Espanyol, van aprovar una proposició no de Llei, presentada per CiU, en la qual es creava una ponència (Pacte de Toledo), del 6 d'abril de 1995.

Concretament la proposició aprovada esmentava el següent:" Les cotitzacions socials hauran de ser suficients per a la cobertura de les prestacions contributives, a tal efecte, s'efectuaran les previsions necessàries per a garantir l'equilibri present i futur d'aquesta part del sistema de la Seguretat Social". Per tant se suprimien les aportacions de l'Estat i es constituia l'esmentat FRSS amb els excedents després de pagar les pensions.

Davant de la situació política provocada per l'atur a gran escala, la brutal precarietat dels contractes de treball, les bonificacions a les quotes empresarials a la Seguretat Social ... s'alimenta la campanya que la Seguretat Social entrarà en dèficit i sistemàticament s'extreuen diners del FRSS per provocar la seva extinció i justificar noves mesures i retallades en les pensions públiques.
La Marea Pensionista de Catalunya, manifesta que s'ha de derogar tota l'arquitectura jurídica que significa el Pacte de Toledo i establir amb independència d'enfortir les cotitzacions socials (per poder eliminar sostre de cotització, incorporació de variables respecte de la productivitat, eliminar les tarifes planes, revisió d'exempcions, etc) la FINANCIACIÓ ha d'estar garantida per una Llei que obligui als pressupostos generals de l'Estat Español a assignar partides pressupostràries necessàries per assumir el pagament de les pensions públiques.

Pensionistes i no pensionistes és l'hora de les MOBILITZACIONS. Si la majoria de pensionistes prenem consciència de les agressions que patim des de l'any 2010 per les directrius des de la Unió Europea (Troika) i que apliquen sumisos els governs estatals, la nostra força serà incontestable i es podran retirar les mesures que ens han imposat.

La lluita ha d'abarcar tots els sectors de la població: joves- treballadors/es-pensionistes-... doncs la lluita assegurar les pensions d'ara i les futures.

Contra el desmantellament del Sistema Públic de Pensions

Les pensions públiques en l'ull de l'huracà (2)

Assemblea Salvem les Pensions

En el capítol anterior (veure CatalunyA núm. 181) ja avançàvem com els sistemes de protecció social en vigor es deuen a les constants lluites que, històricament, els treballadors i treballadores hem sostingut contra els representants del capital. Aquestes reivindicacions socials i laboral, que el empresaris sempre han combatut implacablement, amb tots els recursos lícits i il·lícits disponibles, amb el pas del temps s'han convertit en apetitosos fons financers que ara desitgen privatitzar i controlar.

En general, els sistemes de pensions del món occidental inclouen tres tipus de prestacions: les mínimes o socials, per evitar les situacions d'extrema pobresa en la vellesa; les públiques, normalment basades en sistemes de repartiment –finançades amb les quotes d'empreses i treballadors–, i les privades, que a més poden capitalitzar-se, invertir-se per obtenir un rendiment. Però cada país ha configurat aquests tres pilars de forma diferent. França, Espanya, Portugal i Grècia compten amb sistemes de repartiment clàssics, mentre que Itàlia ha seguit els passos de Suècia, Noruega, Polònia i Letònia i ha optat pels anomenats comptes nocionals, uns comptes virtuals en les quals cada treballador va acumulant les seves cotitzacions. A Alemanya utilitzen un sistema de punts que s'adquireixen segons es cotitza, i al temps posseeixen un sistema molt desenvolupat de plans d'ocupació, oferts per les empreses. En plena dictadura de Pinochet a Xile, el sistema públic de pensions va desaparèixer en 1981, per la qual cosa els ciutadans només compten amb sistemes privats. Amb l'excepció de les forces armades i els carabiners, perquè una dictadura que s'apreciï ha de tenir a les forces repressives contentes, com a mínim un graó per sobre dels treballadors a reprimir. El resultat per als pensionistes xilens ha estat de pensions de gana i misèria.

A títol comparatiu i per adonar-nos de la magnitud econòmica de la qual estem parlant, el Producte Interior Brut espanyol de l'any passat va ser de més d'un Bilió d'euros i la Seguretat Social espanyola maneja anualment un pressupost consolidat que pel 2016 és de 140.933.905,50 milions d'euros. A això cal sumar el Fons de Reserva de Pensions de la SS. Un fons que el govern no ha dubtat a utilitzar com a part del rescat exigit pels homes de negre de la Troica, aquest Fons ascendia a 66.815 milions d'euros fa quatre anys passant a 32.485 al tancament de desembre del 2015. I vaticinen, sense cap pudor ni vergonya, que el Fonsde Reserva estarà esgotat el 2018.

Però d'on surten els diners per a les Pensions Públiques?

Tan sol com a trista anècdota, cal recordar com l'article 41 de la Constitució espanyola estableix com a característica destacada la vocació universal del sistema espanyol de la Seguretat Social (SS): "els poders públics mantindran un règim públic de Seguretat Social per a tots els ciutadans, que garanteixi l'assistència i prestacions socials suficients davant situacions de necessitat, especialment en cas de desocupació. L'assistència i prestacions complementàries seran lliures".

Fins a les modificacions realitzades en el Pacte de Toledo, que comentarem més endavant, el model públic de SS comprenia tres components importants per a la protecció social de la població: les prestacions econòmiques (pensions), l'assistència sanitària i les ajudes que presten els serveis socials.

Centrant-nos ja més concretament en el sistema de pensions de la SS, accentuem les característiques més destacades: Es distingeix per ser un model mixt, atès que combina el nivell

contributiu amb l'assistencial o no contributiu. El primer, sistema contributiu o professional, es finança amb les quotes dels empresaris i els treballadors, i té en compte la categoria professional del treballador per determinar les quotes a ingressar pels uns i els altres. La naturalesa del segon, sistema no contributiu, és la seva condició universal pel que es finança a càrrec de les aportacions que fa l'Estat; aquestes prestacions es concedeixen per l'existència d'una situació de necessitat, amb independència de les aportacions efectuades.

Així mateix, es defineix de repartiment i no lucratiu. De repartiment perquè les prestacions totals recaptades anualment han de distribuir-se entre tots els beneficiaris, de manera que el total dels ingressos ha de finançar el total de les despeses dedicades a les pensions dins del mateix exercici. No lucratiu, perquè es "prohibeix terminantment a l'ens actuar en el terreny de la SS obtenint o buscant un lucre mercantil".

Al seu torn, es compon de diversos règims que defineixen la població a la qual integrin. El règim general, que constitueix l'element central del sistema, per abastar a la gran majoria de treballadors assalariats de la indústria i els serveis (74,24%), i els règims especials, que estan composts pels autònoms (20,90%), els treballadors del mar (1,42%), del carbó (0,74%), accidents i malalties professionals (2,69%), i de la llar.

Les cotitzacions s'efectuen en relació amb una base de cotització, a la qual se li aplica una quota, percentatge que es determina sobre les rendes de treball de cada categoria professional. Existeixen dues bases de cotització: la base de cotització per contingències comunes, directament relacionada amb el dret a les pensions (jubilació, incapacitat, viduïtat, orfandat, favor, famílies, etc.); i la base de cotització per contingències professionals, per a altres beneficis derivats de la SS: desocupació, fons de garantia salarial, formació professional, accidents de treball i malalties professionals, i les hores extraordinàries.

On resideix la solidaritat de classe d'aquest model de repartiment?

Primer, en el suport mutu intergeneracional, ja que són les generacions de treballadors ocupats els que aporten amb les seves quotes el finançament de les pensions a percebre per les generacions declarades segons el mercat del treball com a força laboral amortitzada i obsoleta; segon, en el suport mutu interprofessional, ja que del fons de pensions del règim general surten les quantitats que han de cobrir la diferència que no aporten els treballadors dels règims especials, sempre menors que les pensions que perceben al moment de retirar-se; i tercer, en el suport mutu interpersonal, ja que les pensions destinades a les pensions no contributives i els serveis socials, molt útils i indispensables "en períodes de crisi econòmica", surten dels impostos que l'activitat productiva de riquesa aporta a l'erari públic; "és un esforç conjunt de la societat". Tres grups de suports humans que el sistema privat de pensions no contempla.

Així doncs, des que va entrar en vigor l'1/1/1967 l'actual sistema de SS quedava molt clara la responsabilitat exclusiva de l'estat en el finançament de les pensions, així en el text refós de la llei general de seguretat social, ja des del seu origen i també en la redacció donada pel RDL1/1994 de 20 del 6 i concretament en el seu art. 86 es deia "els recursos per al finançament de la SS seran: a) les aportacions progressives de l'estat que es consignessin en els PTGE (pressupostos) i les que es precisin acordar per exigències de la conjuntura, b) les cotitzacions socials c) els recàrrecs i sancions, d) fruits del patrimoni e) i uns altres". Per si no fos prou l'Art. 2 de la mateixa llei recollia: "l'estat garanteix a les persones protegides i als familiars a càrrec seu la protecció adequada en totes les contingències incloses en aquesta llei". És a dir que la responsabilitat de l'estat en el finançament de les pensions era contundent en les lleis amb independència que les cotitzacions fossin autosuficients, que ho vara'n ser fins a l'any 2011 inclòs i encara ho són avui en dia complementades ara amb el seu fons propi de reserva.

Va ser després del Pacte de Toledo (PT) que es va canviar la llei amb nocturnitat i traïdoria i sense que ningú digues ni piu, així amb la llei 24/1997 de 15 de juliol en el seu art. 1 es

Contra el desmantellament del Sistema Públic de Pensions

va donar nova redacció a l'article corresponent de la LGSS on van desaparèixer les referències a la responsabilitat de l'estat i als PGE passant a dir: "les prestacions contributives es financessin bàsicament amb les cotitzacions socials i si escau amb els recursos que s'acordin per a atencions específiques"

Amb el suport de tots els partits polítics, CCOO i UGT, l'aprovació del Pacte de Toledo va suposar obrir la porta als corrents privatitzadors del neoliberalisme que assetjaven el sistema públic espanyol. Entre les propostes aprovades, onze, destaquem les que considerem positives: 1) la separació i clarificació de les fonts de finançament, alguna cosa que s'ha acabat de realitzar a la fi de 2013. Això va ser un regal enverinat. Això ha suposat que les pensions contributives s'abonin amb les cotitzacions socials aportades per empresa i treballador, i que les no contributives (i també les despeses sanitàries i assistencials) es financin a través dels Pressupostos Generals de l'Estat. 2) També es va proposar la creació del Fons de Reserva (conegut com la guardiola de les pensions), que va néixer l'any 2000.

Els diners provenen dels excedents d'ingressos, del superàvit de la Seguretat Social. 3) Així mateix, es va proposar garantir per llei el manteniment del poder adquisitiu dels pensionistes amb mesures que assegurin la sostenibilitat financera del sistema de pensions en el futur, i assegurar els períodes de càlcul, i fixar l'edat de jubilació, però aquestes últimes mesures s'encarregaran de desmantellar-les en les properes reformes. De la resta, moltes van quedar pendents, però la relacionada amb les bases i períodes de cotització va ser negativa, doncs s'ha ampliat el període de cotització en passar de 8 a 15 anys cotitzats per poder cobrar, i per iniciar tals estimacions a partir del 50% en lloc del 60% de la base reguladora com estava establert.

La feble resposta a aquest atac del conjunt de la societat, anima als diferents governs de PSOE i PP a reblar la jugada amb les Reformes del 2011 i el 2013. Del seu contingut, abast, i propòsit parlarem en el pròxim lliurament d'aquest drama per capítols en què pretenen convertir les Pensions Públiques i, de retruc, les nostres vides.

Salvem les pensions públiques

Assemblea Salvem les Pensions

No és veritat que el tema de les pensions tingui relació amb la crisi. Els poders polítics i econòmics ja plantejaven aquesta qüestió molt abans de la crisi actual.

Totes aquestes reformes, totes, estableixen mesures per disminuir les pensions. Rebaixes sobre rebaixes. Cada vegada hi ha més pensionistes perquè la gent viu més anys, i cada vegada hi ha menys cotitzants perquè hi ha menys població en edat de treballar. Així ens diuen que no hi haurà diners per pagar les pensions públiques. S'estén l'alarma social.

Les "solucions" recents: el factor de sostenibilitat FEI i FRA

• FEI (Factor d'Equitat Intergeneracional): tots els nous jubilats veuran reduir-se l'import a cobrar de la pensió per cada any que augmenta l'esperança de vida.

• FRA (Factor de Revalorització Anual): afecta a TOTS els jubilats. S'elimina la revalorització per l'IPC i se substitueix per una complicada fórmula amb moltes variables econòmiques (bastant difícil d'entendre). Amb tot, el valor real, la capacitat de compra de la pensió disminuirà cada any.

Les trampes d'aquests arguments

• Per què ha d'estar equilibrat el pressupost de les pensions quan per altres partides no es proposa l'equilibri?

• Per què les pensions s'han de pagar només amb les cotitzacions de treballadors.

• Per què no consideren augmentar els ingressos?

• El nombre de treballadors que cotitzin no importa, importa la riquesa que aquets produeixen.

• Les pensions no han tingut dèficit fins al 2012.

• Quant ha costat el rescat bancari? Les polítiques d'ajust estan fent pagar els problemes que genera el sistema capitalista als pensionistes i els usuaris d'altres serveis socials.

• i molts altres arguments que rebaten els de "la crisi de les pensions".

En resum, la crisi de les pensions públiques no és una veritat tècnica. És una construcció política i ideològica. Si es considera el tema en tota la seva amplitud, aquesta crisi no existeix. Amb voluntat política i social, la "crisi de les pensions" pot resoldre's sense disminuir-les.

Les pensions privades

• Els suposats "experts" recomanen que es contractin pensions privades. No només pensions privades individuals sinó pensions col·lectives (d'empresa).

• Les pensions privades han augmentat ràpidament els últims anys, però les entitats financeres es queixen que no contractem suficients pensions privades perquè ja ens cobreixen les públiques.

• A les pensions privades se'ls concedeix importants desgravacions fiscals. Si no hi ha diners per les pensions públiques, per què es desgraven les pensions privades?

Una proposició econòmicament ruïnosa, d'enorme risc, baixa rendibilitat, molt cares de gestionar i afavorint els més rics. A qui beneficia?

• Divideix encara més la societat entre rics, que estalvien molt i, a més, es beneficien de gransdesgravacions fiscals, i de pobres que no poden fer-ho.

Les veritables raons per a 'la crisi de les pensions'

• L'alarma" sobre els problemes del sistema de pensions està molt més connectada amb els objectius del capital financer que amb el sistema de pensions perquè les pensions privades poden ser molt favorables al capital financer i el benestar o la seguretat dels pensionistes no és l'objectiu central de la privatització de les pensions.

• Els fons privats de pensions proporcionen un flux regular i abundant de recursos financers al capital privat per negociar i obtenir grans beneficis amb ell.

• La UE té un gran interès a desenvolupar aquests fons per potenciar el mercat europeu de grans capitals.

• Les raons profundes i verdaderes del discurs sobre "la crisi del sistema de pensions públiques" és l'augment dels beneficis del capital financer.

Les conseqüències

• La disminució de les pensions públiques augmentarà la pobresa entre els pensionistes i la desigualtat entre la població.

• Cada vegada més treballadors amb pensions públiques estan condemnats a la pobresa. Viuran bresa. Viuran molt malament i no podran tampoc ajudar les seves famílies.

• Si no hi ha recursos per mantenir els pensionistes públics, d'on surten els recursos pels pensionistes privats? El secret està en la distribució de la renda, no en el dèficit de les pensions públiques. Si no hi ha recursos per tothom, no és millor repartir-los de manera més justa en comptes que uns tinguin molt i altres res?

Què es pot fer?

Les societats es construeixen lluitant pel que es just i desitgen. Si volem pensions públiques dignes, hem de lluitar per elles. No podem permetre que es perdin uns drets aconseguits amb molt d'esforç dels treballadors de generacions anteriors. Cal fer-ho ara.

No acceptar la idea de la crisi de les pensions. No contractar pensions privades.

Són moltes les coses que es poden fer per mantenir les pensions públiques. Cal, un cop mes, presiona als poders publics de tots el ambits i especialmente als estatals. Però mai donarlas per endavant com perdudas. Les Pensions Publiques es un dret social i no es toquen, si no es per millorar-les!!
Cal exigir que es deroguin Immediatament les darreres reformes de pensions.

Assemblea Salvem les Pensions
Reunió: dimecres a les 18:30h al Centre Social de Sants
C/ Olzinelles 30, Barcelona
Mail: salvemlespensions@gmail.com
Tel: 688 228 238
https://salvemlespensions.wordpress.com/
Twitter: @salvempensions
Facebook: AssembleaSalvemLesPensions

Treball - Economia

Un 2017 de negres tempestes

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

El proper any entrarem en el desè any de crisi capitalista i tot apunta que estem a les portes d'una nova bateria d'atacs generalitzats contra la classe treballadora. Un cop estabilitzada l'organització institucional al conjunt de l'Estat espanyol és el moment de seguir l'agenda de reformes neoliberals amb major intensitat. I l'experiència ens ha ensenyat que són els primers anys dels mandats quan es posen en marxa les mesures més impopulars, tot esperant que en els següents dos anys la població passi pàgina.

Iniciem l'etapa amb una rebaixa en la previsió econòmica pel 2017 de la UE i l'FMI i amb una exigència d'una retallada en els Pressupostos Generals de l'Estat de 7700 milions d'euros. Previsiblement això suposarà una nova reacció en cadena en forma d'acomiadaments a empreses subcontractades per l'administració, degradació de les condicions laborals dels seus treballadors/es i un increment de població treballadora a l'atur. Presumiblement les partides socials seguiran sent les més afectades.

El segon acte serà un atac brutal a les Pensions públiques, que se sumen al conegut com a 'Pensionazo', signat el gener de 2011 per CCOO i UGT, i que va suposar estendre la jubilació als 67 anys per la majoria de la població treballadora i una rebaixa progressiva de les quantitat percebudes de més d'un 20% en 15 anys,.

El dèficit de la Seguretat Social, motivat per salaris baixos degut a les darreres reformes laborals, subvencions empresarials, reduccions de les cotitzacions empresarials i un llarg etcètera és de 16.000 milions d'€, el que fa una idea del nivell d'atac que s'està preparant. En aquest sentit, Mariano Rajoy ha convocat a finals d'aquest mes a CCOO i UGT per tractar el 'diàleg social', és a dir, el primer pas d'un nou teatre que a l'acte final acaba amb una piconadora de drets. La sèrie continuarà amb una nova Reforma Laboral, imposada amb qualsevol de les excuses acostumades per fixar amb sang la dictadura empresarial. I, qui sap, potser aquesta reforma traurà del calaix un atac a l'última eina que molesta a l'oligarquia: la limitació del dret de vaga. A banda, ja s'està anunciant el regal de Bankia i BMB, rescatades amb desenes de milers de fons públics, a la Banca privada.

Pel que fa a Catalunya, el panorama és depriment: Entre una nova política que ataca el dret de vaga a llocs on governa i una esquerra anticapitalista que inicia el procés d'aprovació de pressupostos de beguda ensucrada i places de pàrquing de centre comercial, tot apunta a una reedició del processisme amb episodis de la sèrie nous i regenerats. Domesticació i institucionalització en nom de la transversalitat amb la burgesia.

Tota esperança en el miratge institucional és tan certa com una ombra a la caverna de Plató. Només la lluita al carrer i centres de treball ens dóna el que el Poder ens pren. És l'hora de tornar als carrers i tornarem als carrers.

En pocs mesos s'obre un nou cicle de mobilitzacions, motivat per noves agressions sobre un escenari de frustracions polítiques i socials. No ens enganyem, la zona vall de les mobilitzacions on ens trobem està a punt de ser rebentada. Quan això passi cercarem als companys/es que vulguin venir a les diferents lluites, les vagues i mobilitzacions i conflictes en general. Qui es mantingui amb l'ordre d'un sistema criminal que ens està esclafant com a treballadores, població i medi ambient, simplement passarà a ser un més dels nostres enemics de classe.

Actuem entre totes per poder transformar l'energia que vindrà fruit de les resistències en la força ofensiva que conquista drets.

Preparem-nos.

CGT davant l'Enquesta de Població Activa del 3r trimestre

Secretariat Permanent del Comitè Confederal CGT

"L'atur, el salari, l'ocupació... i l'economia de l'Ibex 35"

La EPA del tercer trimestre 2016, mostra variables comptables del mercat laboral: més o menys ocupació; més o menys persones parades; més o menys contractacions; més o menys població activa…

Serveix perquè els polítics (aquests que representen a la "gent que compta de veritat, la classe empresarial, l'oligarquia financera i industrial, les persones poderoses de les grans corporacions…") actuïn de portaveus, per dir-los a les "persones que no expliquen" (la classe assalariada, l'activa i la que ha estatb-desnonada de l'activitat laboral) que, a setembre de 2016, l'atur oficial se situa per sota del 20% de la població activa.Ara solament tenim 4.320.300 persones parades, és a dir el 18,91% de la Població activa.

Que les persones ocupades, ara som 18,5 milions. Que en les llars on tots els seus membres es troben sense cap ocupació, ara són 1,4 milions.Que les ocupacions (contractacions) durant l'estiu, van créixer en 226.500. Però el que veritablement mostra la EPA, corresponent als mesos de juliol, agost i setembre del 2016, des del costat dels qui no comptem és:

- Que si l'atur va disminuir en 253.000 persones durant l'estiu, va ser a causa dels centenars de milers de contractes temporals, subscrits en la seva immensa majoria en el sector turisme.

- El que no diuen els portaveus és que, en tan sols un dia (primers d'octubre), es van donar de baixa gairebé 300.000 contractes.

El que sabem qui "no comptem" és que si l'atur baixa és a causa de dos factors concrets: el primer que la Població Activa ha disminuït en més de 600.000 persones (emigració, desafiliació…); i el segon l'efecte rotació dels contractes temporals (avui estan treballant, demà en l'atur).

Que si augmenta l'ocupació és perquè es "reparteix el treball" amb contractes a temps parcial.

Que cada vegada més persones, encara que tenen ocupacions, els seus salaris no els treuen de la pobresa: 3,4 milions de persones solament guanyen 350 € al mes.

Que els salaris més freqüents, se situen en 16.400€ anuals, mentre que el salari brut mitjà se situa en 22.853€ anuals. Això té una explicació molt simple: els sous mitjans dels Consellers/es de les empreses es van situar en gairebé 650.000€ anuals, és a dir gairebé 40 vegades més que el salari més freqüent de la immensa majoria de la població assalariada.

Que els pensionistes (7,8 milions de persones), perceben una pensió mitjana de 14.033€, encara més baixa que el salari més freqüent i que, a més, aquesta pensió mitjana solament s'explica per un col·lectiu menor de 500.000 persones pensionistes que perceben la pensió màxima (2.567€), i que més del 67% de totes les pensions no arriben als 8.500€ anuals.

Les persones de CGT que formem i som part de "les gents que no compten", seguim alçant la nostra veu per visibilitzar aquesta realitat mediàtica mentidera i tramposa, que amaga la inequitat, la desigualtat i la precarietat de la majoria social.

Recuperar terreny perdut, també en el llenguatge

Ermengol Gassiot

Tornar a ser autònoms ideològicament autònoms com a classe. I, aquí, el llenguatge i sobre què s'informa i es parla esdevé clau.

Fa pocs dies un important diari publicava el mapa de les principals fortunes de l'Estat espanyol. Ens deia que les 27 fortunes catalanes que apareixen a la llista Forbes 2016 acumulen 32.475 milions d'euros. És a dir, 27 famílies del total de 7,5 milions d'habitants de Catalunya disposen d'un patrimoni declarat 10.000 milions d'euros superior als pressupostos de la Generalitat, excloses les despeses financeres, per aquest any 2016. Un patrimoni molt superior a la suma dels salaris dels i les treballadores dependents de la Generalitat i la despesa sanitària, en educació i en altres serveis socials i les inversions en infraestructures. Molt més que tot això. De fet, aquestes 27 famílies haurien pogut pagar, de la seva butxaca, totes les despeses de la Generalitat de l'any 2015 incloses les financeres, les derivades del pagament d'interessos i retorn del deute. Aquest important diari, en canvi, va passar de llarg d'aquesta realitat per després dir que aquestes fortunes «generen riquesa». Cap esment a una desigualtat vergonyosa, cap referència al seu origen relacionat amb l'espoli dels treballadors/es, tant a Catalunya com a fora del Principat.

Un o dos dies més tard, altres mitjans de comunicació importants exposaven en portada que el Sistema Públic de Pensions perilla i que en cal una reforma imminent. Que el dèficit previst pel 2016 del Fons de Reserva de la Seguretat Social és d'uns 17.000 milions (casualment la meitat del patrimoni de les 27 famílies catalanes de la llista Forbes). Tots aquests mitjans situaven la culpa del problema en el fet que, resulta, que els humans intentem no morir-nos aviat i que progressivament vivim més. Aquest envelliment de la població, que caldria analitzar si és real, suposaria el principal problema per a la continuació d'un Sistema Públic de Pensions que, de fet, ja ara ens garanteix unes de les pensions més baixes de la UE-15. En canvi, aquests mateixos mitjans no s'han aturat a pensar que la caiguda dels salaris ha fet baixar les cotitzacions a la Seguretat Social. Ni tampoc ens han dit que les bonificacions que els darrers governs han introduït a les «quotes patronals» de força supòsits de contractació en les successives reformes laborals reverteixen també en aquesta caiguda de la recaptació i, per tant, en el desajust entre ingressos i despeses. Com tampoc ens han argumentat perquè el Sistema Públic de Pensions no pot ser deficitari quan, per exemple, institucions centrals de l'Estat, com la Casa Reial, han comportat l'any 2015 una despesa de diner públic de pràcticament 7.600 milions d'euros.

En tots dos casos els grans mitjans de comunicació prenen partit en la construcció del relat que explica el funcionament del món. Ens venen a dir: els rics (o els empresaris) creen riquesa i viure més anys és un problema. De manera similar, massa vegades hem sentit que cal garantir la competitivitat de les «nostres empreses» per tal de facilitar la creació d'ocupació i la millora de les condicions de vida de la classe treballadora. Cap esment a la limitació o, millor, a l'eradicació del benefici capitalista que prové de l'explotació del treball. Ho hem sentit i ho hem vist escrit, no només en diaris, sinó també en acords interconfederals, en la pau social rubricada tantes vegades entre organitzacions empresarials i alguns sindicats. Fa massa anys que patim la degradació de condicions de vida dels i les treballadores, tant en els sous com en la precarització de la feina en si mateixa: distribució irregular de la jornada, inestabilitat contractual, dobles escales salarials, major facilitat pels acomiadaments, etc. De manera paral·lela, fa massa anys que veiem com en el debat públic i en molts dels acords signats amb la patronal s'accepten els esquemes d'anàlisi i d'explicació de la realitat. Tant és així que, per exemple, alguns sindicats han acceptat a entrar en la promoció de fons de pensions privats, com per exemple, en els treballadors públics de Catalunya. Fons de pensió en els que, d'altra banda, hi participen directament.

Possiblement els pròxims mesos ens haurem de rearmar d'arguments per fer front a un seguit de situacions que no per anunciades deixaran de ser lesives als nostres interessos de classe. La Comissió Europea ja ha exigit a l'Estat espanyol futures retallades en la despesa pública. També estem sentint com cal afrontar urgents reformes en el mercat laboral, remors que de sobte, un cop concretada la investidura de Rajoy, s'han tornat més fortes i nítides. I, de fet, ja comencem a patir una espècie de guerra psicològica sobre la viabilitat del Sistema Públic de Pensions. Per a poder-nos posicionar en aquests propers escenaris, ens calen moltes eines. Una serà compartir les anàlisis de les diferents situacions i, de la manera més horitzontal i participativa de què siguem capaces, sindicats i moviments socials prendre decisions de com aturar i revertir aquestes agressions. Una altra és reconstruir una manera d'explicar i entendre el món coherent amb els nostres interessos de classe. Tornar a ser ideològicament autònoms com a classe. I, aquí, el llenguatge i sobre què s'informa i es parla esdevé clau. Cal que recuperem terreny, també en el relat. Ens hi va poder resistir i, a mitjà o llarg termini, reverteixi aquestes noves agressions.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya. Article publicat al Diari del Treball*

El 20 d'octubre la CGT va sortir al carrer pel Cas 27 i més

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

CGT va convocar concentracions pel Cas 27 i més, el 20 d'octubre, a Barcelona, Lleida, El Vendrell i Tarragona. A la resta de l'estat també hi va haver concentracions a diverses ciutats, com Madrid, Saragossa, Bilbo, Iruña, València, Santander, A Coruña, Alacant, Segovia, Burgos, Teruel...

Les persones imputades en aquest procediment penal són 25 estudiants i 2 treballadors de la UAB, un d'ells professor i actualment secretari general de la CGT de Catalunya.

El 20 d'octubre la Confederació General del Treball va sortir al carrer al conjunt de l'Estat espanyol per tal de mostrar de manera activa la solidaritat amb les 27 persones encausades penalment arran d'una denúncia de la UAB per diverses mobilitzacions de l'any 2013. Amb les concentracions es va voler mostrar la solidaritat de la CGT amb els i les encausades, que han de fer front a peticions penals de més de 11 anys de presó cadascuna per defensar la universitat pública. Les manifestacions, a més, van reclamar l'arxivament del judici que suposa la primera causa penal contra estudiants, professors i administratius universitaris per raons polítiques des de finals del franquisme.

Aquesta és una primera fase d'una mobilització que continuarà fins l'arxivament definitiu del cas.

La lluita contra les altes mèdiques injustes no s'atura

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

El passat 11 d'octubre de 2016 el Conseller de Salut de la Generalitat de Catalunya ens havia citat a una reunió a la CGT de Catalunya. Aquesta reunió es dóna en el marc d'una campanya d'aquest sindicat que portem anys denunciant les pràctiques poc ètiques de l'ICAM, i que tot i el cessament de la sotsdirectora Lemonche manté actualment idèntiques actuacions.

L'ICAM és el tribunal mèdic depenent de l'administració catalana de l'ICS, amb funcions d'avaluar altes i baixes mèdiques, a més de possibles invalideses laborals, i ha estat envoltat en els darrers anys de múltiples polèmiques.

Des de la CGT de Catalunya hem realitzat diverses mobilitzacions per denunciar les altes injustes i basades exclusivament en criteris econòmics d'aquest tribunal mèdic, amb l'únic objectiu de retallar la despesa pública, i en detriment de la salut dels i les treballadores. Aquestes males pràctiques han causat empitjoraments de la situació mèdica, angoixa i patiment en la classe treballadora afectada (http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article11652).

També vam denunciar l'ICAM davant la Inspecció de Treball i l'Oficina Antifrau davant la sorprenent concessió d'invalideses exprés a policies de la Guàrdia Urbana condemnats per tortures (https://directa.cat/actualitat/cgt-denunciara-pensions-vitalicies-dels-policies-del-cas-4f-inspeccio-de-treball).

Aquestes males pràctiques de l'ICAM han donat lloc a protestes socials, mobilitzacions i acampades, i finalment a la creació d'una Plataforma d'Afectats de l'ICAM, que van causar fins i tot el cessament de la Sotsdirectora Consol Lemonche. A pesar d'aquest cessament, denunciem que l'actuació de l'ICAM no ha variat.

Per aquests motius, des de la CGT de Catalunya vam exposar al Conseller les següents reivindicacions, totes elles dins el seu àmbit actual de competències:

- Derogació del Conveni INSS-ICAM que determina més ingressos a l'ICAM en base a més altes i menys invalideses.

- Reconeixement per part de l'ICAM de les Malalties Professionals i Accidents de Treball, actualment amagades per les Mútues patronals i l'ICAM.

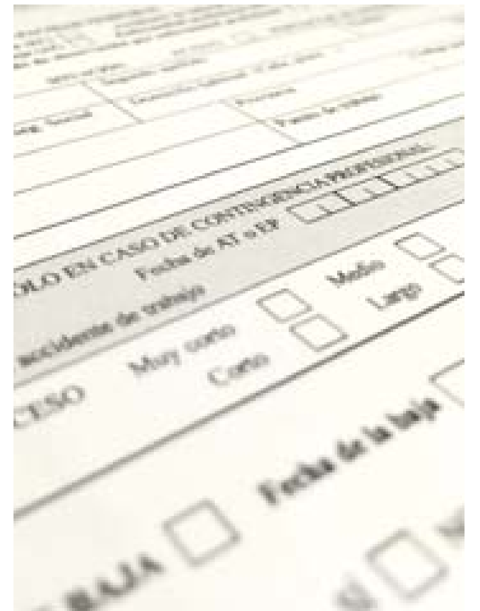
- Farem especial menció del reconeixement de les Malalties Professionals dels treballadors afectats per amiant i dels informàtics i netejadores afectades per Síndrome del Túnel Carpià (STC)

- Que els informes de les Unitats de Salut Laboral del propi ICS siguin vinculants en els canvis de contingències

- Que els metges de capçalera puguin donar baixes mèdiques per altres malalties en el període de 6 mesos posterior d'altes mèdiques emeses per l'ICAM, tal com determina la llei i el Tribunal Suprem.

Fem una crida al Departament de Sanitat de la Generalitat per canviar de política, ja que no acceptarem simples canvis de persones, sinó que exigim que l'ICAM deixi de donar altes injustes basades únicament en criteris econòmics de reducció de despesa.

Valoració de la reunió de CGT de Catalunya amb el Conseller Antoni Comin i la cap de l'ICAM, Neus Rams

L'11 d'octubre, el Conseller de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, Antoni Comin i la Cap de l'ICAM, Neus Rams es van reunir amb la CGT de Catalunya a la seu de l'administració autonòmica.

En representació del sindicat hivan assistir els companys Josep Maria Pi (Secretari d'Organització de CGT de Catalunya), José Luis Gómez (Secció Sindical de Federal Mogul i afectat per l'amiant) i Àlex Tisminetzky (Secretari de Salut Laboral de CGT de Catalunya).

Des del sindicat hem comunicat a la Conselleria la nostra preocupació per la constatació de la manca de cap canvi des del cessament de Consol Lemoneche, antiga cap de l'ICAM, sobretot en les altes injustes i amb criteris economicistes, per la manca de reconeixement de l'ICAM de les Malalties Professionals (especialment en el cas dels afectats de l'amiant i els informàtics amb Síndrome del Túnel Carpià) i pel no reconeixement per part de l'ICAM de cap vinculació amb els informes de la Unitat de Salut Laboral del propi ICS.

CGT es reunirà cada 45 dies amb l'ICAM per analitzar temes concrets de col.lectius de treballadors

La reunió va finalitzar amb l'acord de convocar una sèrie de reunions temàtiques entre CGT de Catalunya i l'ICAM, cada mes i mig, amb el propòsit de crear un canal de comunicació on poder fer arribar les propostes i denúncies concretes del sindicat a l'administració. Aquestes reunions es van iniciar fa casi un any, però van ser suspeses unilateralment per l'anterior cap de l'ICAM, Consol Lemonche, sota el xantatge de reiniciar-les si es suspenien les concentracions i denúncies públiques de l'actuació de l'ICAM per part de CGT, fet que en cap cas podia ser acceptat per aquest sindicat.

El reinici d'aquestes reunions es dóna actualment sense cap condició per part de l'administració catalana, ja que hem deixat ben clar a la Conselleria que en cap cas des de CGT deixarem de mobilitzar-nos per denunciar les altes injustes que atempten contra el dret dels i les treballadores a la integritat física.

La següent reunió, realitzada el 27 d'octubre, va tractar la temàtica de l'amiant, el reconeixement de les prestacions dels afectats de l'asbest com derivades de Malaltia Professional i la vigilància en la salut postocupacional dels i les treballadores afectats per aquesta substància. La representació de la CGT de Catalunya estava formada pel Secretari de Salut Laboral de CGT de Catalunya, Àlex Tisminetzky, la Delegada de Justícia de CGT, Raquel Sorin, José Luis Gómez (Secció Sindical de Federal Mogul i afectat per l'amiant) i un representant de la FEMEC (Federació Metal·lúrgica de Catalunya de la CGT). Aquesta representació comptava amb sectors i empreses on s'han tingut exposicions a l'amiant, i on la CGT ha portat a terme campanyes de denúncia i sensibilització.

La següent reunió es fixarà respecte a la temàtica del reconeixement del Síndrome del Túnel Carpià dels Informàtics (bibliotecaris, administratius,...) com a Malaltia Professional.

Des de CGT Catalunya valorem positivament l'obertura d'aquest espai de comunicació amb l'ICAM per posar sobre la taula problemàtiques concretes de col·lectius específics de treballadores i treballadors, i alhora reiterem que no defallirem en la lluita, la denúncia i la mobilització contra les altes injustes i amb criteris economicistes de l'ICAM.

Prou altes injustes!
Lluitem per guanyar!

El frau generalitzat en la contractació temporal

El problema és l'ús abusiu i fraudulent de la contractació laboral interina sense garantir la legalitat vigent

Marc Font

Gairebé una de quatre persones assalariades a Catalunya té un contracte temporal, segons les dades de l'enquesta de població activa (EPA) del tercer trimestre d'enguany. Però el que realment dóna un retrat clar de la precarització del mercat de treball és que quasi tots els nous contractes són temporals. Les xifres són rotundes. Al setembre, al Principat van registrar-se 281.932 contractes, dels quals el 86,2% van ser temporals. A l'octubre, els percentatges van ser similars. D'un total de 267.442 contractes, el 86,5% van ser temporals. Al setembre, en parlar de les dades, el secretari general del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, Josep Ginesta, va afegir que "quatre de cada deu contractes temporals no duren ni un mes, i d'aquests quatre, el 75% no arriba ni a una setmana". I va culminar-ho dient que "entre gener i setembre s'han fet més contractes d'un dia de durada que d'indefinits". Més enllà de la denúncia de la precarietat, on no va posar el focus Ginesta és en el fet que bona part d'aquests contractes temporals són fraudulents i haurien de ser indefinits, segons recalca Sergio Maldonado, advocat laboralista del Col·lectiu Ronda.

Tot i que hi ha desenes de modalitats diferents de contracte, a la pràctica n'hi ha tres grans tipus que justifiquen la temporalitat: són els d'obra o servei, el de circumstàncies de la producció o el d'interinitat. El primer té com a límit temporal la finalització efectiva de l'obra, el segon es justifica per afrontar un especial volum de feina que és circumstancial i no resultava previsible, i el tercer està vinculat a la substitució temporal d'un treballador, ja sigui perquè en excedència, de baixa mèdica, de permís de maternitat o paternitat, etc…

Maldonado explica que un contracte temporal vàlid ha de ser "causal", és a dir ha de tenir una raó temporal que sigui certa i que el justifiqui. Per exemple, no seria correcte que una empresa tèxtil contracti una persona durant sis mesos i ho justifiqui amb l'argument de "l'increment de vendes de la temporada d'estiu" ja que, per començar, l'estiu no s'allarga mig any. En canvi, sí que seria vàlid un contracte que expressi que es necessita un reforç perquè la mateixa empresa ha tret al mercat una nova peça de roba o que una pastisseria contracti durant quinze dies un treballador per fer les mones de Pasqua, ja que aquí sí que pot al·legar "circumstàncies de la producció".

L'advocat recalca que l'estatut dels treballadors estableix com a regla general "que les relacions laborals són indefinides, mentre que les temporals són l'excepció. A la pràctica, ara la situació real és la contrària". De fet, és habitual que llocs de treball estructurals estiguin ocupats per persones amb un contracte temporal, el que en general constitueix un frau. Maldonado explica que en molts casos "el període de prova legalment establert se substitueix per un contracte temporal, bàsicament perquè molts empresaris consideren que els períodes de prova són molt curts i amb un temporal poden comprovar si el treballador els funciona o no".

Si en gran part dels casos el contracte temporal és fraudulent, com és possible que s'apliquin de manera generalitzada? "No hi ha cap penalització si es fa un ús abusiu o fraudulent de la contractació temporal", apunta el lletrat del Col·lectiu Ronda. Bàsicament, si un treballador reclama que el seu contracte era fraudulent, el jutge pot dictaminar que se'l consideri indefinit i això significaria que, en cas d'acomiadament, la indemnització a rebre se situaria en els 33 o 45 dies per any treballat, en funció de l'antiguitat. O, dit d'una altra manera, el cost per a l'empresari és el mateix que si hagués fet el contracte correctament d'entrada. Aleshores què hi guanya? "Bàsicament hi ha una expectativa de benefici, perquè en aquest tipus de contractes hi ha una menor impugnació que en els indefinits, de manera que l'aprovisionament de contingències en cas d'acomiadament no és el mateix. En tots aquells casos en què el treballador no reclama, l'empresari s'estalvia un cost en l'acomiadament", detalla Sergio Maldonado. "No és que hi hagi un raonament pervers per part de l'empresari, sinó que bàsicament actua a partir del sentit comú, perquè tal com està la legislació actual li surt més a compte fer un ús fraudulent de la contractació temporal", afegeix.

Necessitat de crear una norma sancionadora específica

Maldonado admet que "hi ha un baix nivell de reclamació" per part dels treballadors temporals i, precisament, aquest fet és el que garanteix un estalvi econòmic a l'empresari. L'advocat subratlla, però, que l'únic camí que tenen els empleats per garantir els seus drets en aquest cas "és reclamar judicialment". "Quan hi ha la finalització del contracte, es pot impugnar la decisió empresarial. Si s'està treballant i té una relació temporal el que pot fer és reclamar que judicialment se li reconegui el caire indefinit de la feina", detalla. Ara bé, la realitat és que la majoria de reclamacions arriben un cop ha finalitzat el contracte, perquè quan s'està treballant, ni que sigui amb una relació precària, "hi ha la por a la represàlia". En qualsevol cas, Maldonado recomana que els treballadors que pateixin aquesta situació s'animin a reclamar abans, ja que "la majoria de casos es guanyen, perquè els tribunals tenen clar que la temporalitat ha de complir unes exigències molt estrictes".

A l'hora d'abordar de manera estructural la qüestió, l'advocat del Col·lectiu Ronda veu imprescindible que es creï "una norma sancionadora específica per a l'ús fraudulent del contracte temporal". A nivell concret, planteja "qualsevol penalització que faci que per a l'empresari sigui millor des d'un punt de vista econòmic fer un contracte indefinit". I deixa clar que "sense una actuació d'aquest tipus no preveig un canvi en la situació actual".

L'advocat veu insuficient l'actuació de l'administració en aquest àmbit. Fa un mes, Josep Ginesta va anunciar que la Inspecció de Treball havia intensificat l'actuació contra el frau en els contractes temporals i que gràcies a la seva intervenció durant els primers nou mesos de l'any 5.424 contractes fraudulents s'havien convertit en indefinits.

Maldonado, en canvi, treu transcendència a la sentència europea que teòricament equipara la indemnització per acomiadament de treballadors indefinits i temporals, perquè a la pràctica només afecta un percentatge reduït d'empleats. I, sobretot, "perquè el problema real és l'ús abusiu i fraudulent de la contractació laboral interina i s'ha de lluitar per garantir la legalitat en la contractació i que no sigui temporal, sinó indefinida", conclou.

** Article publicat a Crític, periodisme d'investigació*

‘Las Kellys’ s’organitzen com associació i fixen un full de ruta

Reclamen la protecció dels convenis provincials

Tomeu Ferrer - Diari del Treball

‘Las Kellys’, el col·lectiu de cambreres de pis que fa mesos es van organitzar per reclamar els seus drets s’han constituït en associació. Tot i l’heterogeneïtat del moviment tenen una posició comuna: voldrien estendre al conjunt de l’Estat un mecanisme que garantís els seus drets. Reclamen que totes les persones que treballin en hotels estiguin protegides pel corresponent conveni provincial d’aquest sector. Un mecanisme equivalent al que funciona las Palmas on s’aplica el conveni provincial a tots els empleats d’aquests establiments.

El col·lectiu ha fet la seva presentació a Barcelona l’11 d’octubre, a la seu del Col·lectiu Ronda, davant d’una cinquantena de periodistes, però també de representants d’organitzacions cíviques i sindicals. Van parlar treballadores de Barcelona, de Palma, de Lanzarote, de Pontevedra, de Benidorm i Madrid, que van desgranar les raons a partir de les quals s’han organitzat.

Les Kellys afirmen tenir unes 2.000 afiliades arreu de l’Estat. Les seves reivindicacions posen de manifest la contradicció que es dóna en un sector: l’hostaleria, que viu el seu millor moment econòmic, amb grans beneficis per a les empreses, mentre les persones que treballen en els establiments, no noten de cap manera la bonança, ni en els seus salaris ni en les seves condicions de treball.

La problemàtica de les cambreres de pis té molts fronts. Un és que només una part de les 200.000 persones que operen en aquest àmbit ho fa de forma legalment correcta. Aproximadament la meitat no estan donades d’alta per la categoria esmentada i ho estan com a servei de neteja. A més, es dóna una miríada de situacions laborals fruit de la reforma laboral, que fan que a vegades en un mateix hotel qui hagi qui treballi correctament per a l’establiment, altres ho facin per Empreses de Treball Temporal (ETT), i unes altres per a empreses multiservei o fins i tot pot passar que hi hagi qui treballi sense contracte.

Una altra reclamació és, que a causa de la penalitat de la seva feina, aquest grup tingui accés a la jubilació avançada, a 55 anys, com passa amb els miners o els mariners. També volen que es vinculi la qualitat dels hotels amb el treball que s’hi desenvolupa. Però, són les externalitzacions, facilitades per la reforma laboral, les que més amoïnen aquestes treballadores. Per això demanen que les inspeccions de treball vetllin especialment pels drets dels empleats del ram.

La presentació de Las Kellys a Barcelona s’ha fet de manera que els diferents nuclis territorials on estan organitzades han explicat la seva situació i també les seves alternatives. Ha cridat l’atenció un vídeo on diverses autoritats parlen de la feina d’endreçar habitacions d’hotel com un dels nínxols d’ocupació d’èxit, “aquí hay futuro” deia un dels eslògans.

Les Kellys descriuen un panorama poc galdós. Han de fer en els casos extrems 50 camas en una jornada laboral, amb ritmes de treball infernals, cosa que els hi suposa malalties, com la síndrome del túnel carpià, però també lumbàlgies o hèrnies discals. Això implica que per mantenir el ritme de la feina, moltes d’aquestes

treballadores acabin sent addictes al Ibuprofeno, segons explicaven. Curiosament, entre les seves peticions hi ha ésser ateses, quan es fan mal, per les mútues i no per la Seguretat Social.

“La inseguretat laboral fa que ‘Les Kellys’ no ens podem posar malaltes, si ho fem ens acomiaden. Però tampoc es poden posar malalts els nostres familiars, perquè no ens donen permís per tenir-ne cura i si faltem a la feina ens fan fora”, afirmava una activista.

Una altra de les cambreres de pis posava èmfasi en la diferència que es dóna entre hotels que cobren al client entre 200 i 300 euros per dormir una nit a una cambra i el que es paga a la dona que la neteja, només de 2,5 euros en el cas millor, assegurava.

Les cambreres de pis organitzades a la nova associació han mostrat la seva desafecció de les cap als sindicats. “No som la marca blanca de cap sindicat”, han manifestat. Els acusen de no fer-se ressò de la seva situació. Però, al mateix temps reconeixen que en algunes ocasions coincideixen a títol personal amb delegats i delegades sindicals quan es fan mobilitzacions.

La portaveu de la zona de Benidorm explicava que només comptant els últims sis mesos, l’activitat de les Kellys ha fet que augmentessin en el seu territori un 30% les denuncies de cadenes hosteleria a inspecció de treball. També ha fet que hi hagi un 15% més de denúncies a les autoritats judicials. A més, s’han fet 12 mobilitzacions davant dels hotels que no respecten els drets dels treballadors.

A la fi de la roda de premsa les Kellys han rebut la solidaritat de col·lectius diversos, com les treballadores del sexe i d’un incipient sindicat de treballadores de la llar i la cura de persones.

Prou d’intentar apropiar-se del nom i esforç de les Kellys!

Las Kellys
http://laskellys.org

Des de l’Associació Las Kellys volem expressar nostra més profunda indignació i absolut desacord amb els reiterats intents de suplantació i apropiació de la nostra identitat per part de les principals centrals sindicals i determinades formacions polítiques que d’un temps ençà utilitzen sense autorització ni consentiment el nom de les Kellys en tot tipus d’actes.

Ha estat habitual per a nosaltres veure en els mitjans de comunicació a representants polítics i membres de CCOO i UGT parlar en nom de l’Associació Las Kellys i, fins i tot, convocar reunions i assemblees dirigides al col·lectiu de cambreres i netejadores d’hotels utilitzant el nostre nom sense que hagi existit petició de cap tipus dirigida a la nostra Associació.

És la nostra obligació deixar ben clar que l’Associació Las Kellys, constituïda a principis de 2016, no té cap relació amb aquests actes partidistes ni amb les assemblees i reunions organitzades per CCOO i UGT en diferents ciutats que han utilitzat de forma fraudulenta el nostre nom, creant una innecessària i interessada confusió entre les nostres companyes.

Com no podria ser d’una altra manera, la nostra Associació no pretén atribuir-se el monopoli de la representació de les milers i milers de professionals de la neteja d’hotels en el conjunt de l’Estat. Benvinguts siguin els esforços de qualsevol organització sindical o política dirigits des de l’honestedat a col·laborar en la lluita per la dignificació de les nostres condicions laborals. No creiem que en aquesta batalla per l’equitat sobri ningú, al contrari, hem lamentat durant molt temps l’absència que percebíem al nostre al voltant dels qui havien d’haver estat nostres principals aliats. No obstant això, sense qüestionar el dret de ningú a actuar com a millor consideri en defensa del col·lectiu, sí hem de denunciar i lamentar que l’estratègia de les grans centrals sindicals i alguns partits polítics passa per apropiar-se impunement del nom, la identitat i, sobretot, l’enorme esforç d’Associació Las Kellys.

Com dèiem, en la lluita no sobra ningú. Qui vulgui seguir pel camí de la reivindicació de condicions laborals justes i dignes pels qui diàriament ens fem càrrec de la neteja dels hotels, sempre ens trobarà al seu costat. Però no serà així en tant se segueixi manipulant a l’opinió pública i al nostre col·lectiu de companyes pretenent una proximitat i col·laboració que no existeix més que en les ments interessades d’alguns que pretenen acumular mèrits que no els corresponen i exhibir un compromís amb Las Kellys mitjançant suplantacions deliberades.

L’Associació Las Kellys va néixer, precisament, després de constatar que els qui havien d’escoltar-nos i recolzar-nos no ho feien. No permetrem que siguin aquestes mateixes organitzacions que ens tancaven les seves portes les que ara, mitjançant formacions polítiques, presumeixin d’estar impulsant a les Kellys o col·laborant amb les Kellys sense tractar-se de nosaltres i llueixin el nostre nom com a bandera d’una lluita amb l’única intenció de situar-se sota uns focus que ens hem deixat la pell per encendre.

Existim perquè no volem que s’esquivi més l’obligació d’impedir que es degradin les condicions de treball en el sector turístic i hoteler.

Netejadores d’hotel hi ha moltes, moltíssimes; Associació Las Kellys, no. Tan sols hi ha una i ens venim impulsant nosaltres mateixes per pura necessitat. Tenim dret al fet que ningú utilitzi el nostre nom sense consentiment.

Entrevista a Santiago Alonso, de CGT Telemarqueting

"Pot ser que ens trobem amb una patronal embravida amb el futur govern del PP"

Paloma González - Diagonal

Després de la vaga de call-center del 6 d'octubre, el sector del Telemarketing anuncia futures mobilitzacions abans de la reunió amb la Patronal del sector, en concret una vaga de 24 hores el 28 de novembre.

"Per motius aliens a la nostra empresa li informem que no podrem atendre-li". Aquesta és la locució que es va poder escoltar en els telèfons d'atenció al client de moltes companyies els passats 22 i 29 de setembre, dies d'aturades parcials, o el 6 d'octubre, en el qual es va celebrar la jornada de vaga en molts call-center al voltant de l'Estat. A dos dies d'una nova reunió amb la patronal, entrevistem a Santiago Alonso, Responsable Estatal de Telemarqueting de CGT i membre de la comissió negociadora del nou conveni de Telemarqueting, perquè ens expliqui quina és la correlació de forces de cara a la negociació.

- Per què el sector del telemarketing apareix ara com un braç de lluita laboral important?
Pels acomiadaments en el dia a dia, assumits com una cosa normal. Perquè anar al bany es converteix en una amenaça de sanció. Pels horaris impossibles, les condicions insalubres, els salaris de misèria, per les empreses amb un 70% de dones sense que existeixin Plans d'Igualtat, etc. Perquè aquestes condicions laborals són les de centres de treball amb més de mil persones en molts casos, i perquè donada la joventut i la feminització dels treballadors d'aquest sector, ens hem enfrontat a gent que no havia fet sindicalisme abans. Crec que tots aquests factors expliquen perquè s'han donat les condicions materials per a la creació de la coordinadora de Telemarqueting de CGT. Aquesta porta 15 anys ja treballant amb la finalitat d'acabar amb els convenis col·lectius que han anat instaurant una major precarietat.

- Per què apostar per una lluita a l'ofensiva en l'actual clima polític i sindical?
Fa dos anys i mitg vam fer assemblees en tot l'Estat i discutim la creació d'una plataforma a l'ofensiva. Volíem millorar les condicions laborals que tenim en el sector. No es tractava només de parar més retallades, sinó que no ens val el conveni actual. D'aquí la consigna "Un altre conveni és possible". Molts tenien por a perdre els llocs de treball, més en el context de crisi de fa dos anys, quan es va aprovar la plataforma. Però a mesura que nosaltres demanàvem millores, la patronal, també molt a l'ofensiva, parlava de canvi d'horaris, eliminació de les hores mèdiques, contenció salarial, etc. En aquest context les nostres reivindicacions van anar cobrant força. No volem un conveni de continuïtat, volem transformar aquest sector i per això hem detallat fil per randa per què has de tenir un temps entre trucada i trucada, per què cal conciliar millor els horaris amb la vida familiar, etc. Altres sindicats s'han limitat més en les seves peticions, encara que tots rebutjàvem les propostes de la patronal.

- Com s'aconsegueix generar conflicte i organitzar als treballadors en un sector amb jornades parcials, contractes a través d'empreses de treball temporal i un nivell de rotació que supera el 10%?
És cert que la por impera als centres de treball. En aquest sector a més és molt difícil dur a terme el sindicalisme directe que nosaltres practiquem, parlant amb cada treballador. Tots ells es troben asseguts amb els cascos en els seus llocs, i si els parles et sancionen. No és senzill, però l'acció sindical no pot desenvolupar-se des de fora dels centres de treball. Nosaltres apostem per repartir informació de manera individual a cada treballador i crear seccions sindicals en cada empresa. Ara mateix en tot l'Estat som 80 seccions i gairebé 300 delegats. Si els empresaris poguessin, ens acomiadarien a tots, els 300, entre els quals m'incloc. Però no ho fan perquè saben que perdrien davant qualsevol tribunal, que quan s'aconsegueix fer força i molta gent comença a participar, es comença a perdre la por. L'empresa pot acomiadar a un treballador, però no a 600.

- Quines eren vostres principals reivindicacions per a la taula de negociació del 27 d'octubre?
Hi ha dos grans articles en el conveni col·lectiu, el 17 i 18, que són la nostra prioritat ja que creiem que són els que instauren la precarietat de manera estructural i constant. En virtut del 18, cada vegada que m'una entitat canvia de licitació per a algun servei i contracta a una altra empresa, els treballadors són acomiadats i passen a aquesta última sense mantenir els anys d'antiguitat que tenien en l'anterior. L'Estatut dels Treballadors i les directives europees reconeixen la subrogació en casos similars, però el nostre conveni col·lectiu no ho està aplicant. Quant al 17, el tipus de contracte més habitual en el telemarqueting és el contracte per obra i servei. Si l'empresa al·lega que ha baixat el volum de trucades, el meu contracte d'obra acaba. Nosaltres defensem que si el volum de treball ha descendit, hauràs d'acomiadar-me, però no pots dir que la meva obra ha acabat.

En tercer lloc, amb l'anterior conveni de 2010 a 2014 i l'excusa de la crisi, vam perdre un poder adquisitiu del 5%. Els sindicats majoritaris van acceptar no vincular el conveni a l'IPC la pujada salarial. No obstant això, totes les empreses han augmentat els seus beneficis amb el conveni anterior, mentre nosaltres portem any i mig amb una pujada salarial del 0% i treballadores que cobren 500 o 600 euros al mes. En aquesta línia, la nostra quarta i última gran reivindicació és la jornada parcial. Amb la jornada completa els treballadors arribaven a cobrar 800 o 900 euros, però ara amb quatre hores es veuen obligats a pluriocupar-se, sempre amb la por a perdre algun dels dos treballs i tornar a estar en la corda fluixa.

- Per què llanceu les vostres convocatòries ara amb l'actual clima polític de desmobilització?
Nosaltres portem 20 mesos negociant el conveni col·lectiu en els quals hem anat comprovant que de res serveixen els canvis polítics a dalt si el moviment no pressiona i intenta canviar la situació per baix. Sabem també que, des d'aquest cap de setmana, aquest dijous ens trobem amb una patronal més dura i embravida que abans amb la futura d'abstenció del PSOE i el suport d'aquest a un nou govern del PP. Els empresaris estaven esperant que la inestabilitat política s'acabés en el seu benefici i així ha estat. Però amb l'èxit de la jornada de vaga del 6 d'octubre, nosaltres anem a la reunió fortes i convençuts que un altre conveni és possible. Ja estem plantejant un nou calendari de mobilitzacions per a novembre i desembre amb la resta de sindicats i en aquesta línia seguirem treballant.

- Com convenceries a la resta de treballadors que és important que recolzin aquesta lluita? Heu establert contactes amb altres sectors precaris i organitzats?
Evidentment som conscients que, per canviar l'última reforma laboral de 2012 i frenar tots el que s'aveïna l'any que ve amb el ja per segur nou govern de Rajoy, es requereix d'una mobilització al carrer el més àmplia possible. Nosaltres partim d'allò més concret que són les nostres condicions laborals del dia a dia. Ens agradaria que el sector del telemarqueting fos un exemple perquè la gent veiés que pot aconseguir avanços en els seus drets. Que el telemarqueting ha de deixar de ser aquest "treball" que ningú vol.

- Quina ha estat vostra postura enfront de l'ajuntament de Madrid referent al 010?
El 010 és el servei d'atenció al ciutadà, on puc trucar si tinc un problema a Madrid amb Bicimad, les escombraries, etc. El nou govern va prometre remunicipalitzar aquest servei i frenar la pèrdua d'antiguitat dels treballadors als quals afectava l'article 18 del conveni que he esmentat. No obstant això, la corporació ara diu que és impossible i que les normes establertes pel govern anterior prohibeixen la remunicipalització, si bé es va a treballar per la subrogació. Hi ha gent de l'ajuntament que creu que això és una qüestió de voluntat política. Nosaltres per la nostra banda seguirem lluitant per una reivindicació històrica com és "a igual treball, igual salari" i perquè tots els treballadors dels serveis públics posseeixen les mateixes condicions laborals.

** Entrevista publicada a la revista Diagonal*

Començar a guanyar, revertim les retallades als pressupostos

CGT Ensenyament
http://cgtense.pangea.org/

Des de CGT Ensenyament defensem que l'organització i la lluita dels i de les treballadores és sempre la millor manera de defensar els nostres drets laborals i la qualitat de l'educació pública. Hi ha moments i situacions concretes en que aquestes lluites poden ser més efectives per aconseguir victòries i creiem que ara ens trobem en un d'aquests moments.

El debat de pressupostos 2017: una oportunitat per començar a guanyar

Tot i que no ens agradi, la composició dels diferents governs determina en gran mesura els recursos i les normatives que afecten l'educació pública. Pel que fa a recursos, encara són més determinants els pressupostos, ja que són aquests els que fixen a on s'inverteixen els diners públics l'any següent, per exemple, quants diners van a parar als bancs i quants a l'ensenyament o quants van a concerts de l'opus i quants a l'escola pública.

Entre finals d'octubre i començaments de novembre entraran a debat els pressupostos del proper any 2017 a Catalunya. I ho faran en una situació política molt concreta: amb un Govern en minoria i que intentarà aprovar-los amb el suport d'una altra força política d'esquerres. Encara que no confiem en la política institucional per millorar les nostres condicions, no podem obviar que aquesta situació genera una vulnerabilitat davant de la mobilització i de les reivindicacions que les acompanyin. A finals del curs passat ja vam aturar alguns intents de noves retallades, amb una mobilització menor que en cursos però que anava dirigida a un govern més feble.

És per això que creiem que ara, en el marc de l'aprovació dels propers pressupostos, tenim una gran oportunitat per començar a revertir les retallades, per això caldran mobilitzacions més contundents i continuades que les que hem dut a terme els darrers cursos.

O comencem a guanyar o podem perdre encara més

Si és cert que el debat de pressupostos és una oportunitat per començar a recuperar els recursos que ens van treure, no podem deixar de banda que, si no ens mobilitzem, també hi ha el perill objectiu que ens continuïn retallant. I no és un invent nostre, sinó una amenaça del tot real. La Unió Europea, no s'ha amagat de dir que l'estat espanyol, tingui el govern que tingui, ha de retallar de 8000 a 10000 milions d'euros el 2017, i d'aquests, les retallades a Catalunya podrien ser de 2000 a 3000 milions. En aquest context, és previsible que els respectius governs de l'estat i de la Generalitat tornin a intentar atacar els serveis públics i els nostres drets laborals i més encara si consideren que no estem mobilitzats i que no hi haurà una resposta contundent si ho fan.

Cal tornar a debatre entre totes com revertim les retallades

No podem obviar que l'autoorganització dels i de les treballadores de l'educació pública no ha passat pel seu millor moment els darrers cursos. El no haver pogut aturar les retallades i la LEC i les conseqüències objectives d'aquestes (menys docents per més alumnes, més hores lectives i menys de coordinació, menys democràcia i més dependència de les direccions per continuar als centres, etc) han generat una situació d'ofec i, de vegades, també de por que han fet minvar o desaparèixer el debat sobre qüestions laborals i de recursos als centres o la participació a assemblees de zones. Aquests espais de debat i d'organització són precisament els que hem de reconstruir per poder recuperar les condicions perdudes i deixar de patir les actuals.

És imprescindible que fem un esforç per reactivar les assemblees als centres i l'assistència de tots els centres a les assemblees de zona o a les assemblees de treballadores de l'educació que es puguin convocar per debatre com revertim les retallades i com evitem que puguem patirne més. I és molt important que ho fem ara perquè estem en un moment clau.

Assemblees als centres per decidir mobilitzacions

Els sindicats de l'educació pública a Catalunya hem acordat convocar assemblees de treballadors i treballadores a tots els centres a on sigui possible per poder plantejar la situació actual i la necessitat de dur a terme mobilitzacions prou contundents com per començar a recuperar els drets laborals i la qualitat de l'educació pública perduts els darrers cursos. Des de CGT fem les següents propostes a les assemblees de centres, a les zones i a tots i totes les docents de l'ensenyament públic:

Construïm la vaga, comencem a guanyar

Són les assemblees i el conjunt de treballadores i treballadors les que hauran de concretar quins objectius prioritzem i de quina manera els aconseguim. Per a nosaltres, com dèiem, és clau aprofitar l'actual feblesa del govern en el proper debat de pressupostos i poder dur a terme una mobilització prou contundent com per aconseguir els objectius concrets que ens plantegem. Per això des de CGT plantegem construir la vaga en el context del debat de pressupostos. Per a nosaltres construir la vaga vol dir que siguin les assemblees que determinin quan es fa, amb quina periodicitat i fins a quan es fa. Som conscients de que per això cal reactivar la nostra organització, que no tindrem molt de temps per fer-ho i que això suposa un esforç en la implicació de totes i tots. També som conscients que hi ha companys i companyes que són reticents a la vaga per l'esforç econòmic que, a curt termini, suposa. Però pensem que ara és el moment de fer un esforç per no continuar fent sobreesforços de manera indefinida i que ara és el moment de lluitar per guanyar, per no continuar perdent indefinidament, tant a nivell de condicions econòmiques i laborals, com en termes de qualitat educativa.

Concretar i prioritzar bé les reivindicacions

A les concentracions i manifestacions puntuals dels darrers cursos hem exposat totes les reivindicacions que tenim, que malauradament són moltes, segurament sent conscients de que amb aquelles mobilitzacions en concret no n'aconseguiríem cap. Però si decidim construir la vaga hem de prioritzar unes reivindicacions molt concretes perquè tindrem opcions reals i immediates d'aconseguir-les. Com les altres qüestions de la vaga, la plataforma reivindicativa l'hem de decidir entre totes i tots. Per nosaltres, en el context dels nous pressupostos, són reivindicacions essencials el retorn a les 18 (secundària) i 23 (primària) hores lectives amb la corresponent contractació de més docents que implicaria, la reducció de les ràtios, el no tancament de cap línia a l'escola pública i les substitucions des del primer dia.

Ni LOMCE, ni LEC, ni cap retallada

Des de CGT defensem que, més enllà dels nous pressupostos i per revertir totes les retallades acumulades i aturar la LOMCE i la LEC caldrà continuar construint mobilitzacions massives, contundents i continuades. I que per fer-ho, hem de seguir reconstruint els espais d'organització i debat als centres i a les zones. Ara tenim l'oportunitat d'arribar al punt d'inflexió que tant necessitem i començar a guanyar en lloc de seguir perdent.

Manifest unitari: Revertim les retallades a l'educació pública #DefensemLaPública

Els sindicats de l'ensenyament públic (CGT, CCOO, ASPEPC, USTEC, UGT) unitàriament, des de l'inici del curs passat, hem expressat el nostre rebuig a l'acció de govern de l'actual Departament d'Ensenyament a través de diferents mobilitzacions i accions de protesta. Davant l' immobilisme tant del Departament com del govern de la Generalitat és necessari que intensifiquem la nostra lluita perquè:

- Continua l'empitjorament de les condicions de treball dels professionals del Departament d'Ensenyament: l'horari lectiu, l'horari fix als centres de secundària, les hores de coordinació i desdoblaments, el cobrament del juliol del personal substitut, l'estabilitat del personal substitut i les pagues extres en són exemples clars.

- S'ha imposat l'extensió del pla pilot dels nomenaments de substitucions (PDI) o la definició de perfils de llocs de treball específics, que suposen la pitjor fórmula de concreció del desplegament de la LEC als centres educatius. A més, fins i tot anant en direcció completament contrària a l' expressament aprovada al Parlament de Catalunya.

- El Departament promou una avaluació externa opaca i injusta de l'alumnat, centres i professionals que hi treballen que va en detriment de la qualitat educativa.

- S'ha produït el tancament de línies públiques de P3. No s'ha aprofitat la davallada demogràfica per abaixar les ràtios i paral·lelament l'augment d'alumnes a secundària ha posat de manifest la manca de planificació escolar.

- Front l'aparent oposició a les polítiques educatives impulsades pel Govern central, existeix una clara manca de voluntat política real per evitar l'aplicació de la LOMCE a Catalunya, així com per revertir les retallades imposades tant pel govern de l'Estat com pel govern de Catalunya.

Per això els sindicats de l'ensenyament públic creiem que hi ha motius suficients per la possible convocatòria d'una vaga que pressioni l'administració per aconseguir el seu compromís en els propers pressupostos de:

- El retorn a l'horari lectiu: 18h a secundària i 23h a primària.

- Substitucions de tot el personal des del primer dia i des de l'1 de setembre.

- Reducció de 2 hores lectives als majors de 55 i cobrament del juliol del personal substitut.

- Retirada l'extensió del pla pilot dels nomenaments i de la definició de perfils de llocs de treball específics.

- Cap tancament d'aules a l'ensenyament públic i reducció de ràtios

- Oferta pública suficient que garanteixi l'estabilitat del personal interí per reduir l'actual inacceptable taxa d'interinitat.

Els sindicats de l'ensenyament públic proposem que, si el Govern no focalitza l'educació pública com una de les seves prioritats en els propers pressupostos, consultarem la possibilitat de convocar una vaga coincidint amb la tramitació i aprovació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per acabar revertint les retallades a l'educació pública.

Escola Nova 21: un gran pas cap a la privatització de l'educació i molta publicitat

Embat, organització llibertària de Catalunya

El programa "Escola Nova 21: aliança per un sistema educatiu avançat" és un programa posat en marxa per el Centre UNESCO, la Fundació Jaume Bofill, La UOC, i l'Obra Social La Caixa que pretén ajudar a centres de primària i secundaria públics i concertats a millorar els seus projectes innovadors de manera que repercuteixi en tot el sistema educatiu.

El pla consisteix en que unes quantes escoles considerades innovadores, entre elles les escoles dels Jesuïtes, facin de model de les escoles que sol·licitin participar-hi.

Aquesta iniciativa podria semblar positiva doncs promociona la relació entre centres, la possibilitat d'establir xarxes, assajar altres metodologies d'aprenentatge, etc… Tot i així, per nosaltres presenta forces inconvenients:

- L'entrada de capital privat a l'escola pública i promoció de l'escola privada. És obvi que és una estratègia de marketing estudiada el fet que entre les escoles considerades pioneres hi apareguin concertades religioses. L'entrada de diners privats condiciona la ideologia que acompanya la suposada innovació. La "cultura de l'esforç", l'exigència "d'excel·lència", la responsabilitat individual obren la porta a que un possible fracàs sigui responsabilitat única d'aquella escola que no ha sabut utilitzar adequadament els recursos proporcionats.

- La metodologia no determina la ideologia. La manera de treballar en una escola no assegura el fet de cultivar els valors de cooperació, democràcia, competència, solidaritat i autonomia. Amb el mateix mètode es poden inocular els valors de l'individualisme, la competitivitat i l'adaptació al sistema dominant.

- Doble línia a l'escola pública i segregació. No només es consolida una doble línia que ja existeix (pública/concertada), sinó que s'estableix una doble línia a la pública. Hi haurà escoles "innovadores" i per tant, escoles que no ho son. Òbviament, totes les famílies voldran que els seus fills i filles vagin a les escoles més avançades però sabem que hi entraran les famílies que tenen més accés a la informació i que tenen el fons cultural suficient per conèixer els mecanismes d'accés.

- Voluntarietat del professorat i disponibilitat de les famílies. Els recursos humans també son un problema. En primer lloc, el departament no adjudica més personal ni més hores per dur a terme els projectes, la qual cosa fa que el professorat hagi d'invertir temps personal per a dissenyar els projectes, és la nova autoexplotació on els interins i substituts hi estaran més disposats per por a perdre la feina i no ser escollit l'any vinent: feina gratis. Per altra banda, sovint aquests programes requereixen la participació activa de les famílies amb inversió d'hores, cosa que és difícil entre les famílies de classe obrera que requereixen completa inversió d'hores en el treball per tal de subsistir.

- Privatització. El programa Escola Nova 21 és un pas més cap a la privatització de l'educació. Aquest intent de fusionar sense fer diferències entre públiques i concertades s'encamina al concepte que poc a poc l'administració inocula de "l'educació com a bé comú". L'educació doncs, ja no és una cosa que l'Estat ha d'assegurar per promocionar l'equitat social; sinó una qüestió "comú" on l'Estat es desresponsabilitza i passa a dependre de les comunitats. Això, que podria semblar desitjable, en un entorn de Capitalisme salvatge significa això, campi qui pugui.

Des d'Embat educació estem a favor de buscar altres maneres d'ensenyar i aprendre, però amb algunes condicions i conceptes clars:

1. Compte amb la paraula innovació. Molts dels programes de les escoles escollides no tenen res de nou. Hem de tenir en compte els referents pedagògics del passat, la sopa d'all ja està inventada: el CENU, Ferrer i Guàrdia, Dewey, Decroly, Freinet, Freire, etc. són referents a tenir en compte.

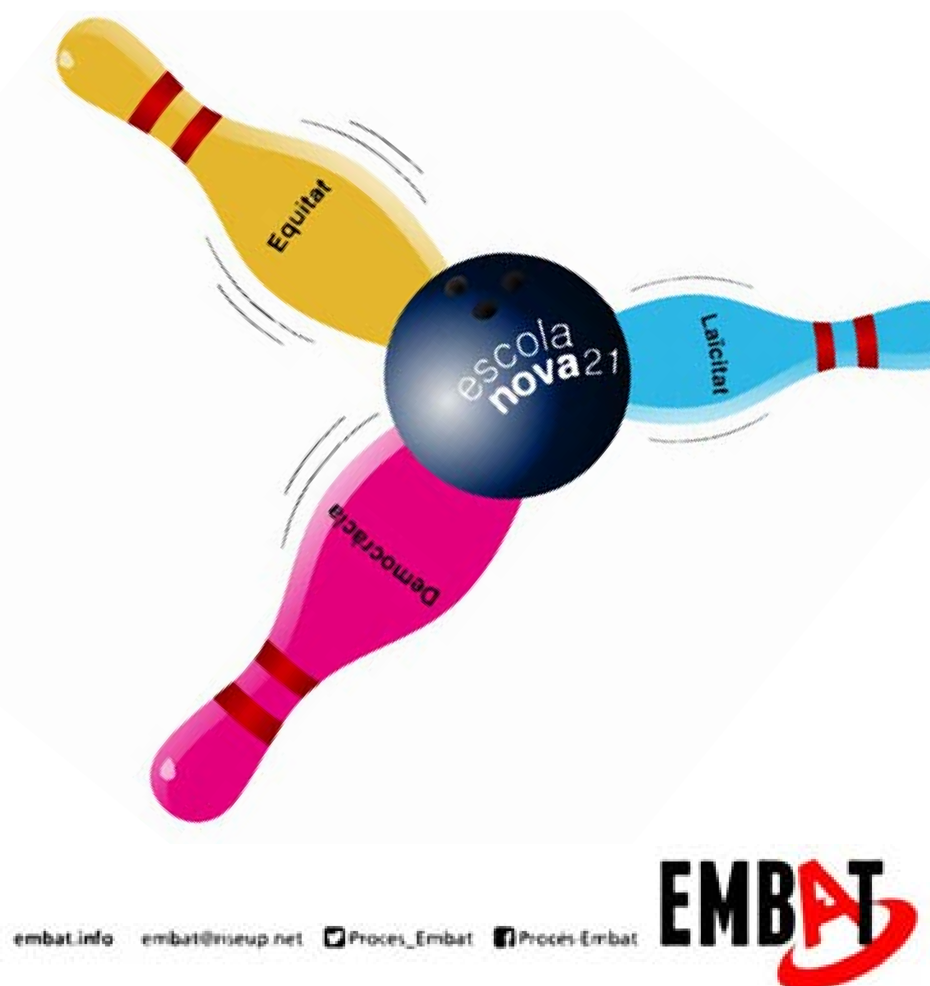
2. Alerta amb la contradicció entre innovació i proves diagnòstiques. Si el Departament realment està interessat en promocionar una manera diferent d'aprendre, haurà de posar en qüestió el sistema d'avaluació i classificació de les escoles. No a l'avaluació que provoca segregació.

3. L'educació ha de ser pública, es dir, per tothom. La innovació i l'excel·lència ha de ser accessible per tothom i encara més, hauria de ser més accessible per les classes més desafavorides si és que ens omplim la boca amb les paraules democràcia i equitat. Les innovacions han de formar part d'un pla que comenci per les escoles amb més alt grau de complexitat i que abasti la totalitat de l'escola pública.

4. No cal jerarquitzar el sistema per crear innovació. Cada dia, a totes les escoles, molts docents pensen, repensen i practiquen maneres diferents d'ensenyar. Totes les escoles volen que el seu alumnat tingui interès per aprendre, sigui cooperatiu, motivat… feliç. Cal buscar i reconèixer la tasca de milers de docents que cada dia es deixen la pell davant un alumnat que en moltes ocasions pateix una situació socio-econòmica complexa.

5. En un sistema de capitalisme salvatge, els diners privats no afavoriran l'emancipació de la classe treballadora. El sistema necessita perpetrar la diferència de classes doncs necessita mà d'obra barata i consumidors insaciables per fer que la maquinària de la democràcia de mercat funcioni. No podem permetre que les empreses privades financin la "innovació".

En resum, és cert que cal plantejar-se una renovació en les metodologies d'aprenentatge; però allò principal és que aquesta renovació sigui accessible a tots els sectors de la societat a través del reconeixement de la tasca que ja s'està duent a terme en molts centres educatius i per mitjà d'una inversió pública que prioritzi els centres amb més dificultats. Cal assegurar, a més, que la innovació es sustenti i suposi l'aprenentatge en determinats valors i no uns altres. Per tant, fem una crida a que tant famílies com professorat i direccions no entrin en el joc privatitzador d'Escola Nova 21.

Notícies sindicals

El Tribunal Suprem dóna la raó a la CGT sobre la regulació de la Jornada de Treball en els Remolcadors

El treball seriós i constant de CGT ha donat fruits. La important sentència tindrà conseqüències positives per a les condicions de treball en tot el sector.

En aquest enllaç web http://salvamentomaritimo.org/, podeu veure i descarregar la sentència del Tribunal Suprem (les pàgines més importants són 1, 21, 22, 23, 24, 25), que anul·la el Laude Arbitral de 2014 i així mateix la sentència de Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que ratificava dit Laude, el qual fixava en 132 guàrdies anuals la jornada de treball en els Remolcadors de BCN. Tal sentència es va recórrer per iniciativa del sindicat CGT amb la participació dels restants sindicats que conformen el col·lectiu de Remolcadors de Barcelona.

Segons ens explica el nostre assessor jurídic en tot aquest procés, que va interposar el recurs davant el Suprem, aquesta sentència és de summa transcendència, no solament per al remolc a Barcelona sinó també en la resta dels ports d'interès general de tota la península, atès que senta un important precedent des d'ara en la interpretació de la legislació espanyola sobre aquest tema: bàsicament, un remolcador portuari no pot assimilar-se - com pretenia la part contrària - a un buc mercant o a un buc de pesca, on les circumstàncies imposen romandre molts dies en el mar i els tripulants no poden acabar la guàrdia i marxar a la seva casa. Per fi, en el Suprem de Madrid, s'ha comprès que aquesta situació no és habitual en el cas del treball en els remolcadors.

Per això dictamina "amb caràcter imperatiu" que ha d'interpretar-se la llei de Jornades Especials des dels seus preceptes de limitar les hores de presència a un màxim de "20 hores setmanals de mitjana en el període de referència d'un mes". Al mateix temps, es recorda el límit de les 1.826 "hores efectives" que fixa l'Estatut dels Treballadors. La sentència del Suprem descriu que tots dos límits sí es compleixen en el conveni actual de Remolcadors de Barcelona, però no es complien en la jornada que contenia el Laude, i per això, ho invalida per sempre. El fet és que, a partir d'aquesta sentència, qualsevol conveni col·lectiu del sector que sobrepassi aquests límits legals vulnera normes de "DRET NECESSARI" i esdevé en clarament IL·LEGAL.

D'altra banda, el nostre assessor, ens comenta que la sentència esgota la via ordinària, amb el que estem davant una sentència ferma i que senta un criteri jurisprudencial; una cosa que no hagués estat així si simplement haguéssim guanyat el Laude al seu moment. La victòria ha trigat, però és segura i ens protegeix per al futur. És doncs, un triomf sindical i social per a tots els treballadors de remolcadors d'aquest país que ho sàpiguen i vulguin aprofitar-ho.

El procés ha estat lent i costós, però des de la CGT tenim clar que va valer la pena. Des que es va iniciar la conflictivitat amb les empreses, fa ja uns tres anys i arran de "la crisi", des del nostre sindicat no hem abandonat la lluita, sempre des de la responsabilitat, la mesura i la legalitat, buscant la participació de tots els treballadors i promovent en assemblea les decisions importants.

Es va iniciar l'hostilitat quan en 2013 les empreses van retirar el remolcador de 12 hores (vacances) de forma unilateral. Des de CGT plantegem un "Conflicte Col·lectiu" perquè enteníem que modificava les condicions de treball, es va guanyar i es va recuperar el vaixell.

El següent "atac" de la patronal, als dos mesos, va consistir a intentar imposar de forma sobtada i en 15 dies un règim de 165 guàrdies anuals (14 dies de guàrdia seguits) i prescindir d'un terç de la plantilla. Es va impedir el desastre des de la iniciativa de CGT mitjançant un Preavís de Vaga i aconseguim que dos mesos més tard s'iniciés la negociació del Conveni. La llei laboral ens va obligar a passar per un Laude que dirimís les diferències insalvables en matèria de jornada, el qual va resultar parcialment favorable a les empreses (demanaven 144 guàrdies i van aconseguir 132) en una primera instància i en el TSJC.

A partir de tot això hi ha hagut lluita sindical paral·lela i coordinada (vagues, denúncies, limitació d'hores extra, etc.). Ens van aplicar el Laude injustament; sense ser ferma la sentència del TSJC i una vaga responsable a temps parcial que va durar més de tres setmanes ens va restablir en la nostra jornada de 109 guàrdies tot esperant la sentència del Suprem. En els processos jurídics, la victòria que compta és la victòria final, que és la nostra, la vostra, per a tots.

Els membres del Comitè de Vaga i delegats de CGT a Barcelona volen agrair especialment als que ens heu brindat el vostre suport i heu confiat durant tots aquests anys en nosaltres, ja des d'aquella lluita que va començar el 2005 per defensar tres tripulants per vaixell en contra de dos que volia la patronal, i en la qual al costat dels nostres assessors i experts marítims del sindicat aconseguim convèncer a l'administració marítima (estudis, informes i visites a diversos Directors i Sotsdirectors Generals de Marina Mercant) que dos tripulants per vaixell seria una temeritat i acabaria en accidents molt greus. Finalment, l'administració també va dictaminar al nostre favor, decretant tres tripulants per vaixell en port.

En fi, que el vostre suport i confiança en nosaltres i en CGT ens ha procurat més força i moral per a una fructífera lluita que ja dura molts anys. Hem guanyat també aquesta partida, no obstant això, estem convençuts que no podem baixar la guàrdia i caldrà continuar atents i disposats a defensar-nos quan faci falta. Als que desconeixen tots els conflictes superats, amb molt esforç, treball i moltes hores dedicades (invisibles), per portar poc temps en el sector, els convidem a la reflexió, al fet que s'informin bé de les nostres actuacions i al fet que ens brindin la seva confiança. Recordem també la importància d'estar organitzat en un sindicat honest, honrat i coherent. Model que resulta, com es demostra dia a dia des de CGT, eficaç en la defensa dels nostres drets i en la millora de les nostres condicions de treball, però que per a això sigui possible, és fonamental que les persones treballadores participin activament a assegurar tenir organitzacions sindicals sanes.

En qualsevol cas també estem agraïts a tots els companys que, d'una forma o una altra i des del lloc que al seu moment decidissin, ens van ajudar en major o menor mesura en aquesta lluita.

Salut a Totes

CGT Remolcadors de Barcelona / CGT Sector Mar i Ports

Èxit en la Vaga de 24 hores del 6 d'octubre al sector del Contact Center (telemarqueting)

Va tenir un seguiment proper al 100 % en totes les empreses de Barcelona, Atento, Arvato Qualitel, Konecta, Unisono, MST, Avis, Sitel, HP, Catalana Occident, etc. La Conselleria de Treball ha vulnerat el dret de vaga en aplicar uns serveis mínims del 100%, en alguns serveis en empreses com Ferrovial o algunes actividdes ateses en Atent i altres empreses. A la concentració de CGT realitzada pel matí han assistit al voltant de 300 treballadors i s'ha cridat contra la precarietat, per un conveni just, contra les administracions, etc.

La CGT, present en la taula de negociació del conveni col·lectiu del Contact Center, abans Telemarqueting, i que afecta a més de 80.000 treballadors en tot l'estat espanyol, hem convocat a la Vaga de 24 hores del dijous 6 d'octubre, igual que altres sindicats amb implantació en el sector.

El principal motiu que ens ha portat a aquesta convocatòria de vaga, que és la continuïtat de les jornades d'aturades que es van realitzar els passats dies 22 i 29 d'Octubre, és que es porten més de 20 mesos de negociacions del conveni col·lectiu i els únics plantejaments empresarials són més retallades en drets i contenció salarial, en un sector en el qual la precarietat laboral i els drets socials ja estan sota mínims per als treballadors, però els beneficis empresarials no paren d'augmentar.

Aquest sector està dominat per multinacionals i per empreses de serveis, i és un dels sectors amb pitjors salaris al mercat laboral, entre 600 i 800 Euros al mes per a jornades completes, i la inseguretat constant de permanència en el lloc de treball.

La CGT exigeix la subrogació dels llocs de treball, doncs els canvis i successions d'empresa són constants i provoquen que els treballadors perdin la seva antiguitat i els seus drets encara que realitzin el mateix treball; s'apliquen jornades amb poques hores de treball o jornades partides que no permeten la conciliació familiar; s'encadenen els contractes en lloc de fomentar l'estabilitat, i, a més, l'administració decreta uns serveis mínims del 100% en alguns serveis vulnerant el dret de vaga de treballadors que ni tenen un sou digne ni unes condicions estables, sent vergonyós que l'administració solament es preocupi de la qualitat dels serveis que ofereixen aquestes empreses quan els treballadors realitzen vagues, desentenent-se la resta dels dies de l'any.

CGT aposta perquè el nou conveni acabi amb la precarietat laboral que existeix en el sector del Telemarketing. Aquesta precarietat s'expressa no solament en ínfims salaris, sinó en els redactats de convenis anteriors que contenen clàusules que faciliten encara més els acomiadaments del que ho han fet les últimes reformes laborals. L'alta temporalitat del sector, així com la proliferació de les jornades parcials, són uns altres dels principals problemes que existeixen, i pels quals CGT opina que és imprescindible buscar solucions.

Secció Sindical CGT Atento Barcelona

Aturades a Atento el 26 d'octubre i vaga de 24 hores el 28 i 31 d'octubre contra l'ERO encobert

CGT va convocar mobilitzacions contra el ERO encobert a Atento disfressat de modificació substancial de les condicions de treball per 1.013 treballadors a diverses províncies. El 26 d'octubre es van fer aturades de dues hores per torn de treball i els dies 28 i 31 d'octubre vaga de 24 hores.

La CGT, present en la taula de negociació d'Atento, va convocar diversos dies de vaga que van afectar a les trucades que requereixen informació de Movistar i atenció al gran pú-

blic així com a la resta de serveis i campanyes que s'atenguin des dels call center d'Atento a tot l'estat espanyol (Gas Natural, Fecsa Endesa, Bicing, 112….). De nou, la Generalitat de Catalunya va implantar serveis mínims abusius en algunes campanyes del 100%, vulnerant el dret de vaga de centenars de treballadors.

La pretensió de l'empresa és que desapareguin els torns de treball que van des de les 8 a les 9 del matí i els que van de les 22 a les 24 hores, quedant com a horari d'informació i d'atenció de 9 a 22 hores, la qual cosa provocarà una Modificació Substancial de Condicions de Treball dels treballadors i treballadores. Aquesta modificació substancial pretén, sens dubte, aconseguir que abandonin l'empresa un nombre important d'afectats que no podran assumir la reducció salarial ni els nous horaris aplicats per l'empresa. Els horaris de treball dinamitarien qualsevol conciliació de la vida laboral amb la vida personal. Atento pretén, a més, modificar els horaris dels treballadors que gaudeixen en l'actualitat del dret de reducció horària per guarda legal.

Els treballadors afectats a les diferents províncies són: Barcelona 105, Lleida 76, València 116, Madrid 24, Bilbao 43, la Corunya 52, Sevilla 78, Còrdova 55, Jaén 124, León 188 i Toledo 152.

No fa ni tres anys, al juliol del 2014, Atento va aplicar un ERO a nivell estatal amb la complicitat de CCOO i UGT, que la CGT va tombar en Sala social de l'Audiència Nacional. És una constant en aquesta empresa i en el sector del telemarqueting (Contact Center) procedir amb acomiadaments massius utilitzant com a mitjà canvis brutals de les condicions de treball, inassumibles pels qui busquen estabilitat en l'ocupació.

La CGT mostrem el nostre rebuig a aquest nou ERO encobert que l'única cosa que pretén, enmig de les negociacions per un nou Conveni Col·lectiu, és eliminar a una de les plantilles que més respostes està donant en les mobilitzacions per millorar les condicions de treball del sector.

Secció Sindical CGT Atento Barcelona

CGT suspèn la vaga indefinida a Bergé Logística de L'Arboç després d'arribar a un principi d'acord

El passat dia 7 d'octubre la Secció Sindical de CGT a Bergé Logística S.L. de L'Arboç va procedir a registrar la convocatòria de Vaga Indefinida. La Vaga que hauria d'haver començat el dia 17 d'octubre a les 6 hores, i que hagués afectat de manera indefinida els diferents torns de treball, va quedar suspesa en arribar-se a un principi d'acord.

En aquesta empresa de 40 treballadors que es dedica a la logística a la divisió de Sekurit de l'empresa Saint-Gobain Cristaleria S.L. de l'Arboç, venia incomplint reiteradament els acords subscrits amb el Comitè de Treballadors.

En la mediació duta a terme en els Serveis Territorials del Departament de Treball, i després de més de 4 hores de dures negociacions, es van assolir quasi totalitat de les reivindicacions que es van reflectir en un principi d'acord signat i que va ser sotmès a les Assemblees de treballadors amb la finalitat de discutir-les i donar conformitat o no a la proposta.

En ella es reflecteixen els següents acords:

- Reconeixement del deute amb els treballadors en matèria de: hores extres, nocturnitat, salaris i complement Ad Personam.

- Tres contractacions indefinides. Conversió a indefinit de les contractacions que consideràvem que estaven en Frau de Llei.

- Reforç efectiu per a les línies amb més càrrega de treball. Aquestes tindran a partir d'ara una altra persona més en aquells models que es fabriquin a totes les línies a major cadència o que vagin empaquetats amb 60 o menys llunes com és el cas de la línia GT, previ estudi d'una comissió creada a l'efecte.

- Ampliació de 5 minuts en el descans per a l'entrepà. Fins ara es gaudien de 15 minuts de descans en les 8 hores, passant ara a tenir 20 minuts de descans i computant com a temps efectiu de treball.

- Reconeixement de la Secció Sindical de CGT amb caràcter general, tal com recull l'Estatut dels Treballadors i la Llei Orgànica de Llibertat Sindical. Fins ara l'empresa feia cas omís als requeriments d'informació, consulta, etc…

Després dels acords assolits, que van ser ratificats per les assemblees de treballadors, s'han fixat dates per obrir una Taula de Negociació on es tractaran temes d'anàlisis més profundes i que són els que afecten directament a la part econòmica i a l'organització de l'empresa, com són els següents:

- Contractació indefinida de 5 persones a mitja jornada per donar els relleus de descans, ampliant-los la jornada per enfortir el suport a les línies amb més càrrega de treball. Fins ara les contractacions són puntuals i a través de ETT.

- Reconeixement dels plusos de diumenge/festiu, i plus de dissabte. L'empresa i la Secció Sindical de CGT es comprometen a arribar a un acord per determinar les quantitats abans del 15 de gener del 2017, que seran abonades amb caràcter retroactiu des de l'1 de gener. Fins avui no es venia cobrant res, per la qual cosa suposava el mateix treballar un diumenge, un festiu o un dissabte que qualsevol altre dia de la setmana.

Des de la CGT considerem que el principi d'acord aconseguit ha estat un avenç en les relacions laborals amb l'empresa, ja que no ens coneixien en la batalla, i alhora elimina substancialment la precarietat en l'ocupació que fins ara era més que evident, encara que és clar que haurem de seguir negociant per acabar amb les contractacions a través de ETT. A més, els acords aconseguits tenen caràcter estatutari, per la qual cosa tenen el mateix rang jurídic que un Conveni Col·lectiu i sense data de caducitat. Destacar que tots els conceptes retributius seran incrementats segons les taules salarials del Conveni per a les Indústries Siderometal·lúrgiques de Tarragona.

Amb tot això, convidem a la resta de treballadors i treballadores a organitzar-se amb la CGT i lluitar pel que creguin que és just. Junts i organitzats som més forts.

Federació Comarcal CGT Baix Penedès

CGT va convocar vaga indefinida a Unipost des del 7 de novembre per exigir el pagament de les nòmines que l'empresa deu a la plantilla

En concret, a l'empresa li falta pagar la meitat pendent de la nòmina de setembre i el 20% de l'extra d'estiu, que es va comprometre a pagar el mes d'octubre.

CGT va convocar aturades totals indefinides a partir del 7 de novembre per denunciar la situació de la plantilla pel retard en el pagament de nòmines.

CGT denuncia els abonaments de les nòmines, ja que es devia el 50% de la nòmina de setembre d'aquest any, a més de deure's el 60% de la paga extra d'estiu d'aquest any.

Igualment, es deuen als treballadors les quantitats arran de la sentència del Tribunal Suprem, que ratificava al seu torn la sentència de l'Audiència Nacional que validava l'acord, exceptuant la retroactivitat a data 1 de gener de 2014, del pla de viabilitat signat el 24 de febrer de 2014 entre Unipost, UGT i USO i que finalitza l'1 de gener de 2018 amb l'aplicació de les taules salarials que estaven vigents al juliol de 2013.

Unipost afirma haver resolt els problemes de liquiditat a curt termini després de ser-li concedit un préstec de tres milions d'euros procedents de Avançsa amb el qual s'argumenta que en breu estaran els diners ingressats en els comptes dels treballadors, abonant així les quantitats degudes.

No obstant això, des del CGT matisem que aquest abonament fa al·lusió a les nòmines, ja que la paga extra d'estiu i la retroactivitat s'abonaran en diversos terminis.

El seguiment de la primera jornada de vaga va ser de només el 20% de la plantilla, fet que va portar a la CGT a desconvocar la vaga, però sense signifiqui deixar de convocar mobilitzacions i seguir lluitant pels drets de la plantilla.

CGT Unipost

L'Assemblea Groga va convocar manifestació el 12 de novembre a Barcelona en defensa de l'Educació Pública

La Comunitat Educativa ens hem mobilitzat un cop més en defensa de l'Educació Pública. Unes 5000 persones van participar a la manifestació del 12 de novembre a Barcelona.

Davant les retallades i l'agressió permanent a la seva qualitat, per part del Departament d'Ensenyament i el Ministeri d'Educació, exigim que assumeixin les seves responsabilitats i pugin la inversió en educació fins al que marca la llei catalana: 6% del PIB, que és la mitjana d'inversió de la Unió Europea.

- Enfrontar les famílies i fer competir les escoles per la matrícula.
- Augmentar ràtios.
- Tancar línies de la pública i posar barracons.
- Reduir plantilles i augmentar les hores lectives del professorat.
- Retallar un 19% a la pública i només un 4% a la concertada.
- 30% de plantilla interina no és dignificar la funció del docent, és precaritzar.
- Aplicar la LOMCE contra el criteri del Consell Escolar de Catalunya.
- Parlar de coeducació mentre es finança escoles d'elit que segreguen per sexe.
- Tot això és involució i no innovació, com tampoc és el model d'Escola Catalana.
- Rebutgem els atacs a l'educació pública vinguin de Via Augusta, Madrid o Brussel·les!!
- Ministre dimissió!! Consellera dimissió!!
- Volem innovació. Volem el 6% del PIB.

CGT Ensenyament

Es desconvoca la vaga dels Socorristes de les platges de Barcelona en arribar-se a un acord satisfactori

En una mediació d'última hora en la Conselleria de Treball s'ha arribat a un acord que permet desconvocar la vaga que havia d'iniciar-se el dissabte 1 d'octubre a les platges de Barcelona.

La desconvocatoria s'ha realitzat en aconseguir un acostament i vies de diàleg on dirimir les diferències de criteri que tenim, convocant-se reunions per tractar les discrepàncies, en concret: el criteri per realitzar el càlcul salarial i tractar els temes de salut laboral.

L'empresa reconeix que el salari d'aquests treballadors fixos discontinus, ha de sortir de dividir el salari brut anual pel còmput anual d'hores establerts en el conveni col·lectiu, la qual cosa ens donarà el preu de cara hora de treball.

L'empresa reconeix la secció sindical de la CGT com un dels interlocutors vàlids per a les negociacions relacionades amb les condicions de treball de les platges de Barcelona.

La CGT ha presentat un informe jurídic a l'empresa i a l'ajuntament que avalen les nostres tesis de com s'han de realitzar els càlculs dels salaris i també un estudi a l'Ajuntament de Barcelona dels requisits que han de complir les cadires des d'on es realitzen les vigilàncies a les platges, per evitar malalties i accidents laborals.

La CGT considerem que avui hem realitzat un gest de bones intencions i veiem positiu que s'hagi entrat en una via de diàleg, al seu torn hem presentat una nova convocatòria de vaga que s'iniciaria a partir del 14 d'octubre si no s'arriba a una solució definitiva.

CGT Socorristes Barcelona

Conversem amb...

Pere Cuadrado, un home

“No es tracta de lluitar o morir, s

Manel de Sucre Cortiella

Estem amb Pere Cuadrado un activista dels moviments socials de Barcelona de llarg recorregut, ens perdríem en el temps, en la foscor de la nit del llarg franquisme i per descomptat en aquella transició carregada d'enganys i tergiversacions que a els de sempre ens va deixar amb una mà davant i una altra darrere, la història és per als que triomfen, els que saben fer-se un racó al costat del poder, mentre que els altres aquells que amb prou feines tenim nom, ens toca el somriure de la traïció, el ganivet a l'esquena.

Pere Cuadrado carregat d'un llarg recorregut, denunciant injustícies sap molt d'aquestes traïcions; però la dignitat la seva dignitat l'ha portat fins aquí, fins al nostre present.

Però per ara, anem a tractar de parlar amb Pere Cuadrado a partir d'aquells dies de rebuig a les reunions de magnats del Banc Mundial a Barcelona, era l'època del 2001 si fa no fa.

- Com ha evolucionat aquesta lluita dels moviments socials que recordes tú d'aquells dies?
Recordo les manifestacions de rebuig al Banc Mundial del Passeig de Gràcia fins a l'estàtua de Colom lloc on hi va haver una càrrega policial en un lloc on no hi ha escapatòria possible, no hi havia altra sortida més que tirar-se al mar, encara eren la policia nacional, els grisos o blaus del moment, ens feren retrocedir i ens apartaven de la parafernalia dels grans polítics que ostentaven amb gosadia el seu poder en la reunió del BM al mig de Barcelona.
Des d'aquells fets del Banc Mundial, la nostra gent, d'alguna manera, les persones, van tornar a reorganitzar-se, encara que no crec que fos en aquell moment específic el qual genera el moviment antiglobalització com a tal, encara que si va servir per tornar a caminar en aquesta direcció d'antiglobalització; tot el contrari del que plantaven ells, els poderosos de la seva globalització, que ara per exemple el tenen ja a l'abast de la mà amb el Tractat de Lliure Comerç TTIP.

Tot i que hi va haver manifestacions a tota Europa, no només a Barcelona, Praga, Gènova, la coordinació a nivell europeu per la nostra part no va tenir massa recorregut, estava i encara està en joc la vida de les persones, no només d'Europa sinó de tot el planeta, o bona part d'aquest, crec que en definitiva aquella lluita, aquella resposta va ser un revulsiu de la nostra oposició al capitalisme salvatge a que ens conduïa el FMI, OCDE, BM, CDE, el grup dels 7, i que no han frenat en el seu afany de tindre submisa a la població mundial.

Aquestes institucions del capitalisme assassí, ens van portar a entendre que calia estar organitzats en la nostra lluita contra el capital i per això calia crear una xarxa a nivell mundial, perquè se'ns venia a sobre els esdeveniments més imperialistes que mai havíem vist des de la segona guerra mundial, aquesta obsessió per afavorir l'amiguisme de les multinacionals que cada vegada més exhaureix als pobles i

> **“Les institucions del capitalisme assassí, ens van portar a entendre que calia estar organitzats en la nostra lluita contra el capital creant una xarxa a nivell mundial”**

afavoreix els poderosos, d'aquí aquesta cada vegada més exagerada polarització entre els més rics i els pobres. Tot per culpa de la pretesa regularització del Banc Mundial i del FMI i per descomptat OCDE i els tractats que ens puguem trobar a Amèrica o Austràlia i Japó i les noves i velles economies emergents com la Xina i l'Índia que ho esquilmen tot, en definitiva el liberalisme sagnant que ha descapitalitzat per complet a la major part dels treballadors des de fa temps amb sous de misèria.
En aquella època moltes de les persones que van participar en les mobilitzacions i que van ser detinguts per la policia, van patir una repressió molt forta, per exemple al meu amic Pau, el van cobrir amb una manta xopa d'aigua i va ser durament colpejat.

- Què és el que passa quan la policia aplica aquest mètode?
Avui si vols veure a Pau has d'anar a visitar-lo a la clínica psiquiàtrica de Sant Boi de Llobregat a conseqüència d'aquelles pallisses, amb això t'ho dic tot. Una altra de les formes de castigar ho feien amb el que un es creu que és un bolígraf, com van aplicar a la meva persona, que afecta directament al fetge amb uns calfreds que no desitjo ni al meu pitjor enemic, amb un morat a la part del fetge que em va durar més de 15 dies.

- Ser conscient socialment, no és cap ganga, davant les constants injustícies i sobretot el mirar a un altre costat com fan molts, aquesta majoria que frena tota mena de canvi social?
No es tracta de lluitar o morir com diria el Che Guevara sinó de viure la vida amb dignitat, no hem vingut a aquest món perquè ens prenguin el pèl, som éssers humans i hem d'exigir que se'ns tracti com éssers humans, amb la dignitat d' entre iguals, i no com molts que baixen el cap, callen i es converteixen en còmplices de totes aquestes injustícies que campen al lliure albir per aquest món, i ho justifiquen amb petulàncies de poca base.

- Estem al maig però no sé quan els editors publicaran aquesta entrevista, però és bo parlar del 15M, perquè crec que tu vas estar des del primer moment a la Plaça Catalunya i fins i tot vas dormir allà?
Si clar, des del primer moment, i vaig dormir allà enmoltes ocasions tot i tenir un bon llit a casa meva no molt lluny de la Plaça Catalunya, estava en diferents assemblees de la plaça majorment participava molt en la comissió de la “gent gran” encara no existien els “iaioflautes” i “ara 15M plaça”.

- Quines resolucions vau prendre en les assemblees que tu ens vulguis destacar?
El 15M neix a la Plaça Catalunya amb l'acció de diferents corrents del pensament i amb l'alegria de tots, en una trobada en què la gent s'adona que “tots som un”, aquest és el pensament que impera a la plaça, tot i que molta gent de partit s'apropava a la plaça amb la idea de portar l'aigua al seu molí, sobretot, els partits polítics que sempre estan per desnaturalitzar qualsevol moviment espontani.

Hi havia un sentiment de crisi de valors, de tots aquells valors que nosaltres mateixos hem arribat a deixar de banda, no era una crisi de consciència, sinó que durant molt temps s'havia deixat d'actuar en les coses que real-

> **“El 15M neix a la Plaça Catalunya amb l'acció de diferents corrents del pensament i adonant-nos de que tots som un”**

Imatges de Pedro Mata Calvo, http://www.cronica21.org

de resistència i persistent

inó de viure la vida amb dignitat"

ment ens afecten i que havíem d'actuar, perquè era una crítica a nosaltres mateixos d'allò que ens pertoca i ens afecta, en la qual em vaig incloure, i els polítics s'havien aprofitat d'aquesta deixadesa nostra, aquesta era una de les reflexions després dels rics debats que es van desenvolupar a la plaça Catalunya, on almenys va servir per ser capaços de conjuntar la idea amb l'acció que es desenvolupava a la mateixa hora a la plaça.

- Has esmentat que els partits polítics intentaven treure profit del que estava passant a la plaça

És clar que la idea en alguns sectors era conduir el debat del tema de la construcció d'algun partit polític, hi ha molta gent que pensa que tot passa per la política dels partits polítics, i hi havia gent d'aquesta opinió a la plaça, la qual cosa feia difícil el debat, però érem milers i calia continuar per tractar de trobar una resposta mútua, perquè aquests mal anomenats governs s'adonessin de que milers de persones a tot Espanya estaven qüestionant les seves polítiques i la seva dimissió immediata per dignificar als pobles que cada vegada són més precaris.

- Probablement tornar als barris va ser un error, però potser no es podia estar indefinidament a la Plaça Catalunya?

La Plaça Catalunya era l'Agora, sempre va ser Àgora, hi ha un fet diferencial molt important entre ser plaça o ser barri; i això es trenca quan arriba una manifestació amb tres columnes diferents, una era de cultura, l'altra de sanitat i una tercera d'Ensenyament, que sense voler o volent separen el 15M.

En aquest moment feia els primers passos "Democràcia real ja" i l'assemblea del 15M es començava a afeblir, hi havia gent fins i tot de l'Església catòlica que estava marcant tendència i opinió.

Ja hem parlat abans, la fi de l'Agora de la Plaça Catalunya va ser la manifestació que va acabar o millor dit es va dividir al voltant de l'Arc del Triomf i allà ja es va veure que cada un anava pel seu costat, jo me'n vaig anar amb la marxa per la Ronda de Sant Pere que era la columna de cultura i altres van prendre camí de Nou Barris on es va ocupar un bloc sencer i als baixos dels habitatges es constitueix l'associació del 15M de Nou Barris i altres es van cap avall a l'hospital del Mar.

"Els dos governs, tant el de Madrid com el de Barcelona, tenen els mateixos objectius, perpetuar les diferències socials i reprimir i castigar el més feble"

Les reunions per aquell temps ja es feien al Parc de la Ciutadella i no a la plaça Catalunya i és allà on l'assemblea decideix marxar als barris també cal dir que en aquell moment estaven minvant les assemblees.

- Suposo que a l'Agora de la plaça vas conèixer molta gent si vols comentar alguna cosa d' algun d'ells?

Si, recordo molt bé a Sílvia Aro, que era una militant molt activa a la plaça Catalunya, després a l'any 2013 aquell estiu estaven persones discapacitades la majoria en cadira de rodes com ella, demanant a tots els polítics més prestacions per a la seva problemàtica de mobilitat, i decideixen passar tot el mes d'agost davant del parlament de Catalunya per pressionar els polítics amb el lema que només els rics poden fer vacances i nosaltres els discapacitats i pobres no podem tenir ni un dia de festa. Eren el "comando motorizado", tots i totes amb cadires de rodes.

- Què va ser de Silvia Aro, va poder aconseguir alguna de les seves reivindicacions, va millorà les seves condicions de vida?

La companya Silvia Aro sempre va ser per a mi un referent de l'assemblea de l'Agora plaça Catalunya, ella recordo que va patir la detenció del seu fill i vam haver d'anar a la comissaria dels Mossos d'Esquadra al carrer Ulldecona per alliberar el seu fill, ella ja estava lluitant contra el càncer i encara que cada dia una mica més feble amb un gran afecte i l'obstinació de viure, encara que sabia que els seus dies estaven comptats, seguia lluitant per la dignitat de tots nosaltres, amb la seva nora embarassada del seu nét ella al final no perdia la il·lusió de veure al seu nét néixer, però el càncer no perdona i no ho va poder aconseguir.

- Al Kevin, aquest company que recentment va decidir deixar-nos, també crec que el vas conèixer?

Si que coneixia al Kevin, un gran lluitador tant en els temps de la plaça com després, va ser una persona que els bancs no tindrien mai vergonya ni escrúpols a l'hora de atracar-lo amb les preferents subordinades; Kevin es suïcida i crec que tan culpable van ser els governs de torn com els banquers. Els polítics de la Generalitat deien que aquestes estafes bancàries, passarien per una llei de ressorts on cada un podria argumentar la seva situació econòmic a això de les preferents, Kevin havia tractat d'explicar aquests enganys bancaris en tots els departaments de la Generalitat denunciant a tota aquesta gentussa d'especuladors, eren temes que provocaven molta ansietat, lipotímies, depressions; tot això passava quan ocupem el departament financer del carrer Llacuna de la Generalitat, a l'intentar de tancar la porta els gossos dels segurates, vaig aconseguir posar la mà i no la van poder tancar del tot el que acte seguit propicia que entressin tots els companys que venien amb mi. Doncs allà va haver de tot davant la negativa de rebre'ns, van haver de venir diverses ambulàncies però al final vam aconseguir els nostres objectius i reivindicar totes les queixes dels robatoris que significava les preferents en un banc com Bankia.

- Bé Pere, queden moltes coses al tinter, però digues-me, tu que amb freqüència vas per l'Agora Juan Andrés del carrer Aurora, quina és la teva impressió de tota aquesta farsa de judici?

Crec que pel que fa a la mort de Juan Andrés, quan la justícia es creua amb uniformes, passa a ser una justícia molt permissible, mai s'ha tractat el tema en igualtat de condicions, crec que totes les persones tenim dret a defensarnos d'aquests atropellaments i Juan Andrés no va tenir aquesta oportunitat en cap moment; defensar-se de cada un dels crits de dolor i mort que van escoltar tots els veïns del carrer Aurora, això m'arriba al més profund del cervell, aquests crits que són els mateixos crits que jo donava a les presons del franquisme entre els anys de 1966 a 1968 de ràbia i impotència; quan una persona és atacada per 5 o 6 policies, com quan en els seixanta tota la Brigada Político Social es va abalançar sobre mi, és la mateixa policia feixista en els dos casos i a sobre la jurisprudència protegeix a l'uniformat encara que s'excedeixi en el seu ofici i queda legitimitzada la seva violència; i un s'adona que els dos governs, tant el de Madrid com el de Barcelona, tenen els mateixos objectius, perpetuar aquestes diferències socials i reprimir i castigar com sempre el més feble.

- Bé Pere, ha estat un plaer xerrar una estona amb tú, hem de deixar-ho aquí quan encara queden moltes coses per comentar el TTIP, els desnonaments, la PAH, la PAC i també perquè no de les barraques de Montjuïc i de Can Valero, però això serà la propera, salut company.

Autogovern econòmic en l'autonomia democràtica

L'exemple de Bakur (Kurdistan turc)

Azize Aslan

El desenvolupament «apoista»(1) del moviment kurd, que actualment implica molts actors i organitzacions amb capacitats militars i polítiques, ha gravitat més enllà de la idea de fundar un Estat.

Amb la captura del líder del PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan), Abdullah Öcalan, Apo, i el seu consegüent empresonament a Imrali, seguit de l'anomenat canvi de paradigma amb les tesis que ell va desenvolupar des de la presó, el moviment kurd va començar a defensar un model d'organització anomenat Confederalisme Democràtic i Autonomia Democràtica per a les quatre parts de Kurdistan.(2)

El moviment considera l'Autonomia Democràtica com un procés actiu consistent en mecanimes de baix a dalt i, doncs, socials d'autogovern al voltant d'un context de democràcia radical. Durant el període de dos anys de relativament poc conflicte entre la declaració de Newroz de 2013 i la intensificació que es va produir el juliol de 2015, la qüestió de com implementar l'Autonomia Democràtica s'ha debatut en diverses plataformes kurdes i s'han pres decisions per a implementacions concretes. A través d'aquest procés, la situació de facto a Rojava ha facilitat l'extensió de l'Autonomia Democràtica com una experiència unificada, tot implicant-hi tres cantons, particularment a Cizre. Per aquesta raó, examinar de prop i avaluar el projecte ideològic-polític i les experiències de construcció —tot reconeixent la voluntat kurda per a l'autogovern i les declaracions per a l'autonomia—, sembla vital per a les discussions sobre la pau i el procés de resolució així com per al nostre futur col·lectiu.

Aquest article pretén analitzar la dimensió econòmica de l'Autonomia Democràtica, la creació de la qual es projecta perquè passi conjuntament amb la política, l'autodefensa, la diplomàcia, la cultura, l'ecologia i l'emancipació col·lectiva, i aporta al lector els arguments i les experiències en el camp econòmic.

Economia comunal democràtica, ecològica i emancipadora de la dona

L'aproximació a l'economia del moviment kurd, anomenada «societat econòmica» en els textos d'Abdullah Öcalan, «economia comuna» per al PKK, «economia democràtica» per al DTK [Democratic Society Congress, Turkish: Demokratik Toplum Kongresi] i «economia social» per al Centre de Rojava per a la millora i l'extensió de l'Economia, es basteix sobre els tres pilars de democràcia, ecologia i emancipació femenina. Aquests principis assenyalen els límits de l'economia comunal en l'autonomia democràtica. L'economia comunal o social ha de ser construïda pels consells, les comunes i les cooperatives.

L'economia comunal és una economia democràtica: emfasitza que tots els individus en la societat necessiten tenir una veu en els processos de producció, consum i distribució, ja que el subjecte dels processos de decisió de l'economia comunal és la societat mateixa. En els consells que seran organitzats pels veïns en els pobles, districtes, ciutats i regions —així com per certes organitzacions de dones, joves, etc.— cada individu serà integrat en el procés de presa de decisions i contribuirà a les discussions sobre què s'ha de produir i/o com distribuir els productes en els processos de planificació democràtica. D'aquesta manera, els recursos seran gestionats col·lectivament i la societat autoadministrarà totes les activitats econòmiques i això permetrà el funcionament democràtic de l'economia comunal.

L'economia comunal és una economia emancipadora de la dona: el sistema capitalista ha marginat les dones dels processos de presa de decisions econòmiques i ha fet invisible el treball de les dones. Per a Öcalan aquesta situació és una precondició del sistema capitalista i fa de les dones «les reines de les primeres matèries»; ell diu que «per treure lucre de l'activitat econòmica de les dones en termes de necessitats bàsiques i valor d'ús, aquestes activitats s'han hagut de confiscar a les dones». D'acord amb això, el fet que «la realitat de la dona es prestava sense economia», significa la més trencadora i extensa contradicció social. Per aquesta raó s'argumenta que la reorganització de l'economia ha de ser feta amb les ments i les mans de les dones. El moviment clama que una economia que sigui difosa per dones prioritzarà necessitats bàsiques i valors d'ús i, per tant, no traurà beneficis i, en canvi, serà ecològica.

Les dones crearien representació igualitària i autoorganització (3) en l'economia comunal —junt amb altres camps d'autonomia democràtica— a través de l'afirmació dels seus drets amb consciència i pràctica organitzada. Elles crearien els seus propis espais econòmics, comunes i cooperatives.

L'economia comunal és una economia ecològica: a partir de les observacions de la història de Mesopotàmia, el moviment kurd constata que la major destrucció va arribar a través de la industrialització cap a les comunitats agrícoles i en els pobles, que són una precondició de l'existència social. Per aquesta raó, la formació d'ecosocietats, o comunes, és una dels més grans reptes de l'autonomia democràtica. Pel que fa a Murray Bookchin, (4) Öcalan remarca que les ecosocietats haurien de ser creades, també, a la ciutat. Les activitats econòmiques de cada ciutat han de ser organitzades com a «unitats» en funció de les característiques naturals de cada una, a través de motivacions sense ànim de lucre i l'alleujament de la desocupació urbana i de la pobresa. La població pot ser distribuïda en funció d'aquestes unitats —incorporant-hi dades de composició social i habilitats.(5) La producció industrial no es rebutja, però els límits de la indústria són definits per l'ecologia i les necessitats bàsiques. La producció industrial no pot depassar aquests límits. La indústria que emergeix d'aquest acord és l'ecoindústria. L'autonomia democràtica escull com a bases, doncs, l'economia ecològica i les comunitats.

L'economia comunal es presenta com a tercera via alternativa al liberalisme econòmic i la planificació centralizada.(6) L'economia comunal es localitza com una economia col·lectivitzada compartida i basada en la solidaritat i és vista com l'economia més pròxima als acords realitzats per les societats del Kurdistan. En l'economia comunal, les necessitats socials i els valors d'ús es prioritzen per damunt de les necessitats individuals. El moviment vol socialitzar la producció en l'economia comunal, a través de les comunes i les cooperatives, elimina la relació salarial a través de treball col·lectiu i crea mercats basats en la solidaritat per millorar l'autogovern de l'economia. En resum, un ordre econòmic a favor de la natura, les dones i la justícia social.

Autogovern econòmic a Bakur

Hi ha dues limitacions a l'hora d'avaluar les aplicacions pràctiques de l'autonomia democràtica i l'autogovern econòmic, ambdues àmpliament explicades en termes democràtics. Primerament, les activitats no han aconseguit un nivell suficient de maduració, i, segonament, jo trobo no ètic fer judicis detallats sobre què ha estat passant. Per tant, aquest apartat té la intenció de ser un inventari d'activitats que s'han realitzat en línies generals.

El DTK va iniciar una sèrie de conferències (Democratic Economy Conference, Turkish: Demokratik Ekonomi Konferansı) seguint un nombre de tallers econòmics i una discussió seriosa, organitzada a partir del tema que ja es va decidir en una trobada de 2014. Aquestes conferències es van fer a Van entre el 8 i 9 de novembre del 2014 amb l'eslògan «Let us communize our land, water and energy» and «Let us build a democratic and free life».(7),(8)

En aquesta conferència, la regió de Van va ser escollida com a àrea pilot. Dues raons importants per decidir-ho van ser que la comunitat nomàdica, coneguda com Kocer, tingués una presència notable en l'àrea, i que la població estigués relacionada amb l'agricultura i la cria de bestiar.

La comissió econòmica de Van va començar el seu treball plantant milers d'arbres fruiters i va fer esforços per expandir horts urbans en els 300.000 m2 de límits metropolitans. Es van formar comunes de mel en quatre poblacions i el passat octubre s'hi van plantar quatre tones d'alls. Tots aquests projectes es van liderar a través de la cooperació entre el DTK, actors municipals a nivell de districte i municipals i

la KJA (associació de Dones Kurdes Lliures; Kowara Jinen Azad). Pobladors sense terres i/o aturats de l'àrea van participar en el procés de producció i van compartir els productes o els ingressos comercials. Al centre de Van, les dones es van ajuntar a la Cooperativa d'Horts de Dones (Turkish: Bostanci Kadınlar Kooperatifi, BİKAD-Koop) i van fer melmelada de maduixes que van fer créixer en els seus camps. Avui elles produeixen diverses melmelades, així com cogombres, pasta de tomàquet, tomàquets enllaunats i altres productes embotellats. Una altra comunitat de dones que es va formar a la mateixa cooperativa va generar ingressos fent fideus, pa, pastissos i raviolis en un taller de pastissos.

També, a Van, es va obrir un mercat cooperatiu de consum anomenat Medya Cooperativa. En canvi, és difícil dir si aquesta cooperativa ha estat reeixida a aconseguir el seu objectiu de brindar productes dels pobles petits als consumidors de la ciutat.

La Cooperativa de Dones de Baglar ha estat activa durant molts anys en aquest municipi de Diyarbakır i ha crescut amb la cooperació de la comissió econòmica de la KJA i la municipalitat. Han canviat de nom i es diuen Cooperativa d'Amed i fan la producció en un taller tèxtil amb dones que han estat víctimes de violència —17 d'elles en el moment que escric això. Al taller hi fan vestits regionals així com robes casuals amb la visió d'una dissenyadora. En el curt termini, les dones volen obrir una botiga i vendre productes amb la marca «Eko-jin», i integrar aquesta botiga amb la seva cooperativa existent mentre obren un taller per a més dones. Aquesta cooperativa incorpora una dona nova cada vegada que augmenta 1.000 lires els seus ingressos, sembla prometedora. Vaig tenir l'oportunitat d'observar-la de prop i una bona pràctica que vaig veure va ser que cap de les dones va eludir a les altres en les seves reunions setmanals. Elles creuen que fent-ho així eviten rancúnies i mitiguen tendències competitives i penso que hi han reeixit. Quan els vaig preguntar quin és el significat del nom Eko-jin, han apuntat que no hauria de ser entès com una marca —11 cooperatives de dones i comunes han pres una decisió conjunta sobre aquest nom. Les dones diuen que tots els productes de les cooperatives i de lescomunes es venen amb aquest nom i així poden mostrar la seva presència al mercat. El primer objectiu és incrementar el nombre de comunes i cooperatives de manera que s'arribi a un nivell en què puguin comerciar productes entre elles. Recentment, es va obrir un mercat on es venen els productes Eko-jin. Les dones van dir que han discutit cada detall a fons —des de les vendes de la botiga fins als penja-robes— i que aportaran productes als consumidors sense intermediaris. Preparant-se per a la Conferència Econòmica de Dones del 8 de març, les dones van creure que podien organitzar les àrees de l'autogovern econòmic amb la seva voluntat, ira i joia, i que elles poden procedir a organitzar-se, que elles poden tombar un capitalisme que està cobert per una ment patriarcal. El més important és que elles lluiten activament per a això.

Un projecte important que està planificat per ser desenvolupat per a una economia comunal a Diyarbakır és l'agricultura comunal. La comissió d'agricultura està composta per cinc persones, que han dit que encara són al començament dels seus estadis de treball, però que han superat el més dur pas de persuadir la gent. A causa de l'emergència per les condicions de la guerra, els pobladors són pessimistes en relació a la producció. La comissió va dur a terme un treball preliminar al camp dins del districte de Kocaköy i va investigar el seu passat productiu —en altres paraules: van buscar en la naturalesa els productes que hi

creixien tot fent entrevistes en profunditat. Van trobar que el conjunt de producció agricultura havia minvat i que uns pocs productes (com blat i ordi) s'han convertit en predominants. Les llavors s'han mantingut en cistelles un cop recollides i la comissió diu que incrementaran la producció amb el suport de la municipalitat. La comissió va expressar el seu desig de fer una planificació participativa —han observat desigualtats en la propietat de la terra— perquè els pagesos que vulguin que les seves terres siguin comunals entrin a la comuna. Si el comunal de les terres és de dimensions desiguals, el problema de com seran distribuïts els ingressos roman com un tema important encara a debatre.

El moviment kurd sovint apunta que l'aproximació a l'economia comunal no es basa en l'etnicitat o en l'economia kurda, sinó que és una economia social que reconeix la pluralitat social i afirma que la comuna de dones de Mersin és un cas que ho demostra. Aquesta comuna va ser creada per les dones a iniciativa del KJA i va començar sense diners.9 Quan vaig preguntar a les dones turques i kurdes sobre què les uneix, van dir que totes eren dones que treballaven en projectes verds. Es van reunir amb dones camperoles a Mersin i van preguntar pels productes dels beneficis i una d'elles va donar un hivernacle de menta. Una altra dona va donar pebrots que quedaven a la seva terra després de la collita i llavors van fer els seus primers ingressos assecant la menta i conservant en vinagre els pebrots. Les dones, que han produït pasta de tomàquet amb donacions de tomàquets, diuen que han expandit el seu rang de producció des del passat estiu i que constantment discuteixen què és el proper a produir. Creuen que les camperoles les van ajudar per un sentiment de solidaritat femenina. Elles han començat recentment a fer bosses de feltre i encara que diuen que les seves úniques eines són la seva falta de necessitats i d'expectatives, les dones clamen que ara fins i tot estan rebent comandes i que aquesta primavera la comuna creixerà amb les seves esperances de dones treballadores. La comuna de dones de Mersin també ven els seus productes amb el nom Eko-jin (Mersin).

Una iniciativa addicional en el terreny econòmic és la cooperativa d'investigació KED. La cooperativa que planteja començar les seves activitats en les pròximes setmanes amb una reunió del consell, és un inici en molts sentits. KED significa tasca en kurd. Mentre el model d'organització de KED és encara un tema de debat, l'objectiu de la cooperativa és recollir dades socioeconòmiques al Kurdistan, ajuntar inventaris i arribar a ser un espai de col·laboració acadèmica. La constitució del comitè d'investigació requereix als seus membres que siguin graduades universitàries. Tot i que les representants de KED amb què he parlat manifesten que el principi més important és trencar la jerarquia per edat i coneixement que pot observar-se en la comunitat acadèmica, a KED s'ha discutit també en el context d'una acadèmia o un institut. És una cooperativa ambiciosa però encara no està feta.

A més, de Batman a Mardin, Urfa a Siirt, i, també, en moltes altres regions, hi ha projectes similars en marxa. És difícil escriure sobre ells, fins i tot portar-ne el compte, perquè no estan controlats de forma centralitzada ni estan governats. La municipalitat, DTK i KJA han organitzat diverses reunions per fer resums a nivell local i la iniciativa s'ha deixat als actors locals. En molts llocs, les comissions econòmiques creades pels consells locals són actives i, per tant, el projecte és molt expansiu. No és clar si tot això es convertirà en una alternativa al capitalisme, hi ha incomptables factors interns i externs que ho determinaran. En canvi, és clar que una economia més humana i comunitària està en construcció!

Com a conclusió…

Els debats al voltant de l'economia comunal poden fer substancials contribucions teòriques als debats sobre les economies alternatives que s'oposen al capitalisme. El seu vessant pràctic s'ha anat expandint i madurant. Tot i així, hi ha importants debilitats teòriques en l'economia comunal. La dinàmica fundacional de l'economia, espacialment prioritza l'agricultura i les comunitats rurals i no pot encara proveir solucions als problemes urbans. En altres paraules, els mecanismes que per connectar la bretxa urbana-rural o el binomi productor-consumidor encara no han estat elaborats. També, l'estatus de propietat privada a la terra no està vist com una situació que hagi de canviar, per la tant l'estructura de propietat desigual i el seu impacte en processos de producció i distribució no es pot comptabilitzar. A més a més, el moviment afronta un obstacle teòric a l'hora de definir l'agent revolucionari com la societat en si mateixa, ja que significa acceptar la societat com un cos homogeni i per tant remoure l'estratificació de classes.

Els passats dos anys d'experimentació —així com els episodis previs que el moviment kurd ha viscut— mostren que la conseqüència més important és que el procés de producció alternativa pot ser creat tant com mercats per florents comunes i cooperatives.
Si han de dependre dels preus i de les regulacions de les companyies monopolístiques en condicions de l'anomenat mercat lliure, les cooperatives sovint no tenen oportunitat de competir-hi. Els productes de les comunes i de les cooperatives són sovint fets a un major cost que els preus de mercat. Hi influeixen un bon nombre de raons, com l'absència de producció massiva, la inhabilitat de negociar els preus de les matèries primeres i l'absència d'explotació laboral. Per tant, els productes obtinguts mitjançant el procés col·lectiu són sempre venuts a través de xarxes de mercat solidari. En canvi, és difícil, per a una economia comunal expansiva, basar-se només en aquestes xarxes solidàries. En addició a la seva falta de competitivitat en el mercat, hi ha una sèrie de problemes en relació al transport sense intermediaris dels productes des dels poblats cap als consumidors a les ciutats. Per tant, el problema del mercat és un dels més difícils de resoldre. Com fer-ho per crear un mercat alternatiu? Com el productor es trobarà amb el consumidor?

Com es van a organitzar aquestes xarxes està entre les qüestions que poden ser redreçades per una experimentació simultània i per un debat teòric. Una altra dimensió del mercat alternatiu des de la perspectiva de les dones és com feminitzar les xarxes comercials i la informació, que actualment són monopolitzades pels homes. La producció de les dones és apropiada pels homes, que controlen el procés comercial, i d'aquesta manera les dones no poden redreçar el seu paper en el sistema capitalista patriarcal i així hi són invisibles.

En canvi, en el context de la guerra, les discussions en relació a la construcció de l'economia comunal —i sobre el que cal per assegurar-ne la durabilitat davant del capitalisme global i les finances—, han estat superficials i amb un èmfasi constant en el localisme. El capitalisme es pot localitzar quan es globalitza i pot determinar totes les relacions a nivell local. Veient que aquest és el cas, sembla necessari per a les comunes i les cooperatives fer vincles entre comunitats que produeixen amb filosofies i mètodes similars per crear una xarxa reforçada mútuament. En canvi, la gent de Bakur que lluita per crear una nova vida, no és conscient d'aquestes xarxes ni té la capacitat o l'energia d'establir-ne connexions. En aquest sentit necessiten un suport seriós. Cal dir, doncs, que les comunes necessiten tots els mitjans de solidaritat, i aquesta no és només la seva necessitat, sinó que és la necessitat de tots aquells que creuen en la possibilitat d'un altre món. Esperem que florirà la solidaritat…

Notes

1. Els participants del moviment kurd es diuen a si mateixos apoist, i la seva filosofia com una filosofia «Lideratge/Apoist». Apoist en la línia ideològica d'Abdullah Öcalan.

2. El Kurdistan va ser trossejat entre quatre estats nació: Iran (Rojhilat), Iraq (Başûr), Síria (Rojava) i Turquia (Bakur), uns límits que van esdevenir clars després de la Primera Guerra Mundial.

3. L'autoorganització es refereix a la manera d'organització en què les dones són les úniques que decideixen i executen.

4. Murray Bookchin, Kentsiz Kentleşme, Sümer Yayıncılık, 2014. [Murray Bookchin, Urbanization Without Cities: The Rise & Decline of Citizenship. Montreal, 1996.]

5. Öcalan, A. Özgürlük Sosyolojisi.

6. Ahmed Yusuf, "Rojava Deneyimi Bağlamında Sosyal Ekonomiyi Düşünmek: Temeller ve İlkeler" İsyandan İnşaya Kürdistan Özgürlük Hareketi içinde. J. Jongerden, A.H. Akkaya ve B. Şimşek (hazırlayan), Metis, 2015.

7. La primera Conferència Econòmica va ser organitzada a Rojava amb els mateixos eslògans els dies 16-17 d'octubre de 2015.

8. Demokratik Ekonomi Konferansı'nın sonuç metni ve kararları açıklandı: http://siyasihaber2.org/demokratik-ekonomi-konferansinin-sonuc-metni-ve-kararlari-aciklandi (Erişim 08.02.2016) Vegeu la traducció a l'anglès: Democratic Economy Conference in Wan, aquí: https://cooperativeeconomy.info/economy-bakur/democratic-economy-conference-in-wan/.

** Article extret del web de la Cooperativa Integral Catalana*

L'acció directa com a pedagogia

L'acció directa com a pràctica revolucionària i estratègia llibertària de canvi social: comprendre-explicar-desenvolupar

Mireia Redondo

Què és l'acció directa?

L'acció directa és un dels conceptes que defineix la pràctica anarquista des dels seus inicis. Els grans clàssics que escriurien sobre la moral anarquista i sobre el suport mutu també ho farien sobre l'acció directa. De fet aquest és el pilar de l'estratègia per a aconseguir crear aquest canvi social i de consciència col·lectiva del que parla l'anarquisme. Entenc l'acció directa com aquella acció o iniciativa col·lectiva o individual que és organitzada per qui pateix una situació concreta. Respon a les agressions rebudes o a situacions concretes, o també cerca la creació d'unes condicions x, sempre amb els mitjans que es tenen a mà. Entenc que per aquest principi són les afectades les que fan ús de l'acció directa, ja sigui en el cas de donar una resposta o frenar una agressió, ja sigui per anar creant unes millors condicions de vida i de futur. Per tant s'oposa per definició a les opcions de la mediació i la representativitat o delegació política. Llavors, es tracta d'una acció organitzada per les interessades o subjectes de lluita que comporta autoorganització.

Caldria distingir acció directa de la propaganda pel fet ja que moltes vegades es pren la segona per la totalitat, i en canvi la segona és una part de la primera. Una part que es pot aplicar o no.

Per què és important que sigui autoorganitzada i que siguin les que pateixen una opressió/agressió les que exerceixin l'acció directa com a resposta?

Doncs perquè si no és així perd tot el sentit i es converteix en paternalisme, quant no representació. Així, no es crea la condició necessària per a un possible canvi en el funcionament, les relacions i les dinàmiques. L'acció directa l'hem de prendre molt seriosament i no només com una concatenació d'accions sense solta i sense organització. Això s'ha de tenir molt clar i és la primera part de la mateixa acció directa. Aquesta i l'estratègia anarquista de la qual forma part consta de tres aspectes molt clars i el primer és comprendre. Per a poder desenvolupar i per a poder explicar és necessari entendre. Dit d'una altra manera: si es vol afavorir un canvi social revolucionari, desenvolupar projectes en condicions diferents, s'ha d'explicar i fer i per a això totes les implicades han d'entendre. Al seu torn si no sabem explicar què volem fer no hi haurà qui ens entengui. Doncs en aquest peix que es mossega la cua s'obre l'escletxa més important per a la pedagogia llibertària.

Com exercim aquesta pedagogia és important per començar. És a dir, des de quin lloc o posició exercim aquesta educació, des de l'adoctrinament pur i dur? NO. Des de les alçades de les que tenen molta formació i van a portar la bona nova? No. En realitat si ens agafem a l'essència quasi artística de la pedagogia llibertària aquesta es fa des del feedback i sempre des de l'empatia. Qualsevol principi presentat des del paternalisme o des de l'autoritarisme causaria l'efecte contrari. I, sobretot, abans de voler educar cap enfora ens hem de preguntar fins a quin punt estem buscant aprendre de l'altra i crear quelcom. Estem pensant que sabem més que la que tenim al davant? Tenim certs tics classistes/racistes/sexistes/autoritaris que poden convertir la pedagogia en un miratge?

Bé, retornant a la idea que l'acció directa ha de ser presa molt seriosament, aquest podria ser el punt de partida. Sumem sempre el plantejarnos si el que fem és dir a les altres què hem de fer i com resulta això de vertical, bloquejant i invasiu. Justament aquestes reflexions i aquest desaprendre necessari és el que fa de l'acció directa una gran escola. És obvi que si no pateixes una opressió només la pots comprendre escoltant a qui la pateix i donant suport. Fem això o intervenim des de les alçades? Si no ho tenim clar arribarà un moment que ens ho faran saber. En aquest moment potser amb escoltar i no desautoritzar qui pateix i qui tenim al davant, per tant reconeixent-la, estaríem començant un bon camí.

Si hagués de posar un exemple de paternalisme agafaria el míting de Clara Leimlich, míting que ja sortirà quan parlem dels orígens del 8 de març. En aquest, aquesta dona el que fa és parlar i definir el que ella i les dones de la classe treballadora pateixen, Al mateix temps aparta del centre de l'escenari les dones que ocupaven massa espai. Un altre exemple, més aviat experiència, és tot el que porto acumulat a la motxilla a base de fer tallers. La gràcia d'aquests és que totes posem paraules i que no estic parlant des de cap taula o tribuna, només pregunto i escric. Creem un espai en el que sota el feedback el resultat es multiplica i va en totes les direccions.

No és només el que sinó el com i aquesta és la gràcia de la pedagogia llibertària i de la potencia d'aprenentatge que conté l'exercici de l'acció directa.

L'acció directa anarcofeminista i l'acció directa

L'acció directa anarcofeminista és també autoorganitzada i des de qui pateix la situació d'agressió, que són les dones en aquest cas. A qui ho pateix ningú li pot ensenyar què és el que pateix ni li poden ensenyar des de fora. Pot algú que no pertany a la classe obrera dir què pateix una persona obrera? Impossible, si de cas pot escoltar a qui ho pateix, el pot comprendre i recolzar si vol. Abans d'aprofundir en el paral·lelisme entre acció directa i autodefensa feminista voldria donar exemples de dones exercint-la i creant. Resulta essencial tenir aquests exemples doncs són una part de la història de les dones, de les dones treballadores, que han estat deliberadament ocults per la història oficial i que encara resulten poc coneguts per la història menys oficial.

Aquests exemples ens remeten a la necessitat de saber la nostra història ja que qualsevol grup que no conegui la seva es veu abocat a pensar que acaba de començar, que el que viu és normal o que sempre ha estat un col·lectiu submís. Això bloqueja i desmobilitza. Com a part essencial de la pedagogia anarcofeminista, com bé començaria a fer Lucía Sánchez Saornil, s'han de recuperar totes les baules de la cadena que ens porten fins avui. Aquesta és part de la nostra autoeducació i que podem portar cap enfora: trencar amb la història lineal i poc completa que ens defineix sense tenir-nos en compte.

Les vagues de ventre, el no voler produir soldats, ja ve de temps grecoromans. La creació de xarxes de suport i supervivència en les revoltes per la subsistència, era cosa de les dones. La creació de grups d'alfabetització o lectura, de guarderies autogestionades, també ha estat cosa nostra. Les vagues, tant a les terres que van ser ocupades per europeus com a la mateixa Barcelona, eren nostres. La transmissió de coneixements sanitaris i d'higiene en moments, que duraren segles, en que ens estava prohibit exercir, era cosa nostra. Com també els sindicats de dones que de manera insistent impulsà Teresa Claramunt, els primers de maig en els que les assemblees de dones obreres (camiseres, sabateres, mestresses de casa, cosidores, enquadernadores etc) feien assemblees de dones, manifestacions de dones, discursos de dones treballadores. I així hi ha un caminet fins a Mujeres Libres. Què les unia? Eren explotades pels patrons i pels companys, ignorades, menyspreades, elles es van organitzar tant per a respondre a l'ofensa com per a fer xarxes, Elles aprenen de la seva experiència i aprenen de les altres companyes: l'aprenentatge és autogestionat com ho són les accions i el creixement en quant a consciència i organització és enorme. No es tractava de dir a les dones què és el que han de fer, es feien coses colze a colze. El com és important.

La relació entre acció directa i autodefensa anarcofeminista

L'autodefensa anarcofeminista va molt més enllà de la mera autodefensa física o de l'acció espontània. Dins de l'ADAF hi trobem el mateix ventall: respondre, explicar, escoltar, aprendre i crear xarxes de suport mutu i sororitat o solidaritat. Podem dir, doncs, que AD i ADAF són el mateix amb la diferència que en el cas de la segona estem davant la resposta de les dones davant les diferents violències de gènere que pateixen.

La pedagogia anarcofeminista tindria diversos fronts. Un d'ells seria aprendre la nostra història com dèiem abans, però també a defensar-nos, a organitzar-nos i a definir. Aquesta última, definir, insisteixo, és la part més satisfactòria dels tallers ja que és en aquests moments en que ens adonem del paper de subjectes de lluita que tenim i, per tant, aprenem molt més.

En aquesta pedagogia cap a nosaltres en la que som les protagonistes de les nostres lluites i no només de les agressions que patim, definir què ens passa i com respondre, és la part que genera més potencial de creació d'espais, de canvis de dinàmiques, ja que és des de nosaltres mateixes que arribem.

Tot i així ens trobem amb patrons de pensament i de comportaments plenament heteropatriarcals que condueixen a que aquesta necessària acció directa es vegi relegada a un novell secundari i sospitós. Inclús ens trobem amb qui pensa que les violències de gènere són un mal secundari. Per exemple:

La constant demanda de que siguem pedagògiques i adoptem postures complaents i pacífiques inclús davant de les negligències masclistes o de l'explotació dins dels nostres espais.

La idea de que ha d'existir una jerarquia de lluites en la que la lluita de classes és la principal com si les altres es solucionessin amb les igualtats econòmiques i com si fossin compartiments apartats els uns dels altres.

La idea de que som les bones, que no ho som. I això ens fa cegues. Volem un món millor però no estem fora de la reproducció de relacions de poder ja que el sistema no està allà a fora, sol i sense ningú que l'alimenti.

Com que això que estem fent és acció directa destacaré que justament això és pedagogia, o sigui que en fem constantment encara que se'ns reclami molta més. Es fa pedagogia cap a altres dones i també cap a fora en general explicant tant el que son les violències de gènere com les posicions des de la cada una parteix i el paper de cadascú en això. Així, acció directa anarcofeminista i autodefensa anarcofeminista són per mi el mateix. Bé, fem avançar la ponència.

La pedagogia anarcofeminista de Mujeres Libres

Com ja veiem en altres articles del recull algunes integrants de ML no tenien gaire estima al terme feminisme ja que van ser les dones com Dolors Monserdà les que se'l van apropiar. Per tant no s'agafarien exactament al que proposaven les seves opressores. D'altres sí que el feien servir. La qüestió és que les seves accions, els seus plantejaments i el seu discurs era plenament anarcofeminista. Podem distingir entre la pedagogia que feien a casa, la que feien entre les dones i la que van fer, sense saber-ho, cap a les feministes posteriors.

A casa es van esforçar per a explicar al moviment obrer, anarquista sobretot, la importància de lluitar contra l'opressió que patien com a dones. No podem obviar la gran quantitat de textos publicats en les revistes del moment. Es van esforçar com fem o hem fet moltes, dins de les parets de casa, en lluitar contra l'explotació exercida pels seus companys o contra el paternalisme amb el que eren tractades. Llavors, elles com moltes fem es van esmerçar en explicar i en fer entendre. I van arribar a un punt en el que acabem arribant moltes de nosaltres i és que la pedagogia té un límit molt clar: la voluntat de l'altre de voler establir relacions horitzontals i sanes. HI ha un moment en una relació de poder, i cal recordar sempre que el patriarcat ens submergeix a totes en una hostil i violenta verticalitat i dominació, ningú se'n lliure per no voler, en el que o es desaprèn o malament. Van suposar que potser els seus companys serien més receptius per ser llibertaris, però no va ser així.

Amb les altres dones. Remuntant-me a que les dones illenques adherides a la AIT ja escrivien sobre enderrocar els patriarques a més dels patrons, podríem dir que la pedagogia anarcofeminista entre dones funciona i molt. I va funcionar. També es va despertar allò del "ah doncs a mi també em passa això a casa o a l'assemblea". I això és molt més potent que qualsevol altra cosa, doncs a partir d'aquí la claredat és millor així com la forja de la confiança entre companyes. Van insistir en qüestions que toquem molt ara i que en aquell moment no es tocaven tant: la independència psicològica, la identitat femenina, l'autonomia personal, l'autoestima i el creixement. Van parlar de les dones més enllà de la maternitat i de la validesa de les mares que treballaven per a un món millor i feien les criatures éssers autònoms. Van fer completíssims programes de capacitació i educació en diverses matèries, també mecàniques, van organitzar guarderies i van fer grups de treball per a les fàbriques. Feien formacions d'organització sindical. Van parlar de sexe, de marits que no tenien cura dels sentiments i les desitjos de les dones. De convencions. Van denunciar amb exemples com els deien que anessin a casa a fregar o que eren boges. En fi, un llarg historial d'exemple.

ML va valoritzar el que no havia tingut valor. Va obrir una escletxa que mai es va tancar i per a això ha deixat tant a les que hem vingut després. És la seva manera de fer, l'acció més enllà dels discursos, les paraules i els fets pioners, el crear tant i el posar la seva experiència com a base el que les fa lluminoses. De fet van fer això tant llibertari que és portar l'educació a allò més ampli, fora dels centres i per a una transformació social total, amb el colze a colze, l'autogestió, l'intercanvi i el reconeixement com a bases. Tot això tant bèstia és el que ens han ensenyat. Ens van deixar ben clar la importància de la classe, ens van deixar oberts debats sobre prostitució, suport mutu entre dones però no amb totes, qüestions sobre diferència, diversitat, individualitat i comunitat. Ens van obrir molt de camí, tot i rebre les mateixes desconfiances, cap a la necessitat de fer grups de dones autònoms. Tot això tant gros van fer.

Per a acabar copiaré un text que exemplifica i molt el que eren i com n'és de cert que hem après moltíssim d'elles:

"Vives en un pueblo grande donde las mujeres estuvieron relegadas a una vida oscura, insignificante, dedicadas solo al trabajo casero, al cuidado de la familia? No hay duda que muchas veces has pensado con disgusto en todo eso y cuando has visto la libertad de la que disfrutaban tus hermanos y el hombre de la casa has sentido un poco de pena de ser mujer. Pues contra todo eso que tanto te ha hecho sufrir va ML. Queremos que tengas la misma libertad que tus hermanos…Ahora ten en cuenta que eso requiere tu trabajo, que no se consiguen las cosas porque sí, necesitas el concurso de otras compañeras. Necesitas apoyarte en ellas y ellas en ti. Necesitas trabajar en comunidad."

** Ponència adaptada per a les I Jornadas de Educación Libertaria y Social a Almería*

Prou intromissions a l'educació

CGT Ensenyament Lleida

A primers de novembre els mitjans de comunicació ens informaven que el Bisbat de Solsona oferirà formació sobre sexualitat no només als seus adeptes sinó que també a les escoles de la comarca -siguin públiques o privades-. No deixa de sorprendre'ns que una entitat patriarcal, molts cops bel·ligerant amb les dones, que fomenta la discriminació en el seu si, que predica des del celibat i que promou una sexualitat heterosexual i amb finalitats reproductives, vulgui formar a les futures generacions sobre aquest aspecte.

Creiem que a cap confessió -catòlica, jueva o musulmana- se li ha de permetre immiscir-se en aspectes personals i molt menys fer-ho des de l'escola pública. Més greu encara és que ho faci en temes de sexualitat i família, quan és de tothom sabut que no respecten ni comparteixen aspectes reconeguts social i legalment com les famílies i sexualitat entre persones del mateix sexe.

Des de la comunitat educativa, tant famílies, com professorat i sindicats estem perplexos davant la passivitat, inoperància o connivència del Departament d'Ensenyament respecte a entitats que s'estan immiscint de forma més o menys directa en aspectes educatius.

Entitats financeres -que han arruïnat les famílies i l'economia del país- que entren als instituts a explicar la seva visió de l'economia i els estalvis, empreses alimentaries parlant d'educació per la salut, o entitats religioses adoctrinant sobre sexualitat. Quin serà el proper improperi que permetrà el Departament?

Tot això no és casualitat, estem assistint a l'esperpèntic desmantellament de l'educació pública amb la mediació expressa del Departament comandat per JuntsPerqueSi. Primer buiden de contingut alguns aspectes que han de ser educatius, amb negligència i mala fe i després com evidentment no funcionen, l'ofereixen al millor postor, ja sigui la formació dels mestres o l'educació "financera" de l'alumnat. Aquesta formula ja ens la sabem.

El que ens preguntem és, fins quan la ciutadania ens quedarem de braços creuats mirant com desmunten l'estat del benestar? Encara no hi ha prou motius per sortir al carrer? Per manifestarnos enèrgicament? Per fer vaga? No ens han tret prou drets com a classe treballadora? No arrosseguen prou els nostres fills i nets cap a un futur negre i massa incert? Nosaltres ho tenim clar, seguirem a les trinxeres de la justícia social. Mobilitzant per una educació de qualitat, pública, laica i on es fomenti el pensament crític per caminar cap un desenvolupament integral i sostenible del conjunt de la societat. Per un model de Departament que posi per sobre de tot els interessos de la societat i no els dels lobbies o les empreses.

Xavier Novell, Bisbe de Solsona

5N a Tarragona: Un crit contra les violències masclistes

Plataforma Feminista 5N

La Plataforma Feminista 5N a Tarragona vam convocar una marxa contra les violències masclistes el 5 de novembre a Tarragona. Unes 3000 persones ens vam manifestar de nou per a l'eradicació d'unes violències que ens segueixen sometent en tots els àmbits de la nostra vida.

DENUNCIEM:

• La pervivència d'un sistema heteropatriacal i capitalista, origen i nucli de totes les violències, que tolera la desigualtat i resta credibilitat i autoritat a les dones i que està present a totes les estructures de la societat.

• Que les violències masclistes representen una greu i sistemàtica vulneració dels drets humans de més de la meitat de la població a la nostra societat.

• La violència sexual que pateixen totes les dones i les nenes refugiades, tant en els països d'origen del conflicte, com en el procés de trànsit i en els països d'acollida.

• Que des de l'any 1999, hi ha hagut més de 1.378 feminicidis per violència masclista a diferents territoris de l'Estat Espanyol. Enguany, fins a dia d'avui han estat assassinades 76 dones.

• Tots els fonamentalismes religiosos heteropatriarcals i misògins que vulneren els drets fonamentals de les dones, justificant les violències masclistes.

• Que aquestes violències masclistes es legitimen i perpetuen a partir de diversos sistemes i espais com són la militarització de les societats, violències institucionals, feminització de la pobresa, precarietat laboral, la imposició de normes estètiques, els racismes...

• Una cultura masclista que ens devalua, ens cosifica i ofega les nostres veus. Perquè les violències masclistes es manifesten no només contra les dones, sinó també contra totes aquelles persones que no responen a la sexualitat heteronormativa imposada, és a dir, les dones bisexuals, lesbianes, transsexuals, transgèneres i intersexuals.

• La utilització de la custòdia compartida imposada com a forma de violència contra les dones.

• Les retallades sistemàtiques en tots els recursos públics i, més concretament, en els recursos especialitzats contra les violències masclistes.

• Que totes les lleis contra les violències de gènere i/o violències masclistes, tant l'espanyola del 2004, com la catalana del 2008, la valenciana del 2012, o la legislació referent de Ses Illes no han anat acompanyades de prou dotació pressupostària i dels recursos adients que permetessin el desplegament integral d'aquestes lleis.

• Que el Sistema Judicial reprodueix les estructures patriarcals i perpetua les violències masclistes, cosa que afavoreix la desprotecció de les dones en risc i invisibilitza i minimitza les violències viscudes.

• Denunciem, per tant, una evident manca de voluntat política per eradicar les violències masclistes.

Per tot això, la Plataforma Feminista 5N a Tarragona

EXIGIM:

• Que tota la societat en l'àmbit personal, col·lectiu i molt especialment les seves organitzacions i institucions de govern es comprometin en la prevenció i l'eradicació de les violències masclistes.

• Que les mesures i els recursos incloguin tant la violència exercida en l'àmbit de la parella, com les agressions sexuals al carrer, l'assetjament sexual i per raó de sexe i d'identitat sexual en l'àmbit laboral, la tracta amb finalitats d'explotació sexual i laboral de dones i nenes i tot tipus de violències masclistes.

• Que s'eliminin totes les traves existents per a les dones migrants en situació irregular per accedir a les mesures d'atenció integral i protecció efectiva contra la violència de gènere.

• Que es faci efectiva la possibilitat de rebre asil o refugi polític per motius de persecució per violència masclista, opció sexual i d'identitat de gènere.

• Models d'atenció feministes, que han de ser integrals i multidisciplinaris i han d'incloure processos de recuperació, reparació i acolliment. Han d'estar centrats en l'apoderament de les dones i han de partir de les seves necessitats. Perquè això pugui dur-se a terme, totes les persones que les atenguin han de tenir formació feminista.

• Que la prevenció contra les violències masclistes sigui una política prioritària, que inclogui un sistema coeducatiu en totes les etapes educatives i la formació específica per a tot el personal professional que intervé en els processos educatius.

• Que els mitjans de comunicació i de producció cultural es comprometin en la lluita contra les violències masclistes, que facin un tractament adequat de les diferents violències masclistes, visibilitzant-les, evitant tractar-les amb sensacionalisme morbós i utilitzant un llenguatge i unes imatges no sexistes.

• Que es desenvolupi i implementi el Conveni d'Istanbul i el compliment de les recomanacions de la CEDAW. Que es reformin les lleis perquè estiguin reflectides totes les formes de violència contra les dones.

• Que el Sistema Judicial assumeixi la responsabilitat envers la violència masclista, que generi estructures reals de protecció, que amplïi la qualitat i quantitat dels torns d'ofici amb perspectiva feminista, que respecti els processos i les necessitats de les dones i implementi mesures de justícia real i efectiva.

Seguim i seguirem denunciant i recordant, avui i sempre, que la violència és responsabilitat de qui l'exerceix, no de qui la pateix.

Per la construcció d'una societat digna, lliure de violències per a totes i tots cal escoltar i reconèixer:

Que el moviment feminista som la clau de la transformació cultural i social. Sense les dones no hi ha revolució.

Que som milions de dones sostenint la vida i construint relacions lliures de violència. Perquè les pràctiques de llibertat femenina són mediació universal per a la transformació de la feminitat i de la masculinitat.

Que les dones teixim xarxes i sense xarxes no es pot abordar el canvi social. Les organitzacions de dones feministes som referents de voluntat i acció política per a la llibertat, la vida, l'equitat, la pau i la sostenibilitat.

Les unes al costat de les altres, practicant l'autoorganització, l'apoderament i l'autodefensa feminista, diem prou a les violències masclistes i ens donem suport per gaudir de vides i relacions lliures perquè:

Perquè ens hi va la vida.

Perquè volem una vida lliure de violències.

Perquè ens volem vives, contra les violències masclistes, autodefensa feminista.

Ens tornem a trobar a tots els carrers de pobles i ciutats el 25 de novembre, dia Internacional de la no violència contra les dones i les nenes.

A Berga, desobeïm als carrers

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i Ateneu Columna Terra i Llibertat

El 19 de novembre s'ha portat a terme a Berga reinauguració del carrer Marcel·lí Massana i inauguració del carrer Alfonsina Bueno.

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs és un centre de documentació, recerca i difusió historicosocial de Berga. Treballem per la recuperació de la memòria històrica, especialment, del moviment obrer a la comarca. Durant els més de 15 anys de vida de l'associació hem editat diverses obres en aquesta línia. L'última publicació ha estat la reedició de la biografia de Marcel·lí Massana a cura de Josep Maria Reguant. Precisament, el 21 de maig d'enguany, després de la presentació del llibre esmentat vam inaugurar simbòlicament el carrer que volem que porti el seu nom amb la col·locació d'una placa que així ho assenyala a la seva casa natal.

A primers d'octubre, gairebé mig any després, un dels nostres socis va rebre la notificació d'una sanció per la seva participació a l'acte. Se li aplicava l'Ordenança de Civisme amb una multa econòmica de 750€. Des del Centre no entenem la recuperació de la memòria històrica com una tasca merament intel·lectual o d'arxiu. La nostra lluita és a parts iguals entre la tinta impresa –editem, tenim cura i ampliem l'extensa biblioteca personal de Josep Ester Borràs–, com a fora als carrers. Per això se'ns intenta silenciar, perquè proposem canvis reals des de l'acció directa. Estem farts de passejar per carrers que només porten els noms dels de sempre, entre l'elit vinculada al poder i la llista interminable del santoral. Mentrestant, la gent que va lluitar per un món més just segueix oblidada de forma deliberada o colgada de terra en alguna cuneta. Alhora, ens neguem a reconvertir la lluita per memòria històrica en l'enèsim producte de consum, en un passatemps per turistes de cap de setmana desvirtuant uns ideals que ens són més presents i necessaris que mai.

Per aquests fets se'ns multa amb una ordenança classista: el 2006, un govern municipal del PSC estrenava la nova normativa amb nosaltres, després del primer canvi de noms de carrers que vam impulsar. I ara, 10 anys després, –curioses efemèrides– un govern de la CUP ens aplica la mateixa Ordenança. Diferents governs, la mateixa desmemoria, la política de la inacció i idèntica repressió. Tanmateix, nosaltres continuarem aliens als càlculs electorals i a les contradiccions que comporta l'exercici de l'autoritat.

Per aquests motius sol·licitem el vostre suport per la retirada de la sanció i, sobretot, el suport per seguir endavant amb la campanya que continua amb la inauguració del nou carrer dedicat a Alfonsina Bueno, berguedana empresonada a Ravensbrück i Mauthausen, un acte realitzat el 19 de novembre a les 12 del matí a la ciutat de Berga, acte d'inauguració del carrer Alfonsina Bueno i reinauguració (la segona placa) al carrer Marcel·lí Massana, al que hi assistiren Joan Busquets (exmaqui del grup de Massana) i Elisenda Belenguer (biògrafa de Neus Català).

Per la memòria històrica: Acció directa, desobeïm als carrers!

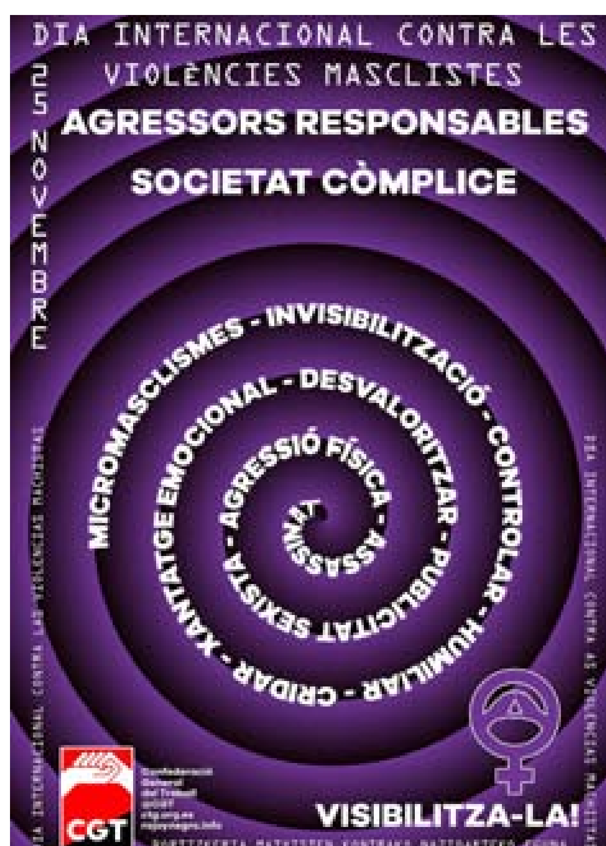
Violències masclistes: agressors responsables, societat còmplice

Secretaria Confederal de la Dona de la CGT

El 25 de Novembre és el Dia Internacional contra les Violències Masclistes. Ens estan assassinant, colpejant, violant, maltractant, explotant... En el que va d'any, 74 homes han assassinat a 74 dones, 2 nenes i 1 nen.

Però això no són fets aïllats, això s'anomena patriarcat, i se sustenta en el silenci, la desídia i la passivitat de moltes persones així com en la deixadesa de funcions de les Institucions que, de manera activa o passiva, porten reforçant, durant centenars d'anys, el model de dones objecte, dones com possessions de les seves parelles; se sustenta en el model explorador de l'economia capitalista; en l'Església masclista, homòfoba i racista que no evoluciona; en la judicatura que atorga custòdies compartides imposades inclús a maltractadors; en la classe política que roman al marge del que està succeint, absorta en les seves pròpies intrigues i interessos.

Avui, 25 de novembre, volem denunciar que, sovint, els que ostenten el poder i legislen, responsabilitzen i culpabilitzen les dones de l'atur estructural existent, de les diferències salarials, del dèficit en el sistema públic de pensions, de la diferència de drets, de les violacions, dels maltractaments... són els que actuen directament o indirectament per impedir la nostra emancipació i empoderament com a dones lliures.

Les dones exigim a la societat i lluitem per un model de coeducació ple, per una cultura de la llibertat dels sexes; DENUNCIEM la manca d'ètica dels violadors que arriben a descriure les agressions com "sexe en grup" sense cap escrúpol; denunciem als mitjans de comunicació que "informen" d'aquests fets amb una falsa neutralitat, normalitzant les violències que patim; demanem a l'Administració que supervisi el compliment de les seves pròpies lleis en favor de la igualtat.

Les dones estem fartes de que se'ns exigeixi a nosaltres tot el treball necessari per denunciar, solucionar i acabar amb les violències masclistes. Portem més de 100 anys empoderades i fent-ho. Això ha de canviar, quan es va a exigir als agressors que deixin de matar-nos?, quan es va a exigir a la classe política que deixi les seves concepcions patriarcals en allò que legisla i aprovi partides pressupostàries contra les violències ?, per a quan la nostra exigència d'acompanyament a les dones víctimes de violència masclista i la formació feminista en violència de gènere?, quan es va a desemmascarar tots els agressors?, quan es va a assenyalar als traficants de persones i l'explotació sexual?

Les dones volem viure en pau, amb alegria, en llibertat, sense amo, sense déu, sense maltractaments. Acabem amb les violències cap a les dones pel fet de ser-ho!

Contra les violències masclistes, respostes de suport mutu i autodefensa anarcofeminista.

Achille Mbembe: "Quan el poder brutaliza el cos, la resistència assumeix una forma visceral"

Amador Fernández-Savater, Pablo Lapuente Tiana i Amarela Varela

Parlem sobre les formes de racisme contemporani i resistència amb el filòsof camerunès Achille Mbembe, una veu pública de primer nivell que intervé al debat intel·lectual -encara molt eurocéntrico- des d'Àfrica.

'Crítica de la raó negra. Assaig sobre el racisme contemporani' de Achille Mbembe, publicat per Ned Ediciones i Futuro Anterior, és un tractat de l'envergadura d''Orientalisme' d'Edward Said. En primer lloc, es tracta d'una arqueologia del text eurocèntric que va construir una idea d'Àfrica com a continent caníbal i bàrbar, com aquell territori que només podia proveir (encara ho fa) homes-cosa-mercaderia al capitalisme, la seva cara fosca.

En segon lloc, el llibre és un exercici (ètic, estètic, poètic) que planteja, en la mateixa tradició de Said i els estudis culturals, pensar-se, conèixer-se i donar-se a conèixer "al marge" d'aquesta mirada imperial europea. És a dir, re-construir una memòria "des de baix" sanadora i desvictimitzadora -és el mateix- capaç de projectar un futur comú. Mbembe rescata aquí la literatura de l'altra raó negra, poetes i novel·listes, Fanon i Cesaire, en un treball seriós i deliciós, potent i extrem, dolorós i esperançador.

Finalment, aquest llibre analitza la vigència de les pràctiques colonials/imperials que "ensalvatgen" avui dia el globus. El que l'autor anomena i anima a pensar com "l'esdevenir negre del món". Aquest moment històric en què, com diu en aquesta mateixa entrevista, "la distinció entre l'ésser humà, la cosa i la mercaderia tendeix a desaparèixer i esborrar-se, sense que ningú –negres, blancs, dones, homes- pugui escapar d'això".

Achille Mbembe va néixer a Camerun en 1957. És professor d'Història i Política de la Universitat Witwaterstand de Johannesburg (Sud-àfrica). El seu primer llibre publicat en castellà va ser 'Necropolítica', on analitza les polítiques d'ajust i expulsió que primer es van assajar en el continent africà en els anys 90 i avui s'estenen per tot arreu.

Parla vostè de "canvi epocal", com es justifica això? Quins factors ho indiquen?

En efecte, crec que vivim un canvi d'època. D'una banda, el món ha empetitit, s'ha contret espacialment, hem, d'alguna manera, tocat els seus límits físics, fins al punt que probablement cap racó de la terra sigui desconegut, estigui deshabitat o sense explotar. Al mateix temps, la història humana travessa una fase caracteritzada pel que anomeno la repoblació del planeta, que demogràficament es tradueix en un envelliment de les societats del nord i un rejoveniment del continent africà i asiàtic en particular.

Quant a l'estructura de les poblacions, estem veient el creixement d'una gran segregació social, una sort de gegantesc apartheid, al costat d'enormes ones migratòries a escala planetària que recorden als primers temps de la colonització. I pel que fa a les transformacions tecnològiques, una de les seves principals conseqüències és la transformació de les nostres antigues nocions de temps i de velocitat.

Políticament, estem entrant en un món nou, caracteritzat desgraciadament per la proliferació de fronteres i de zones exclusivament militars. Aquest món s'aferma gràcies al "fantasma de l'enemic", del que parlo en el meu últim llibre, i l'emergència d'un Estat global seguritari que busca normalitzar un estat d'excepció a escala mundial, on les nocions de Dret i de Llibertat que eren inseparables del projecte de la modernitat queden suspeses.

Hi ha, per tant, molts factors que indiquen que estem entrant en un món diferent, altament digitalitzat i financiaritzat, on la violència econòmica ja no s'expressa en l'explotació del treballador, sinó a fer supèrflua una part important de la població mundial. Un món que qüestiona radicalment el projecte democràtic heretat de la Il·lustració.

Necropolítica: polítiques de mort

Com descriuria la violència del capital en aquest canvi epocal? En el seu últim llibre, vostè ha definit al neoliberalisme com un "esdevenir negre del món", podria abundar en això?

Diguem que en els meus llibres vull fer convergir dues tradicions del pensament crític que des de feia un temps semblaven divergir: d'una banda, la tradició del pensament crític concernent a la formació i lluita de classes; d'altra banda, la tradició del pensament crític que intenta comprendre la formació de les races. Aquestes dues tradicions han estat sovint contraposades, quan això, ja només en termes històrics, és insostenible.

Si estudiem atentament la història del capitalisme, ens adonem de seguida que per funcionar va tenir, des dels seus inicis, la necessitat de produir el que denomino "subsidis racials". El capitalisme té com a funció genètica la producció de races, que són classes al mateix temps. La raça no és solament un suplement del capitalisme, sinó una cosa inscrita en el seu desenvolupament genètic. En el període primitiu del capitalisme, que va des del segle XV fins a la Revolució Industrial, l'esclavatge de negres va constituir el major exemple del lligam entre la classe i la raça. Els meus treballs s'han centrat particularment sobre aquest moment històric i les seves figures.

L'argument que desenvolupo en el meu nou llibre és que, en les condicions contemporànies, la forma en què els negres van ser tractats en aquest primer període s'ha estès més enllà dels negres mateixos. L'"esdevenir negre del món" és aquest moment en què la distinció entre l'ésser humà, la cosa i la mercaderia tendeix a desaparèixer i esborrar-se, sense que ningú –negres, blancs, dones, homes- pugui escapar a això.

Això ens porta al seu concepte de "necropolítica" (o política de la mort), com ho explicaria?
Són dues coses. La "necropolítica" està en connexió amb el concepte de "necroeconomía". Parlem de necroeconomía en el sentit que una de les funcions del capitalisme actual és produir a gran escala una població supèrflua. Una població que el capitalisme ja no té necessitat d'explotar, però cal gestionar d'alguna manera. Una manera de disposar d'aquests excedents de població és exposar-los a tot tipus de perills i riscos, sovint mortals. Una altra tècnica consistiria a aïllar-los i tancar-los en zones de control. És la pràctica de la "zonificació".

És significatiu constatar que la població de les presons no ha cessat de créixer al llarg dels 25 últims anys a EUA, Xina, França, etc. A certs països del nord, la combinació de tècniques d'empresonament i la cerca del benefici ha arribat a un enorme desenvolupament. Hi ha tota una economia de l'empresonament, una economia a escala mundial, que es nodreix de la seguretització, aquest ordre que exigeix que hi hagi una part del món confinada. La necropolítica seria, doncs, el trassumpte polític d'aquesta forma de violència del capitalisme contemporani.

Volíem preguntar-li, a propòsit d'això, la seva opinió sobre l'actual "crisi de refugiats": quin ha estat al seu judici el paper dels governs? Quina opinió li mereix la resposta de la ciutadania europea?
És justament a partir de la necropolítica i la necroeconomía que podem comprendre la "crisi dels refugiats". Aquesta crisi és el resultat directe de dues formes de catàstrofes: les guerres i les devastacions ecològiques, que s'afirmen recíprocament. Les guerres són factors de crisis ecològiques i una de les conseqüències de les crisis ecològiques és fomentar guerres.

La crisi dels refugiats té també que veure amb el que abans vaig anomenar la "repoblació del món", en la mesura en què les societats del nord envelleixen, augmenta la seva necessitat de repoblar-se, i la migració il·legal és una part essencial d'aquest procés, que segurament s'accentuarà en el curs dels propers anys. Referent a això, la reacció d'Europa està sent esquizofrènica: aixeca murs entorn del continent, però necessita la immigració per no envellir.

Un altre dels conceptes importants que apareix en els seus treballs, associat al de "necropolítica", és el de "govern privat indirecte. Què pot dir-nos sobre aquest tema?
Aquest concepte va ser elaborat en els anys 90, en una època en la qual el continent africà estava enterament sota el poder del FMI i el Banc Mundial. Era un període de grans ajustos estructurals que van copejar durament l'economia africana, d'una manera similar a l'actual cas grec: endeutament fora de qualsevol norma, suspensió de la sobirania nacional, delegació de tot el poder sobirà a instàncies no-democràtiques, privatització de tot, especialment del sector públic, etc. La idea de govern privat indirecte apunta a aquesta forma de govern del deute, que desenvolupa per fora de tot marc institucional una tecnologia de l'expropiació en països depenents econòmicament, privatitzant allò que és comú i descarregant la responsabilitat de tot els mals en els individus ("ha estat vostra culpa").

Aquest concepte, elaborat en el context del continent africà en els anys 90, pot explicar tendències globals actuals, aplicar-se en altres parts del planeta? A Mèxic, per exemple, molta gent segueix atentament els seus treballs per les poderosos ressonàncies de les seves anàlisis amb el que allí succeeix.

Crec que és possible seguir pensant aquest concepte avui dia a escala global. El govern privat indirecte a nivell mundial és un moviment històric de les elits que aspira, en última instància, a abolir el polític. Destruir tot espai i tot recurs -simbòlic i material- on sigui possible pensar i imaginar què fer amb el vincle que ens uneix als altres i a les generacions que vénen després. Per a això, es procedeix a través de lògiques d'aïllament -separació entre països, classes, individus entre si- i de concentracions de capital allí on es pot escapar a tot control democràtic –expatriació de riqueses i capitals a paradisos fiscals desregulats, etc. Aquest moviment no pot prescindir del poder militar per assegurar el seu èxit: la protecció de la propietat privada i la militarització són correlatius avui dia, cal entendre'ls com dos àmbits d'un mateix fenomen.

La transformació del capitalisme des dels anys 70 ha afavorit cada vegada més l'aparició d'un Estat privat, on el poder públic en el sentit clàssic, que no pertany a ningú perquè pertany a tots, ha estat progressivament segrestat per al benefici de poders privats. Avui resulta possible comprar un Estat sense que hi hagi un gran escàndol i els EUA és un bon exemple: les lleis es compren injectant capitals en el mecanisme legislatiu, els llocs al congrés es venen, etc. Aquesta legitimació de la corrupció a l'interior dels Estats occidentals buida el sentit de l'Estat de Dret i legitima el crim a l'interior mateix de les institucions. Ja no parlem de corrupció com una malaltia de l'Estat: la corrupció és l'Estat mateix i, en aquest sentit, ja no hi ha un fora de la llei. La deterioració de l'Estat de Dret produeix polítiques exclusivament depredadores, que invaliden tota distinció entre el crim i les institucions.

Resistència visceral

Des de la idea foucaultiana del poder com a "relació", trobem a faltar en el seu assaig sobre la necropolítica més referències a les resistències, a les pràctiques de vida de la gent d'a baix. Podem descriure el poder sense descriure les resistències?
No, per descomptat. No es pot fer aquest tipus de descripció sense pensar en les formes de resistència que són correlatives a qualsevol poder. Els meus primers treballs, que desgraciadament no han estat encara traduïts, s'havien centrat precisament en les resistències al poder i en els seus límits també.

Què dir de les formes contemporànies de resistència a la necropolítica i a la necroeconomía? Per descomptat són molt variades, depenen de les situacions locals i els contextos. Prendré el cas sud-africà com un exemple. M'interessa molt la manera en la qual en aquest país les resistències s'organitzen a partir de l'ocupació dels espais, en una cerca de la visibilitat aquí on el poder vol relegar-nos i apartar-nos. Les formes de resistència que s'estan desenvolupant en aquest país tenen a veure amb la lluita dels cossos per fer-se presents (corporal, física, visiblement) enfront de la producció d'absència i silenci del poder. Són formes exemplars de resistències perquè el poder avui funciona produint absència: invisibilitat, silenci, oblit.

Durant els últims anys hem assistit a Sud-àfrica a un gran moviment anomenat la descolonització, una descolonització simbòlica que ha operat, per exemple, cridant a destruir les estàtues del colonialisme, però també lluitant per transformar el contingut del saber i de les formes de producció del saber; reactivant la memòria i resistint a l'oblit, etc. Les resistències a Sud-àfrica passen per una rehabilitació de la veu, per l'expressió artística i simbòlica, desafien la temptativa del poder de reduir al silenci les veus que no vol escoltar. En aquesta regió del món estem vivint un cicle de lluites del que jo denomino les polítiques de la visceralitat.

En què consisteixen aquestes "lluites de la visceralitat"?

Hi ha un sorgiment de petites insurreccions. Aquestes micro-insurreccions prenen una forma visceral, en resposta a la brutalització del sistema nerviós típica del capitalisme contemporani. Una de les formes de violència del capitalisme contemporani consisteix en brutalitzar els nervis. I com a resposta, emergeixen noves formes de resistència lligades a la rehabilitació dels afectes, les emocions, les passions i que convergeixen en tot això que jo denomino la "política de la visceralitat".

És interessant veure com en molts llocs, tant en les lluites de la població negra a Sud-àfrica com a EUA, els nous imaginaris de lluita busquen principalment la rehabilitació del cos. A EUA, el cos negre està al centre dels atacs del poder, des del simbòlic -la seva deshonra, la seva animalitat- fins a la normalització de l'assassinat. El cos negre és un cos de bèstia, no un cos d'ésser humà. Allí la policia mata negres gairebé totes les setmanes, sense que existeixin amb prou feines estadístiques que donguin compte d'això. La generalització de l'assassinat està inscrita en les pràctiques policials. L'administració de la pena de mort s'ha deslligat de l'àmbit del Dret per tornar-se una pràctica purament policial. Aquests cossos negres són cossos sense jurisprudència, com a objectes que el poder ha de gestionar.

Vostè analitza com el treball de la memòria ha estat para molts pobles un exercici de capellà i autocuidado per nomenar-se autònomament. Però, fins a quin punt aquestes memòries són elaborades o escrites des de "els vençuts"?
La memòria popular mai explica històries netes, no hi ha memòries pures i diàfanes. No hi ha memòria pròpia. La memòria sempre és bruta, sempre és impura, sempre és un collage. En la memòria dels pobles colonitzats trobem nombrosos fragments del que en un determinat moment va ser trencat i que ja no pot ser reconstituït en la seva unitat originària. Així doncs, la clau de tota memòria al servei de l'emancipació està a saber com viure el perdut, amb quin nivell de pèrdua podem viure.

Hi ha pèrdues radicals de les quals res es pot recuperar i, no obstant això, la vida contínua i hem de trobar mecanismes per fer present d'alguna manera aquesta pèrdua. Podem recuperar alguns objectes d'una casa incendiada, fins i tot reconstruir la casa, però hi ha coses que no podrem mai reemplaçar perquè són úniques, perquè manteníem amb elles una relació única. I cal viure amb aquesta pèrdua, amb aquest deute que ja no podem pagar. La memòria col·lectiva dels pobles colonitzats busca maneres d'assenyalar i viure allò que no va sobreviure a l'incendi.

Com reconstruir l'esquinçadora història de despullament i violència en clau de potència i evitar la autorepresentación com a víctimes perpètues?
És una qüestió central. La consciència victimista és una consciència perillosa, perquè és una consciència emmudida pel ressentiment i el desig de venjança, que busca sempre infligir a l'altre –un altre generalment més feble, no necessàriament el culpable real- la quantitat de violència que s'ha sofert. Crec que hi ha un perill en aquesta forma victimista de consciència. La qüestió és com la gent que ha sofert un traumatisme històric i real, com una guerra o un genocidi, pot recordar el que li ha ocorregut i utilitzar la reserva simbòlica de la catàstrofe històrica per projectar un futur que trenqui amb la repetició de les violències sofertes. És un camí, gairebé diríem, d'ascesis. Una cerca de "purificació", d'identificació dels elements de la tragèdia amb la finalitat de no repetir-la.

Hi ha qui parla d'un "ús estratègic de l'esencialisme", d'un ús tàctic de la identitat com a palanca en la construcció d'un subjecte polític. Com se situa vostè en aquests debats sobre la identitat?
Diguem que, si repassem la història de les lluites contra la discriminació racial, sol donar-se un moment en què la resistència es construeix a través d'una certa esencialització de la raça. Ho hem vist, per exemple, en els EUA amb Marcus Garvey o en el "moviment de la negritud" a França, on es tractava precisament de revaloritzar la condició negra. Són moviments que busquen emancipar-se de la condició d'objecte, retraduint positivament aquests atributs que ens condemnaven a ser objectes -la negritud- en un signe humà. Aquesta és la funció estratègica de la funció esencialista.

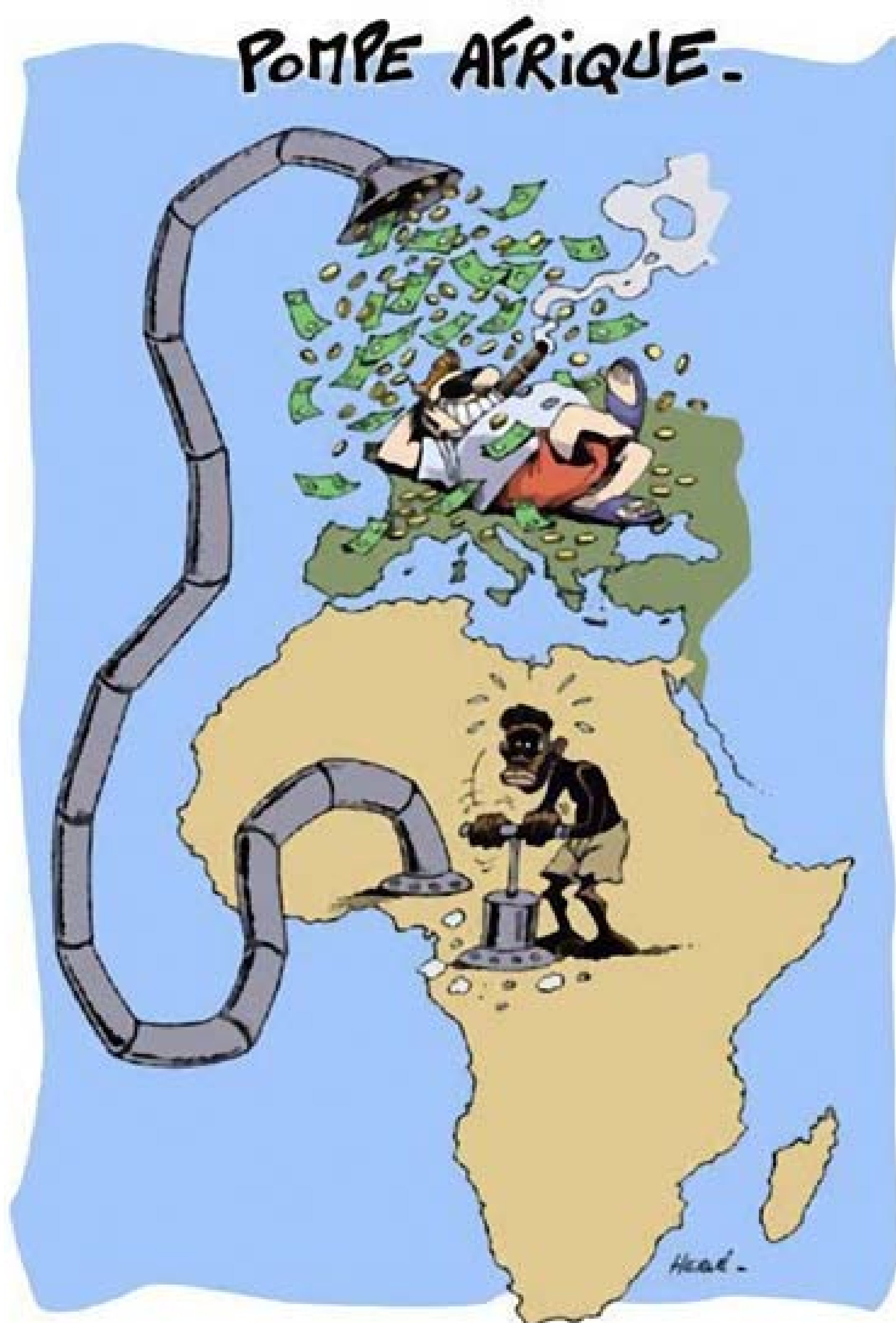
El problema és quan l'esencialisme ens impedeix continuar el camí que gent com Fanon considerava l'horitzó de les nostres lluites. Quin és aquest horitzó? El que obre el camí a una nova condició, on la raça ja no importa, on la diferència ja no compta, perquè tots ens hem tornat simplement éssers humans: el passatge de la indiferència a la diferència. En aquest sentit, em considero "fanonista", encara que comprenc que, en circumstàncies determinades, hi hagi moviments que utilitzin estratègicament l'esencialisme com a manera d'enfortir una identitat col·lectiva.

Finalment, el capitalisme s'ha renovat, actualitzant i sofisticant les violències necropolítiques del colonialisme. Ho han fet els qui se li resisteixen? Hem renovat la nostra imaginació política per respondre amb formes d'acció efectives la necropolítica del capitalisme contemporani?
Si reflexionem sobre l'exemple africà, el segle XX podria estar dividit en dos cicles de lluita. Des del començament del segle XX fins als anys 30, hem viscut una forma de lluita que anomenaré acèfala, lligada al local, a les condicions de reproducció de la vida quotidiana. Després de la segona guerra mundial entrem en un cicle de lluita vertical, representada per sindicats i partits polítics. Ara sembla que hem tornat a les formes acèfales de lluita, lluites locals, lluites més o menys horitzontals, que insisteixen sobre la recuperació de la capacitat d'interrupció de la normalitat, del relat que ordena la normalitat, que ens fa pensar que el que passa és normal quan no ho és.

En el cas del sud d'Àfrica, la pregunta ara és com transformar aquesta ruptura de la normalitat, aquesta des-normalització, en una nova forma d'institucionalització. Tinc la impressió de que les noves lluites acèfales no acaben d'aportar respostes plausibles i eficaces a aquesta pregunta: com donar forma a una nova institucionalitat, oberta i democràtica, que hagi après dels problemes que implica el verticalisme. No crec que pugui haver-hi democràcia sense institucionalització ni representació. Sabem que hi ha una crisi de representació a tot arreu, però no crec que la resposta sigui dissoldre-la com a tal, dissoldre tota idea de representació.

En definitiva, les nostres velles receptes (els partits polítics, per exemple) estan mostrant dificultats estructurals per preservar i defensar el comuna dins de les actuals institucions i seguirà sent així mentre no hi hagi comunitats fortes que puguin democratitzar la política des de baix. Els moviments dels últims anys van en aquest sentit, encara que encara estiguin fràgilment vinculats entre si. Crec que d'aquestes diferents resistències acèfales sorgiran noves propostes d'institucions, potser no per derrocar l'Estat, sinó per forçar-ho a mutar novament en un òrgan de defensa del bé comú.

** Entrevista publicada a eldiario.es, pensada i realitzada per Amarela Varela, Pablo Lapuente Tiana i Amador Fernández-Savater, amb l'ajuda de Ned Edicions. Pablo Lapuente va transcriure i va traduir del francès.*

CNT: llibertat sindical versus eleccions sindicals

Joaquín Ortin i Pepe Berlanga
Fundació Salvador Seguí
Catalunya

Amb la victòria militar del cop d'estat del 17 de juliol de 1936, després de tres anys de combats i destrucció fratricida, el govern feixista dels vencedors confiscava els béns dels sindicats CNT, UGT i ELA-STV (si bé ja havien estat declarats al marge de la llei al gener de 1937 i per la llei de Responsabilitats Polítiques de febrer de 1939). L'odi als seus membres portaria a l'extermini pel mètode expeditiu de l'afusellament extrajudicial en les tàpies dels cementiris i amb els seus cossos soterrats en les cunetes o les fosses comunes, serien amuntegats en condicions infrahumanes en camps de concentració, formarien batallons de treball, empresonats a l'espera d'un desenllaç que mai arribava o, en el millor dels casos, obligats a exiliar-se.

En aquest context, la dictadura franquista creava la Central Nacional Sindicalista (CNS), coneguda popularment com a sindicat vertical (resultat de fusionar les organitzacions obreres del falangisme, el tradicionalisme i les organitzacions patronals, amb la finalitat d'organitzar a treballadors, tècnics i patrons dins d'una sola estructura vertical d'afiliació obligatòria), l'única organització sindical reconeguda oficialment.

A partir de 1971 canviaria el nom canviant-lo per OSE (Organització Sindical Espanyola), encara que continuaven proscrits la resta de sindicats i si fa no fa res havia canviat substancialment. En ella, els treballadors anomenats "productors" i els seus patrons tenien el dret a triar els seus representants mitjançant eleccions. Treballadors i patrons presumptament estaven en peus d'igualtat, per aquest raonament, les vagues van ser prohibides.

Al final de la dictadura els sindicats encara il·legals començarien a ocupar aquest espai amb força (CCOO, UGT, USO, CNT,…). Efectivament, una vegada mort el general Franco i fins a la desaparició de la OSE, la majoria dels empresaris preferien acordar convenis i pactes d'empresa amb la representació de l'organitzacions sindicals clandestines que no amb els representants del sindicat vertical.

Aquest entorn no s'aconseguia graciosament. Mentre CCOO i USO decidien romandre en el sindicat vertical fins a la seva dissolució, CNT i UGT advocaven per l'abandó per accelerar la seva caiguda. La CNT seria més agosarada i denunciava a "tots els còmplices del verticalisme", la dimissió d'enllaços i substitució per comissions d'obrers elegibles i revocables a tot moment.

El 25 de juny de 1976 la CNT celebraria el I Ple Nacional de Regionals acordant la ruptura sindical i el desmantellament de la OSE, treballar conjuntament amb UGT i lluitar al mateix temps contra l'hegemonia de CCOO.

En aquest ambient, el Reial Decret-Llei 19/1976, de 8 d'octubre, converteix a tota l'organització al voltant dels sindicats franquistes en un organisme autònom: l'Administració Institucional de Serveis Socioprofesionales (AISS), transferint a aquest organisme tots els

béns, drets i obligacions que constituïen el patrimoni sindical acumulat, tant el confiscat als sindicats històrics, com l'atresorat durant els quaranta anys de franquisme: centres culturals i d'ensenyament, instal·lacions esportives, parcs sindicals, ciutats residencials, cadenes d'emissores sindicals, Banc Rural i Mediterrani, periòdics i revistes,... Posteriorment, el Reial Decret-Llei 31/1977, de 2 de juny, suprimiria la sindicació obligatòria.

Malgrat els emplaçaments de la CNT a tots els Sindicats, sobre el seu reconeixement automàtic, sense necessitat de passar per finestreta, Comissions Obreres, Unió General de Treballadors, Unió Sindical Obrera, Solidaritat de Treballadors Bascos i Solidaritat d'Obrers Catalans, presentaven el 28 d'abril els seus estatuts en l'oficina de registre d'associacions sindicals. La CNT ho faria a les onze i vint-i-cinc del matí del 7 de maig de 1977.

La convocatòria d'eleccions sindicals, previstes per a juny de 1977, precipitava declaracions sobre l'actitud contemporalitzadora de la resta de forces sindicals, per a la CNT no eren més que una estratègia de legitimació parlamentària i pacte social, reivindicant en contraposició la sobirania de l'assemblea obrera sense intermediari algun. No obstant això, tímides veus s'alçarien en contra d'aquesta posició abstencionista.

A principis de setembre se celebraria un Ple Nacional de Regionals i, enfront de les eleccions sindicals, es proposava un sistema autogestionari, amb una assemblea decisòria el portaveu de la qual, el comitè d'empresa, es dissoldria en finalitzar cada conflicte.

D'altra banda, la CNT de Catalunya durant la celebració d'un Ple al setembre de 1977 repudiava el Pacte Social que s'estava forjant, les eleccions sindicals "per constituir una ingerència del Govern en l'organització dels treballadors, en pretendre iniciar un neoverticalisme que permeti integrar als treballadors en el sistema capitalista", així mateix erigia la seva estratègia sindical per enfrontar-se a la delicada situació econòmica.

Precisament, l'abstenció cenetista es presentava com un element distorsionador en la dinàmica generada per la celebració de les eleccions sindicals. En aquests moments va ser vox populi que a CCOO de Catalunya van brindar amb xampany davant la decisió de la CNT.

Iniciat 1978 i malgrat el constant creixement de la CNT, el desprestigi i fustigació a que era sotmesa pels mitjans de comunicació seria constant, a l'una que l'enfrontament en el seu si de dos blocs: el sindicalista i l'anarquista. D'altra banda, la necessitat de participar en les eleccions sindicals estenia el seu camp d'incidència confederal, fins i tot s'obtindrien candidats en alguna que una altra empresa emblemàtica. Amb tot, les comissions negociadores dels convenis col·lectius negaven la presència dels anarcosindicalistes. La marginalitat estava servida.

En aquest context, se celebraria el 8 de desembre de 1979 el V Congrés de la CNT, el primer des de 1936 en l'Estat espanyol, amb un llarg temari que incloïa des d'estratègies, formació i propaganda fins a les finalitats ideològiques, trajectòria i patrimoni sindical, en un ambient molt enrarit i en el qual coincidirien corrents interns molt enfrontats i on les expulsions ja formaven part de la quotidianitat, encara que fos una organització molt afeblida que ja no era ni ombra del que havia estat pocs anys abans.

Durant el desenvolupament del mateix, un grup de delegats van sol·licitar la suspensió del Congrés donades les amenaces i violències sofertes i la impossibilitat de poder expressar les seves opinions amb llibertat, finalment abandonarien el comici. Aquests, posteriorment crearien una comissió impugnadora, celebrant un Congrés Extraordinari a València els dies 25, 26 i 27 de juliol de 1980, evidenciant les diferències de model i estratègia que convivien en la CNT.

Aquest Congrés de València prendria interès per la participació en les eleccions sindicals, raonament que proposava superar el maximalisme, deixant al marge tòpics, però evitant caure en el possibilisme còmode, per poder disposar de la mobilitat necessària i treballar sindicalment en les empreses per a tots els treballadors, buidant de contingut jeràrquic els comitès, on existís tal possibilitat, per convertir-los en òrgans expressius dels treballadors i seccions sindicals.

La celebració del VI Congrés de la CNT-AIT a Barcelona del 12 al 16 de Gener de 1983, acordava entrar en els mecanismes legals de la lluita sindical, una mínima victòria per part de la tendència oberturista, partidària de participar en unes eleccions sindicals amb l'únic objectiu de formalitzar la representativitat del sindicat al món del treball, no obstant això, aquest pas seria corregit per la Ponència sobre Acció Sindical en l'Empresa acordada al Congrés Extraordinari de Torrejón de Ardoz, que tindria lloc els dies 31 de març i 1 i 2 d'Abril d'aquell mateix any, d'aquesta manera, es generalitzaria una nova escissió i, de nou, la raó principal seria la participació en les eleccions sindicals.

El final és conegut, el Congrés Extraordinari d'Unificació CNT, que va tenir lloc a Madrid del 29 de juny a l'1 de juliol de 1984. Comici entre dos sectors de la CNT escindits (CNT Congrés de València i un important sector de la CNT-AIT). Les seves conclusions van ser molt positives, especialment en el sentit que iniciava un nou període de creixement.

El far

David Castillo, un jove poeta dels setanta

Ferran Aisa

'El túnel del tiempo' era una sèrie de ciència ficció de força èxit que s'emetia per televisió durant la segona meitat dels anys seixanta. David Castillo (Barcelona, 1961) també ha fet, com els protagonistes de la popular sèrie, una immersió al seu passat a través d'un viatge per el túnel del temps per rescatar-ne, entre un miler de poemes que guardava dins d'unes carpetes de joventut, cinquanta-cinc.

David Castillo ara ens els presenta amb el títol de 'El túnel del tiempo (poemes adolescentes y de primeros antecedentes penales)', pròleg d'Antonio Orihuela i publicat per l'Editorial SIAL/Contrapunto (Madrid, 2016). Poemes escrits en llengua castellana que marquen un temps d'ebullició humana, política i social. Versos on ja trobem molts dels mites, dels símbols i de les bandes sonores que ja formaran part del Castillo poeta en llengua catalana, autor de llibres com 'Game Over' (Premi Carles Riba-1997) o 'El Pont de Mülhberg' (2000).

Alguns dels poemes porten data de composició per la qual cosa podem trobar-nos amb un incipient David Castillo adolescent de 14 anys que l'any 1975 ja escrivia versos com aquest: "el craneo de la noche / vela el lápiz / busca la rectitud / en las baldosas del lavabo / para retar el poema / a la esclavitud del papel / desenfundar / disparar / ver su sonrisa / antes de caer / inerte / Burt Lancaster."

El poeta Antonio Orihuela, prologuista del llibre, manifesta que 'El túnel del tiempo' és un exercici d'arqueologia del sentiment, un intent de rescat selectiu dels poemes d'un adolescent que es llança amb 14 anys a omplir el seu món de poesia: "En efecto -escriu Orihuela- como hemos dicho, en este libro podremos ver hasta que punto ya estaban asenstados los pilares y trazados las guías sobre las que se ha construido toda la poesia posterior de David Castillo: la desnudez formal, el poema río, torrencial, lleno de imágenes surrealistas y automatismos psíquicos, la huella del rock, del pop, del situacionismo, del mundo de sus querencias libertarias y el paisaje y el paisanaje de la Barcelona canalla."

El jove poeta escriu sense parar i llegeix tot el que cau a les seves mans i per sort per a ell és un moment apropiat per descobrir poetes com Dylan Thomas, Lezama Lima, César Vallejo, Juan Ramón Jiménez, Neruda, Rimbaud, Ginsberg, García Lorca, Hernández, Cernuda, Espriu, Kavafis o les cançons de Lou Reed, David Bowie, Jimi Hendrix, Sex Pistols, The Rolling Stones, Bob Dylan, Leonard Cohen... Tot un món vital obert a la sensibilitat poètica d'un jove barceloní que escriu poemes com "Oda a Kid Tano", "La memòria del tiempo nunca se olvidará de ti lector", "Hijos del viento" o "Libertad", per dir alguns dels títols que formen aquest recull poètic.

En el primer escriu: "acusados de incendiarios, / de ser los demonios del fuego, / fijos en las ruedas de identificación / sucias comisaríias / adocentando sumarios en la fràgil deriva / los hijos del viento / cortaron todas las cales del centro / pintaron hasta el último muro..." Y en el segon poema es pregunta per la llibertat, què és la llibertat? I es contesta amb interrogants: "¿serà el amor la libertad? / será dios la libertad) / ¿bakunin? / ¿serà un orgasmo la libertad? / ¿serà un jamón la libertad?" Poemes que formen el clar testimoni d'un temps de lluites, de dubtes però també d'esperances.

En la introducció el mateix Castillo remarca com eren aquells temps: "Los tiempos eran duros. La violència política y la represión policial eran constantes. Los incendios se reprodujerons -entre ellos el funesto atentado contra la Sala de Espectáculos Scala- y la guerrilla urbana fue una defensa de los sectores libertarios, autónomos y revolucionarios. A partir de 1977, todo fueron detenciones y algunos de estos poemes està redactados en las libretas utilizadas en la prisión Modelo, que también contienen los cuadros del juego de los barquitos o retratos de mis compañeros de celda." Poemes que parlen de la presó Model com "Celda 59 primera galeria" o "Talego".

Entre els versos de David Castillo trobem també espais coneguts de la ciutat de Barcelona: carrers, places, bars, locals..., el Portal de la Pau, l'Arc del Teatre, la Rambla, Zeleste...

En el poema "Resurgimiento" (datat el 1979), David Castillo escriu: "tantes batalles perdidas para comenzar de nuevo / la realidad fue una penalización estúpida / en la que aparentava ser la recta final / el túnel del tiempo a los que nos aferramos / los que creímos en la historia de la cultura / y quizá también en la tradición / y aquí estoy de nuevo / absorto y confundido en las cocheras de Sants / en un primero de mayo dubitativo disperso / derribado después de idealizaciones tan banales / como el túnel del tiempo que descubrimos / por nuestra necesidad de creer / del catolicisme a la anarquia / en una espera insomne, / sin descanso / como la derrota de bardamu..."

No vull acabar aquesta ressenya sense manifestar que 'El túnel del tiempo' és tal vegada un dels millor llibres de poemes que ha escrit David Castillo en la seva ja llarga trajectòria com a poeta.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

NO ENS PATOLOGITZEU

EL PODER ENS SOTMET A UNA DURA TERÀPIA DE NEOFÍLIA.

L'ENDEMÀ, ES FAN ELS SERIOSAMENT AFECTATS PER LES SEVES PRÒPIES POLÍTIQUES!

DIRECTOR D'UN DIARI QUEIXANT-SE DE LA CENSURA GOVERNO-EMPRESARIAL.

MEMBRE DEL GOVERN PLORANT PER LA POBRESA ENERGÈTICA QUE HA DECRETAT.

TENEN AQUESTA CONDUCTA CICLOTÍMICA AMB UN OBJECTIU BEN CLAR: TORNAR LA SOCIETAT ESQUIZOIDE PERDUDA.

UNA ALTRA ESTRATÈGIA QUE UTILITZEN ÉS LA DE NOMÉS PERMETRE DISCURSOS CRÍTICS A PENYA DEL SISTEMA QUE JA S'ESTÀ MORINT.

D'AQUESTA MANERA LA PENYA DEFUIG ELS DISCURSOS CRÍTICS PERQUÈ ELS CREU EL PRÒLEG D'UNA EXPERIÈNCIA PROPERA A LA MORT.

Jordi, el Mosso d'esquadra sensible

Berga 9:35

Jordi podria veure's implicat en un cas de Tortura Psicològica contra una detinguda.

Entrevista a Janet Biehl, experta en municipalisme llibertari

Deliberar, discutir, poder intervenir: l'assemblea ciutadana ha de ser la institució bàsica en la nova societat"

Gemma Garcia

Janet Biehl es va introduir en les tesis del municipalisme llibertari a través de l'activista i pensador nord-americà Murray Bookchin, amb qui va compartir prop de vint anys. Com a escriptora, s'ha focalitzat en l'ecologia social i el municipalisme llibertari, basat en institucions assembleàries locals, principis que han inspirat el projecte del Confederalisme Democràtic al Kurdistan. Partint del seu darrer treball, titulat 'Ecology or Catastrophe: The Life of Murray Bookchin', parlem de la figura d'aquest pensador i del seu projecte polític.

- En quin context entres en contacte amb l'anarquisme?

Tard, cap al 1986. En aquells moments, estava treballant contra els submarins nuclears, amb base a Nova York, i, alhora, molt interessada en l'ecologisme com a moviment polític. Un amic em va parlar de l'Institut per l'Ecologia Social de Vermont, on Bookchin estava impartint classes. Vaig assistir a unes sessions d'estiu i les seves idees em van captivar, sobretot l'orientació ecologista, el fet que no es tractava d'un marxisme estàndard, el compromís amb l'activisme social i la idea que la gent controlés el seu destí en comptes de lliurar les decisions a Washington.

- Als anys 80, ja feia temps que un grup havia començat a repensar l'alternativa al sistema capitalista. En quin context neix el projecte del municipalisme llibertari als Estats Units?

Durant els anys 50, un grup –del qual Bookchin formava part– es va posar a repensar el projecte revolucionari. Ell havia estat educat i s'havia format en el marxisme-leninisme per fer la revolució contra la burgesia, però, als anys 40, amb els resultats de la Segona Guerra Mundial, l'expectativa es va frustrar. Determinada gent intentava i insistia a organitzar el proletariat per fer la revolució, però aquest més aviat estava interessat a millorar les seves condicions laborals. Bookchin no podia acceptar el capitalisme perquè seguia el precepte de Rosa de Luxemburg "Socialisme o barbàrie" i, per tant, acceptar-lo era acceptar la barbàrie. Va decidir repensar el projecte socialista i es va preguntar: si la tendència a la disminució del guany no és el límit del capitalisme, tal com va dir Marx, n'hi ha un altre?

- I quin era?

Aflorava una catàstrofe ecològica com a resultat del capitalisme. El límit era ecològic. Tenien clar que la societat americana estava molt centralitzada i que calia descentralitzar-la en l'àmbit econòmic i tecnològic, en termes d'agricultura i ciutat i, el més important: en termes polítics. El govern central de Washington havia esdevingut molt fort i era –i és– necessari descentralitzar les societats perquè esdevinguin igualitàries.

- Però moltes persones militants van desistir...

Com que el marxisme no havia triomfat i la revolució no s'havia produït, molts camarades van decidir marxar a les universitats. Es van convertir en editors, es van posar a escriure... es van limitar a un activisme intel·lectual. I de fet, el marxisme és un bon entrenament. Però Bookchin tenia clar que s'havia de continuar. Durant la primera guerra imperialista, Trotsky havia predit que la segona donaria peu a revolucions, en plural: que la població russa s'aixecaria contra el monstre Stalin, l'alemanya ho faria contra Hitler i les democràcies occidentals ho farien contra la burgesia. Abans de ser assassinat, però, va dir que si, per alguna raó, la guerra no donava peu a una revolució, hauríem de repensar el projecte revolucionari.

- Quins projectes anteriors van inspirar els principis del municipalisme llibertari?

L'assemblea ciutadana a l'antiga Grècia va ser inspiradora. Els ciutadans d'Atenes deliberaven, discutien, parlaven i feien intervencions al costat de l'Acròpoli. Es basaven en el principi que cada persona era igual, en la rotació i en l'elecció de representants. Per tant, l'assemblea ciutadana ha de ser la institució bàsica en la nova societat.

- Durant la revolució del 36 a l'Estat espanyol, la societat també es va organitzar de manera descentralitzada i democràtica.

De fet, la segona font d'inspiració va ser la CNT a Espanya. Probablement, Bookchin en va elaborar el primer estudi detallat en anglès, en què aprofundia en la forma d'organització dels anarquistes. També va estudiar diversos exiliats anarquistes a França i estava molt orgullós d'haver entrevistat Pablo Ruiz i José Prats, entre altres. Fins i tot va arribar a assistir a un míting de la CNT; va quedar ben sorprès en comprovar que el dirigent anarcosindicalista Cipriano Mera encara estava viu i hi va conversar sobre l'estructura de la CNT. La revolució del 36 el va inspirar tota la vida.

Ariana Nalda

- Als Estats Units, hi havia experiències interessants?

A l'Estat de Vermont, regió coneguda com a Nova Anglaterra, hi ha assemblees locals ciutadanes en què participa qui vol i on es prenen decisions. Es tracta d'una institució antiga creada el segle XVII pels puritans provinents d'Anglaterra, que van arribar a un món nou tot buscant la llibertat religiosa, sense capellans. Van construir uns edificis molt senzills per reunir-se i pregar i, els altres dies de la setmana, es dedicaven a prendre decisions de manera comunitària. Les assemblees comunitàries van esdevenir un motor per a la revolució americana i un dels principals revolucionaris contra els anglesos va ser Samuel Adams de Boston, que hi participava. Un altre exemple inspirador té lloc durant la Revolució Francesa. La ciutat de París estava dividida en seccions i cada secció tenia una assemblea.

Hi ha molta gent liberal que mira aquests exemples i exclama que l'antiga Atenes excloïa les dones i es basava en l'esclavatge; que, a Nova Anglaterra, eren fanàtics religiosos, i que, a París, hi havia guillotines. El que va fer Bookchin és subratllar que el context històric no era necessari, que calia mirar tan sols les institucions en si mateixes. Ni l'exclusió de les dones o de determinats grups ètnics ni l'esclavisme són necessaris per prendre decisions democràticament. Es tracta de deslliurar les institucions d'aquests mals contextos històrics perquè esdevinguin un programa per al segle XXI. Ens cal una democràcia directa, confederada i ecològica que, per sobre de tot, posi el poder en mans dels ciutadans en comptes de deixar-lo en mans de les corporacions. Bookchin esperava que la gent prendria decisions que preservessin el medi ambient del qual depenem en comptes d'esmicolar-ho tot com el capitalisme.

- Parles d'un àmbit local. La dimensió del territori és clau en el desenvolupament del projecte?

No pots tenir un espai amb un milió de persones per discutir i prendre decisions. Aristòtil deia que la mida ideal d'una ciutat és fins allà on hi pots veure. A Vermont, els nuclis de població eren de sis per sis milles, entre població i terra de cultiu, per tant, una escala molt petita.

- Té solidesa defensar la petita escala en un món globalitzat?

Per a Bookchin, hi havia dos problemes oposats dels moviments alternatius. Per una banda, determinades protestes, com una manifestació o una ocupació, d'alguna manera, són temporals i sovint generen cert desgast. Per l'altra, si entres a la institució, passes a formar part del poder. La proposta de Bookchin dibuixa els punts forts d'ambdues propostes: les ciutats han d'estar descentralitzades en barris, on hi ha centres socials ocupats i espais autònoms. És des d'aquest nivell de proximitat que s'educa la gent en l'ecologia i la democràcia per retornar el poder a les assemblees ciutadanes. S'ha de començar canviant l'estructura del sistema al nivell més baix, a tots els barris. El canvi es produeix quan la societat ha estat conscienciada i compta amb un moviment fort que asseguri que els consellers escollits faran aquest exercici de desfer-se del poder. L'objectiu és construir estructures duradores, útils per a tothom, no només per al moviment.

- A banda de democràcia directa, quina és la proposta econòmica?

Les col·lectivitzacions i les cooperatives són molt bones experiències per ensenyar i implementar decisions col·lectives, però conviure en un mercat capitalista és un risc: sobreviure sense desdibuixar-se. Per aquesta raó, Bookchin pensava que no eren suficients, sinó que havien d'estar arrelades en una determinada cultura política. La seva proposta transcendeix les cooperatives i les nacionalitzacions i parla de municipalització: que el govern local prengui el control de l'economia i que els recursos econòmics de la comunitat es col·lectivitzin en petites unitats de base.

- Has estat a Rojava en dues ocasions; fins a quin punt s'hi han implementat els principis del municipalisme llibertari?

És clar que, a banda de Bookchin, Öcalan ha estat influenciat per molts altres. Al nord de Síria, la gent va començar a crear les institucions en el marc del que han anomenat autonomia democràtica. Han fundat consells amb la comunitat com a base, constituïda per 300 llars aproximadament. Des de la base envien delegats al consell i també al districte, als anomenats cantons. La intenció és que el poder flueixi de baix cap a dalt. És clar que hi ha problemes, hi ha mancances, però es tracta d'un procés. Ara per ara, és el sistema més rigorós de democràcia directa que s'hagi implementat mai. Estan escrivint una pàgina de la història i ens ensenyen lliçons que cal preservar.

** Entrevista publicada a la Directa.*

Llibres

Digueu que parla el Noi del Sucre

Notes biogràfiques en el decurs del moviment obrer

Abel Escribano.

Col·lecció Històries del Raval, 2016, 70 pàg.

El segon vloum de la col·lecció Històries del Raval és un llibre petit que casi millor considerar un opuscle, però les seves seixanta i pico pàgines li donen una considerable consistència i ens apropen molt al personatge anarcosindicalista que fou Salvador Seguí, i sobre tot ens el descriu molt correctament dins del seu context.

En les primeres pàgines l'Abel ja ens aproxima contundentment al personatge al recollir el testimoni de Joan García Oliver quan aquest diu en les seves memòries "El día que asesinaron al Noi del Sucre, en Barcelona lloraron los hombres fuertes, de la que siempre ha sido fuerte nuestra Organización,"Els homes d'acció" porqué Seguí había sido uno de ellos". Sens dubte Seguí era un home d'acció, que va viure l'anarcosindicalisme les 24 hores del dia durant molts anys, tot i que el van assassinar els pistolers de la patronal quan encara era molt jove. No arribava als 37 anys.

No puc passar per alt el que el jove de Salvador Seguí durant un temps fou un gran estudiós i curiós, per tant res millor que apropar-se a entitats com l'Ateneu Enciclopèdic Popular quan estava al carrer del Carme núm.30 allí, amb els seus amics Francesc Layret, Gabriel Alomar, el metge Pla Armengol, el socialista Rafael Campalans o el folklorista Joan Amades, fou creixent i formant-se.

En aquell moment era Seguí un xaval que recorre tots els carrers del centre de la ciutat del Districte V , La Ribera, Born, Barceloneta, Poble Sec, i en qualsevol indret te una conversa o altra, perquè era un home amb molta capacitat de diàleg.

Si, sens dubte Seguí també es forma a les tertúlies que hi havia en aquell moment al Café L'Espanyol del Paral·lel, on diuen que va tindre a personatges com Unamuno a les seves tertúlies. El primer dels seus grans discursos fou a l'emblemàtic Asiàtic del carrer Roser del Poble Sec denunciant l'expulsió de Julio Camba de l'Argentina.

La creació de Solidaritat Obrera i uns anys després el 1910 la creació de la CNT, marquen un camí evolutiu de l'anarquisme en el qual, sens dubte, "el Noi del Sucre" fou una pesa clau de l'anarcosindicalisme a Catalunya, que construirà un discurs molt convincent que farà possible el somni d'una societat molt més justa.

Era moment de posar seny a les injustícies empresarials i per això calia dotar-se d'una ferramenta sòlida i coherent i això es deia CNT (Confederació Nacional del Treball), així naixia una entitat que intentava posar fre a la falta de justícia.

L'ostentació de la burgesia era evident en una societat que mai s'havia preocupat pels seus coetanis que no tenien la fortuna de formar part de la divina oligarquia, alguna cosa així com el Banquet de la vida d'en Mathus i d'aquells que tenen dret a seure a la taula i sempre tenen el plat calent i dels que mai ho n'han tingut.

Però els barcelonins ja vivien amb l'inconformisme i la rebel·lia què provocaven aquelles injustícies que s'havien d'acabar, calia posar-hi fre a aquell mal somni de la repressió sistemàtica als més humils; Salvador Segui caminava cada dia pel centre de la "Perla Negra de la Mediterrània" o si preferiu, per la "Rosa de Foc". S'havia que posar fre a aquell mal somni.

Abel Escribano recull molt bé el personatge i tots els esdeveniments del moment que va viure en Seguí, les vagues de subsistència de 1916 i 1917, la vaga de la Canadença, els Lock Out de la patronat, els pistolers del Sindicat Lliure, i d'altres moments, com el desterrament a Maó (Menorca), les presons i el gran míting de les Arenes o les famoses assemblees de llarga durada i d'hores i hores de xerrameca.

Llibret de 70 pàgines que forma part de la Col·lecció Històries del Raval Barcelona, preu 2,5 €. Espero que us agradi.

Manel Aisa Pàmpols

Documental 'In the Same Boat'

Bart Grugeon

La tecnologia digital està substituint el cervell humà de la mateixa manera que la màquina de vapor es va imposar a la mà d'obra humana. El documental 'In the Same Boat' proposa canviar el rumb del model econòmic basat en el paradigma tecnològic

Les rutines productives de la societat del segle XXI estan en plena transformació. Cada vegada més càrrega de treball pot ser transferida a les màquines, incloent-hi feines que requereixen capacitats específicament humanes. Per exemple, s'espera que en els anys vinents el cotxe sense conductor transformi de cap a peus el sector del transport.

El resultat d'aquesta revolució, que afectarà tots els àmbits de l'economia, encara és obert. O bé es generarà més riquesa compartida o, al contrari, més desigualtat. Hi ha un risc real que la propietat de les màquines quedi reduïda a un nombre molt limitat de persones i que gran part de la població es quedi sense opcions per generar ingressos. Aquest és el punt de partida del documental.

Moltes especialistes insisteixen a repensar de manera radical els fonaments de la nostra societat perquè sigui més social i sostenible. 'In the same boat' fa un primer pas per preparar aquest debat i dona veu a persones que proposen canviar el paradigma econòmic actual. Zygmund Bauman, Serge Latouche, Tony Atkinson, Mariana Muzzucato, José Mujica i moltes altres expliquen perquè el model de treball actual està en una fase d'impasse. Amb un estil cinematogràfic i un ritme musical ben marcat, el film respira espontaneïtat i frescor i tracta amb certa lleugeresa un tema tan transcendental com el futur de la humanitat.

El documental explica les conseqüències de l'automatització sobre la distribució global de la riquesa i proposa la renda bàsica universal com una de les solucions per una redistribució més justa. No la contempla com una mostra de caritat pels més desafortunats, sinó com un dividend tecnològic del passat, un dret comú de tots els ciutadans.

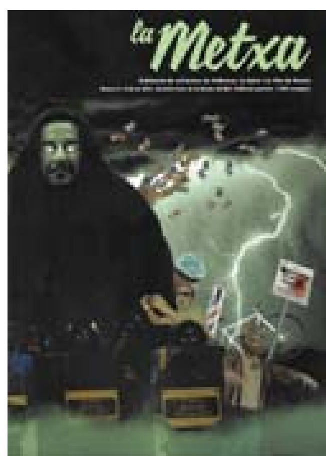
El film ajuda a posar en un context molt més ampli l'actual crisi econòmica. També pot ajudar a obrir un debat global sobre la necessitat d'un canvi de model, com a mínim, pel que fa al desenvolupament tecnològic. Per a què ningú sigui expulsat del vaixell on tots hi som.

Revistes

L'ALTAVEU DEL POBLE SEC

Activisme i cultura al barri barceloní del Poble Sec
https://www.facebook.com/altaveudelpoblesec

LA METXA

Publicació de col·lectius de Vallcarca, La Salut i la Vila de Gràcia, lametxa_vdg@riseup.net

BARCO DE PAPEL

Butlletí informatiu del Sector Mar i Ports de la CGT
http://fetyc.cgt.es/category/mar-y-puertos

HILO NEGRO

Butlletí informatiu del Sindicat Únic de la CGT de Burgos,
http://www.cgtburgos.org/

David Garcia i Merce Marquez, Secció Sindical CGT UAB

“La universitat ha patit fortíssimes retallades”

“A la universitat s’accepten feines en unes condicions que en altres sectors es rebutjarien. La CGT sovint ens trobem soles lluitant pels drets de les treballadores més precàries”

Redacció

- Els últims anys hem sentit a parlar de precarietat laboral a les universitats. Per algú de fora, això xoca, doncs tenim la imatge que a les universitats les condicions laborals haurien de ser millors que a molts altres llocs, especialment del sector privat. Ens ho podeu explicar?

David: Com la resta d’administracions públiques, la universitat ha patit en aquests últims anys fortíssimes retallades en el pressupost que rep. A aquesta situació se li suma el fet que en molts casos la nostra feina sigui vocacional, això combinat amb l’elevat atur entre molts dels graduats universitaris fa que aquestes feines siguin percebudes com un “regal”, una oportunitat per a començar una carrera acadèmica a la universitat. Amb aquesta situació, a la universitat s’accepten feines en unes condicions que en altres sectors es rebutjarien. Moltes vegades en frau de llei. Cal destacar que malgrat les sentencies favorables als/les treballadores la universitat ha seguit contractant en frau de llei en comptes de regularitzar la situació del personal.

- També hem vist que hi ha hagut conflictes laborals darrerament...

David: Efectivament, el passat mes de maig l’equip de govern va proposar una proposta de modificació dels criteris de contractació que posava en perill el lloc de treball de centenars de persones. La nostre resposta va ser organitzar una vaga conjuntament amb l’assemblea d’investigadores precàries de la UAB i amb el suport d’altres companyes de CGT en la que vam paralitzar els accessos al campus. Aquesta vaga sumada a altres pressions va ser decisiva perquè es retiressin els acomiadaments.

- Quin ha sigut el paper de la CGT en aquestes lluites? En què us heu diferenciat de les altres organitzacions sindicals amb presència a la UAB?

Merce: A nivell d’altres seccions sindicals presents a la UAB, la CGT sovint ens trobem soles lluitant pels drets de els/les treballadores més precàries, sona molt trist però és així, pel rectorat i d’altres seccions majoritàries hi ha treballadores de primera per qui cal lluitar i de segona per qui no cal ni despentinar-se. A la CGT entenem que totes som companyes per igual, sense discriminacions i que el personal precari necessita, fins i tot més per la seva situació de vulnerabilitat, de l’ajut de les diferents seccions en comptes de negar-se´l.

- El cas dels “27 i més” ha fet sortir a la llum la repressió sindical a una universitat pública com la UAB. Com us ha marcat, com a secció sindical, aquesta situació?

David: Aquest cas ha marcat profundament al vida de la secció, especialment des de que vam conèixer la magnitud de la petició fiscal (entre 10 i 14 anys!). A més del que pot suposar per a les vides de l’Ermengol i la resta de les 26 persones acusades, la repressió pot suposar un precedent que atemoreixi a la gent alhora d’implicar-se lluites a la universitat. Per tots aquest motius hem d’aconseguir l’arxivament del cas 27 i més sigui com sigui.

- David, ara mateix coma professor tu tens un sou que no arriba al salari mínim interprofessional. Costa de creure, però la teva no és de lluny una situació excepcional, oi?

David: Actualment estic contractat com a professor associat, es tracta de la figura més habitual per contractar docents per fer substitucions o quan un departament necessita més docents que facin classe. És un tipus de contracte que a diferencia de les posicions més estables pot ser rescindit fàcilment i comporta costos laborals molt menors. Es calcula que el 43% de la docència a la UAB la imparteixen professors associats i en la resta de universitats catalanes les proporcions són iguals o pitjors.

- A més, tu Merce també has patit directament la repressió per la teva lluita a la UAB. Ens en vols parlar?

Merce: Així és, en els darrers anys he estat involucrada activament en la defensa dels drets d’un dels col·lectius més precaris del personal d’administració i serveis, l’anomenat capítol VI, personal amb contracte d’obra i servei que la universitat ha estat perpetuant durant anys i anys en un clar frau de llei. A més, com a presidenta de l’AMPA de l’escola bressol del campus (La Gespa) em vaig significar en la lluita col·lectiva en contra del seu tancament, va ser una lluita molt dura que va desgastar políticament l’equip. I ja el que va acabar de molestar al rectorat va ser quan unes companyes i jo vam decidir presentar-nos per primera vegada com a CGT a les eleccions sindicals del PAS. Tot i els intents per part del rectorat d’anul·lar la nostra candidatura vam aconseguir presentar-nos i obtenir 2 delegades, acte seguit, després d’haver sigut amenaçada en vàries ocasions, se’m va acomiadar amb pretextes econòmics i amb una carta d’acomiadament farcida de mentides. Fa uns mesos vaig tornar a treballar a la UAB després de que una jutgessa dictaminés acomiadament nul per vulneració de drets fonamentals. El meu acomiadament va ser clarament una a represàlia a la meva dissidència, volien exemplaritzar el que li pot passar a tota aquella persona que s’atreveixi a contradir el rectorat...però el que no saben és que amb aquestes maniobres no ens callen sinó que al contrari ens fan més fortes, lluitem més, i cridem més fort!!!